

**Přepadena, mučena, zavražděna...
A přesto dnes žije!**

**ZAVRAŽDĚNÁ
DĚDIČKA...
ŽIVÝ SVĚDEK
Dr. Petti Wágnerová**

ZAVRAŽDĚNÁ DĚDIČKA...

ŽIVÝ SVĚDEK

Dr. Petty Wagnerová

Přepadena, mučena, zavražděna...

A přesto dnes žije!

Zavražděná dědička... živý svědek, je pravdivý příběh Dr. Petty Wagnerové, jedné velmi pozoruhodné ženy.

Dr. Wagnerová – šťastná dědička – byla přepadena, mučena a zavražděna kvůli jejímu majetku. A přece skrze Boží zázrak dnes žije.

Jako oběť hrozného vražedného spiknutí byla bita a mučena celých deset dní. Pak byla zabita elektrickým proudem. Doktor vypsál úmrtní list.

Ale Pán učinil zázrak! A ona dnes žije!

Vydáno pod licenci

Salvation Book Centre (M) SdnBhd,

Main Branch:23, Jalan SS 2/64, 477300 PetalingJaya, Malaysia.

Branches:Kuala Lumpur / Penang / Kota Kinabalu / Kuching / Kuantan /Ipoh.

Copyright © 1984 Dr. Petty Wagner

Překlad Lubomír Zimmer 2012

www.jesus.707.cz/cz.htm

*Translated into Czech by Lubomír Zimmer 2012;
for noncommercial use, as electronic e-book.*

Vytištěno ve Spojených státech amerických

ISBN 0-910311-09-9

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována bez svolení vydavatele; kromě citování krátkých pasáží, jako recenze, žádná část knihy nesmí být reprodukována, kopírována mechanicky, fotokopírována, nahrána nebo jakkoliv jinak uchována bez svolení vydavatele.

I když události zde zaznamenané jsou skutečné, některá jména a názvy byly záměrně změněny, aby byli ochráněni nevinní lidé. Některé věci byly vynechány, aby se předešlo zraněním pozůstalých členů rodin těch, kteří se na těchto věcech podíleli a kteří jsou již po smrti.

Například, neexistuje takový název jako Southwest General nemocnice v Houstonu. Ti, kteří žijí v oblasti Galveston Bay v Texasu, nebudou mít problém poznat, o kterou nemocnici se ve skutečnosti jedná, ale zmínit její název by poškodilo reputaci jednoho z majitelů, který je teď členem jedné velice známé křesťanské organizace.

Dr. Ronald Holmes je také pozměněné příjmení, i když opět – lidé v Houstonu poznají, o koho se jedná. Z právních důvodů zde však není jmenován.

Zelda, David, Don, Dr. Barnes – jsou skutečné osoby, ale jejich jména jsou změněna. Jejich rodiny si toho vytrpěly již dost.

Věnování:

Petrovi a Kimberly – s láskou

Dr. Petty Wagnerová byla mnoho let pravidelnou návštěvnicí a věrnou členkou církve věřících v Lakewoodu. Je velmi respektována a milována. Nemyslím, že by nějaký jednotlivec z tohoto sboru přiváděl více lidí k Ježíši a do služby, než Dr. Wagnerová! Mohl to být někdo úplně obyčejný, koho potkala na ulici – nebo kongresman, soudce, doktor, právník či nějaký obchodník. Všichni potřebují Ježíše, a ona dělá to nejlepší, co může, aby jim pomohla pochopit Jeho lásku a slitování.

Buďte připraveni setkat se s nadpřirozenem, zatímco budete číst tento téměř neuvěřitelný, ale pravdivý příběh. Skutečně prodělala hroznou zkušenost, při které i zemřela, ale skrze Boží milost jí byl život navrácen, aby sloužila Ježíši a pomáhala trpícímu lidstvu.

Toto svědectví o Boží nadpřirozené moci, vykonané při této podivuhodné ženě, posílí vaši víru a pomůže vám uvědomit si, že Bůh má zájem o každého z nás.

Pamatujte na slova Ježíšova: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“

(Matouš 19:26, CSP)

John Osteen
pastor
Lakewood Church
Houston, Texas

Poděkování:

Geraldovi a Tinky Mackey – mým drahým přátelům a duchovním rodičům, za jejich neustálou lásku, trpělivou podporu a ochotu okamžitě všeho nechat a kdykoliv řešit jakékoliv problémy nebo otázky tohoto nového zvědavého dítěte Božího.

Martě Brady Brutonové a Betty Buchananové – které byly poslány v tu pravou chvíli, kdy jsem je nejvíce potřebovala pro podporu a povzbuzení. Jejich neustálé urgencye a pobádání urychlily vznik této knihy.

Jerrymu Hamiltonovi – jehož každý krok, který pro mě podnikl, byl řízený Pánem. Pokud by mě Bůh požehnal ještě jedním synem, přála bych si, aby byl jako Jerry.

ZAVRAŽDĚNÁ DĚDIČKA...

ŽIVÝ SVĚDEK

Obsah

Předmluva

1 Nastražená past

2 Stříbrná lžíce

3 Dáma se zlatým dotykem

4 Ztráta lesku

5 Vše co se třpytí

6 Údolí stínu

7 Komora smrti

8 Červené stuhy

9 Návrat do vězení

10 Lžíce

11 Svoboda

12 Země živých

13 Spletitá pavučina

14 Devastace

15 Víno nenávisti, chuť chamtivosti

16 Shekinah (Boží sláva)

17 Obnova

18 Nitě v čalounění

19 Kurz pádu (cash course)

20 Můj synu, můj synu

21 Nová žena

22 Přípravy

23 Odplata

24 Živý svědek

Předmluva

Lidský duch, jak je možno pozorovat u některých neobyčejných jedinců, má schopnost přežít, přemáhat a zvítězit. Je větší než krutost strachu a bolesti a dokonce větší než autorita smrti.

Tohle je příběh jedné takové neobyčejné osoby – oběti hororové noční můry. Je to pravdivý záznam jejího únosu, mučení a smrti.

Jak přežila? Jak bylo vůbec možné, aby unikla? Jak mohla přemoci a zvítězit? Vyplatí se číst tento příběh?

Jsem přesvědčen, že ano.

Tato kniha je úžasný příběh o Petty Wagnerové, velmi zvláštní ženě. Byl jsem ten, kdo ji pozoroval – účastnil jsem se tohoto příběhu – byl jsem osobou oprávněnou legálně potvrdit některé skutečnosti – a byl jsem jejím zápasem inspirován. Jako její kamarád jsem byl osvětlen světlem, které z ní vyzařovalo a bylo tak silné, abych viděl jasně.

Jaké jsou šance na přežití jedné malé ženy – nezvyklé na hrubé zacházení – když se chytří zloději spiknou, unesou ji, okradou a odstraní? Šance jsou 100 ku 1 pro její nepřátele. Ti, kteří jsou ochotni někoho sprovodit ze světa pro svůj vlastní zisk, vždy najdou své spojence mezi lidmi, kteří jsou šťastni z toho, když mohou utlačovat nevinné, a zastávají se viníků za peníze.

Aby mohla Petty Wagnerová svůj případ vyhrát, musela nejdříve přežít, musela uniknout, aby si zachránila život, a musela si probojovat svoji cestu skrze soudy, aby se stala vítězkou. Každý krok, kterým vykročila kupředu, je neuvěřitelný, ale v tomto příběhu se vždy od neuvěřitelného začíná a pak pokračuje.

Jejich plán byl tak vychytralý a jednoduchý – jak je možné, že jim nevyšel?

Kdo je nejméně důvěryhodný v naší společnosti? Osoba v psychiatrické léčebně! Taková byla jejich metoda. To, co jí provedli, je neuvěřitelné.

Nevinné oběti zbývala už jen poslední možnost – bojovat, přemoci a zvítězit. Byla to obtížná metoda. Při jednání s podlým a vychytralým nepřítelem musela se nejdříve tomuto přísnému systému poddat, aby mohla získat důkaz, který potřebovala. Zatímco ona měla principy, její nepřátelé měli přehled a měli svobodu ji buď zničit, nebo popřít.

Tato procedura byla nákladná, dlouhá a emocionálně náročná. Je to systém spravedlnosti našich civilních soudů. Znáám jej, neboť sám jsem právník.

Když jsem potkal Petty Wagnerovou, právě jsem ve své profesi advokáta začínal. Věřil jsem jí, když mi řekla, že právě utekla z psychiatrické léčebny. Měl jsem ale trochu odstup ohledně jejího vzkříšení z mrtvých; teď však již o tom nepochybuji. Jak naši nepřátelé, tak i my jsme začali pracovat na těch institucích a úřednicích, kteří byli nástroji její bolesti a smrti. Hlavní strůjci, kteří ji chtěli vidět mrtvou, za své činy zaplatili. Někteří zaplatili svým životem a pro jiné to znamenalo ztratit peníze a svoji pověst.

Jak mohla Petty Wagnerová – malé postavy a bez fyzické síly, peněz, mocných přátel nebo spojenců – utéct z izolace, která byla uzamčena dvojitým visacím zámekem, přemoci smrt elektřinou a pak přesvědčit skeptickou veřejnost pravdou a přesvědčením? Její duše je silná!

Záměrem této knihy není popisovat ono kruté vražedné spiknutí. Připomíná nám to, že pravda nakonec zvítězí v boji se zlem. Potvrzuje to naši víru, že ve všem a pro všechno je nějaký určitý záměr. Co je nejdůležitější, ukazuje to na skutečnost, že z noční můry se může stát pěkný sen – že z krutého nepřátelství může vzejít odvaha, pokoj a radost.

Jerry J. Hamilton
advokát
Houston, Texas

KAPITOLA 1

Nastražená past

„Doktorko Wagnerová!“ začal v telefonu mluvit chraptivý hlas, „vaše teta Anna měla právě srdeční infarkt!“

Právě jsem se připravovala, že opustím svou kancelář v Dorrington Drive, když vtom mne vyrušil drnčící telefon s otřesnou zprávou ohledně mé drahé, 81 let staré tety. Podívala jsem se na hodiny – 20:00; bylo pondělí, 8. března 1971.

„Byla převezena do Southwest nemocnice, je to po silnici Westheimer Road,“ pokračoval hlas. „Můžete přijít ihned? Nutně vás potřebuje! Bude v pokoji číslo 120.“

Zaklapnutí! Ten naléhavý tón pouze podnítil mé bouřlivé myšlenky. Byla jsem oblečena na elegantní večeři s Lanou, mou drahou přítelkyní a bývalou zaměstnankyní. Chystala jsem se, že strávím pár hodin nad nejlepšími houstonskými pokrmy, upevním naše přátelství a uvolním se z tlaku své práce.

Můj nedávno zakoupený černý přiléhavý kostým byl zdůrazněn mými nejdražšími šperky a i když jsem se nikdy nepovažovala za nějakou krásku, věděla jsem, že za mou štíhlou postavou s 50 kilogramy a mými havraními vlasy někteří muži otočí hlavu.

A přece jsem musela rychle jednat. Neměla jsem na výběr! Když jsem utíkala ke svému autu, zavolala jsem přes rameno na svoji kamarádku: „Počkej na mě! Neodcházej, dokud se nevrátím.“

„Vždycky je tolik práce,“ pomyslela jsem si, zatímco jsem skočila za volant svého bílého Cadillacu. „Nesmím zapomenout zanést do banky účtenky, když se budu vracet pro Lanu,“ rychle mi problesklo hlavou, když jsem si vzpomněla na 3000 dolarů v šecích a v hotovosti, které jsem měla ve své kabelce.

„Pokoj 120... Southwest nemocnice... Westheimer silnice,“ moje mysl závodila. Zнала jsem tu cestu. Bylo to hned vedle ordinace lékaře mé tety Anny, kam jsem ji často brávala na kontrolu.

Pak na mne dolehla naléhavost toho telefonátu. Přestala jsem myslet na své plány, kostým nebo kamarádku. Věděla jsem jen to, že se musím rychle dostat za svou tetou. Ona byla v Houstonu jedinou blízkou příbuznou ze strany mého bývalého manžela. Byla mým poradcem, mojí matkou (jelikož moje matka už zemřela před několika lety) i mou přítelkyní. Byla to taková malá baptistická žena, statečná a drahocenná. Chtěla jsem, aby žila!

„Ale proč zrovna Southwest nemocnice?“ Nahlas jsem se ptala sebe sama, zatímco jsem rychle vyjížděla z parkoviště. „Proč by její doktor dopustil, aby se dostala do tak hrozného

nemocnice?“ I když by to bylo jednodušší vzhledem ke krátké vzdálenosti od jeho ordinace, stále se mi to zdálo jako ta nejhorší volba v rámci pohotovosti. Již několik měsíců kolovalo mezi lidmi v Houstonu množství špatných zpráv ohledně špatného léčení pacientů a neschopnosti personálu. Díky těmto zprávám se nemocnice stále více vyprazdňovala. A i když shovívavá texaská zdravotní politika dovolovala nemocnici, aby zůstala otevřená, proslýchalo se, že je blízko zbankrotování.

„Tohle není místo pro moji tetu!“ vztekala jsem se. Věděla jsem, co musím udělat. Jakmile přijedu, okamžitě ji nechám přemístit do nemocnice Sv. Lukáše. Věděla jsem, že tam dostane odpovídající péči. A pokud je tomu tak, jak mi bylo řečeno po telefonu, že má infarkt, věděla jsem, že u Sv. Lukáše dostane tu nejlepší péči od mého starého přítele, světově známého specialisty na srdce.

Když jsem projížděla Houstonem, sešlápla jsem pedál na nebezpečnou rychlost, doufala jsem, že můj bílý Cadillac přiláká policistu, který by mne vzápětí mohl eskortovat do nemocnice. Žádného jsem neviděla, tak jsem jela nejrychleji, jak jen to bylo možné.

Zatímco jsem nedbale zaparkovala u nemocnice, nešlo si nevšimnout téměř prázdného parkoviště. To jen potvrdilo mé obavy; věděla jsem, že *musím* tetu Annu dostat z tohoto místa za každou cenu.

Když jsem vběhla do haly, hned jsem si všimla tajuplného ticha. Přední hala s přepážkou byla prázdná a nikde nikdo nebyl, ani žádná sestra. Přímo před mýma očima jsem uviděla rukou psaný ukazatel visící na zdi. Jasně červeným značkovačem byl na něm nápis „Pokoj 120“ a šipka ukazovala cestu dál chodbou po mé pravé straně.

„Hmm,“ podivovala jsem se. Na chodbě ležel nějaký stavební materiál, tak jsem si myslela, že jednotka intenzivní péče je asi přemístěna jinam, a že ta červená cedule ukazuje, kde jsou pacienti, přemístění z této jednotky. Stále mi to však připadalo velmi podivné.

Utíkala jsem chodbou až na konec budovy a letmo jsem si všimla, že všechny pokoje se zdají být prázdné. V tu chvíli to bylo i strašidelné.

„Z tohoto místa ji musím dostat pryč!“ Na konci chodby jsem našla další ceduli, podobnou té první a šipku ukazující nahoru ke schodům vedoucím do druhého patra. Další cedule mne navedla do třetího patra.

„Pokoj 120 – ve třetím podlaží?“ Byla jsem naštvaná, že jednotku intenzivní péče tak nemoudře dali až do třetího podlaží. Byla jsem popuzená a zhnusená nad takovou nevhodností a nedostatkem péče.

„Chudák teta Anna!“ Pro moje děti Petra a Kimberly byla jako babička. Když jsem musela odcestovat, tak jsem je s ní často nechávala. Vždy když jsem něco koupila pro sebe – ať už pračku, kožešinový kabát nebo nějaký kuchyňský vynález – tak jsem vždy brala dva kusy, jeden pro ni. Tak blízké jsme si byly.

„A teď se dostala do tohohle!“ Nešlo mi to dohromady.

Když jsem spěchala do třetího podlaží, viděla jsem všude kolem stále více stavebního haraburdí a odpadu po rekonstrukci.

Potom jsem daleko na konci chodby uviděla dva muže; jeden byl vyšší a velmi obézní a ten druhý měl normální postavu. Oba byli oblečeni do nemocničního bílého oděvu a stáli u dveří pokoje.

„Paráda!“ tiše jsem poznamenala. „Jsou to pravděpodobně sanitáři!“ Cítila jsem se šťastná, že jsem dorazila na místo ještě dříve, než odjeli. Přepравím teď tetu Annu do Sv. Lukáše bez jakéhokoliv zdržení.

Nade dveřmi byla další cedule podobná těm předešlým. „Pokoj 120“ bylo napsáno tučně rudým písmem.

„Alespoň jsem ji našla. Teď...“

Proběhla jsem kolem sanitářů rovnou do toho pokoje. Postel ale byla prázdná. Byla jsem zmatena a sotva jsem popadala dech od utíkání po tolika schodech. Rychle jsem ztrácela trpělivost s tím, v jakém stavu se toto místo nacházelo. Otáčela jsem se dokola. Pak jsem si všimla, že ti dva muži v bílé uniformě mne následovali dovnitř pokoje.

„Musím být ve špatném pokoji!“ řekla jsem rychle. „Hledám Annu Carnesovou, svoji tetu.“

„A kdo jsi ty?“ vyhrkl ten tlustý. Jeho ocelově temné oči a hromový hlas v mém těle vyvolaly vlnu děsu. „Ocel-a-hrom“ byl alespoň 185 cm vysoký, a jeho tučné tělo muselo vážit více jak 130 kilo. Po všechny předešlé roky jsme výživou na mé klinice pro ztrátu nadváhy takovým lidem rychle pomohli ztratit taková kila. Tentokrát se mi ale vůbec nelíbilo, co jsem viděla.

Odvrátila jsem zrak od jeho podivného pohledu a hleděla jsem zkoumavě na jeho kolegu. Byl nižší postavy než ten první, ale stále byl vyšší než já s mojí 158 centimetrů vysokou postavou.

Věděla jsem, že je nějaké logické vysvětlení, proč moje tetu není v tomto pokoji, že není třeba se tak moc strachovat a že ti dva jsou zde pravděpodobně proto, aby mi pomohli.

Rychle jsem odpověděla na otázku: „Jsem Dr. Petty Wagnerová, neteř Anny Carnesové.“

Oba dva se podivně ušklíbli. Oči „Ocel-a-hroma“ se zúžily, když zasyčel: „Dobrá, jste na správném místě, doktorko Wagnerová...“

Dříve než jsem stačila něco říct, měla jsem pocit, že mi hlava explodovala, když mne jeho masivní pěst udeřila do levého spánku. Druhý úder mne srazil na tvrdou podlahu. Pak jsem se schoulila na pravou stranu postele.

Vše se mi začalo s hrůzou pomalu objasňovat. Zatímco mi zvonilo v uších a pomalu jsem upadávala do bezvědomí, pozvedla jsem hlavu zrovna ve chvíli, kdy jsem dostala kopanec do boku a znovu jsem se svalila na dřevěnou podlahu.

Místnost kolem mne jako by se točila. Bodavá bolest mi procházela hlavou. Najednou jsem byla obětí strašného teroru a chaosu. Stále jsem si myslela: „Musí to být nějaké nedorozumění!“

Kopání pokračovalo. Snažila jsem se chránit hlavu a křičela na ně, aby přestali, ale bití pokračovalo jako vlna za vlnou.

Snažila jsem se křičet, ale bolestí mi tak zvonilo v uších, že jsem nevěděla, jestli jsem vůbec ze sebe nějaký zvuk vydala. Byla jsem tlačena na podlahu. Cítila jsem, že se dusím, vyplivovala jsem slanou tekutinu smíšenou s kousky ostrých ulámaných zubů. Z mého levého oka začala proudit krev. Bylo mi mdlo. Myslela jsem, že umírám. Ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu, přála jsem si v tu chvíli, abych to měla vše rychle za sebou. Ta bolest byla nesnesitelná.

Potom, tak jak to vše začalo, tak tento příval přestal. Každý mne chytl pod paži. Oba dva mne šhubavými pohyby posadili vedle postele.

Vedle mne stála žena v bílém nemocničním oděvu. K tomu neuvěřitelnému peklu, ve kterém jsem se ocitla, mi přidala něco navíc. Byla to stará, hubená zdravotní sestra komického vzezření, s řídkými vlasy, které měla na vrchu hlavy stočené do drdolu. Natáhla podkožní stříkačku, chytila moji pravou paži, jehlu mi zabodla skrz moji černou halenku a vstříkla do mne její obsah.

Chtěla jsem utéct a vzpírala jsem se, ale odporovat bylo zbytečné. Několik rukou drželo moje paže pevně. Moje volání se ozývalo pouze uvnitř těchto čtyř stěn.

Téměř okamžitě se mi podivná necitlivost začala rozprostírat od krku po končetiny.

Na znamení mne ti tři pustili a šli ke dveřím, ale já jsem se za nimi plazila a volala: „To musí být nějaký omyl!“

Tloukla jsem do dveří tak, až mi klouby krvácely, pak jsem tloukla podpatky bot; ale nepomohlo to. Duši zdrcující bolest a zvuk hlasů za dveřmi mi dával vědět, že jsem stále naživu.

Slyšela jsem, jak zaklapla západka na své místo. Místnost se kolem mne točila. Pak jsem ztratila vědomí, izolovaná ve svém vlastním pekle.

KAPITOLA 2

Stříbrná lžíce

Nic mne za mých 56 let života před tímto osudovým večerním březnem roku 1971 nepřipravilo na trauma, které mi začalo. Narodila jsem se, podle známého přísloví, se „stříbrnou lžící v ústech“. Bylo mi dáno takové nešikovné jméno, Daisy (sedmikráska) Olive (oliva), a byla jsem čtvrté dítě ze dvanácti potomků velmi známé rodiny Peetových.

Jako jedna z dědiců velkého bohatství rodiny, jako jmenovec a zvláštní oblíbenec mé rodné babičky Olive (Olívie), jsem nic nehledala. Nepotřebovala jsem žádné dětské sladké sny; všechny sny mi ležely přímo u nohou. Jiné děti nosily škaredé černé bavlněné punčochy a oblečení, ale já a moje sestry jsme nosily hedvábí.

Moje rodina žila v luxusu s dostatkem všeho, bezstarostně, bez úzkosti o materiální potřeby. Měli jsme velice produktivní pozemky, limuzíny, prostorné domy, a stejně tak zámožné příbuzné. Téměř každého večera se naše rodina shromáždila v jídelně kolem velkého jídelního stolu, a každý z nás usedl do elegantně vyřezávané židle z třešňového dřeva. Čas se jakoby zastavil, když jsme naslouchali a mluvili s naším pěkným a inteligentním otcem a naší jemnou, ušlechtilou matkou. U tohoto stolu jsme byli učeni společenské slušnosti, učili jsme se inteligentně komunikovat o světových událostech a naslouchali rodičům při čtení skvělé literatury. Zdálo se, že onen výstižný citát Roberta Browna z „Pippa Passes“ – „Bůh je v nebi – se světem je vše v pořádku!“ přesně zapadá do našeho rodinného kruhu. Tato večerní setkání jen zvyšovala nesmírnou hojnost a jistotu, kterou jsem pociťovala na našem statku v Iowa. Byla jsem pojmenována po naší slavné babičce, což vedlo k tomu, že si ze mne dělali mnohdy legraci – „Mohu uchopit vaši zeleně olivovou ruku?“ (Olívie-oliva) „Ano, ale ne na vašem záchranném kruhu ze sedmikrásek,“ (Daisy-sedmikráska), ale měla jsem spoustu přezdívek. Jedna z mých oblíbených přezdívek byla Petty. Táta mi řekl, že Petty znamená malá a postavená pro rychlost. To se mi líbilo a tak to se mnou i zůstalo. Všech mých osm sester a tři bratři si užívali neobvyklého každodenního života.

Jediný můj problém byl, když jsem se srovnávala s mými krásnými sestrami. Nebyla jsem tak krásná jako ony a neměla jsem ani takovou krásnou postavu – byla jsem takové „ošklivé káčátko“ v rodině. Označení „ošklivé káčátko“ ale nebylo emocionální, spíše povrchní, technické. Abych byla upřímná, bylo to díky tomu, že jsem měla chápavé rodiče. Více než jednou, když jsme seděli všichni kolem stolu, jsem se ptala: „Tati, proč jste spolu s Bohem udělali mých osm sester tak krásné a mě tak škaredou?“ Jeho odpověď byla vždy stejná – „Drahoušku, tebe jsme udělali krásnou ve *tvém nitru*.“

I z ošklivých káčátek se stávají nakonec krásné labutě, ale já vždy věřila tomu, že jsem krásná uvnitř.

Moje matka byla opravdu pozoruhodná. Při své starosti o dvanáct dětí byla naprosto odevzdaná tomu, aby nás co nejlépe vychovala. Nepoddávala se problémům, ale vždy hledala řešení – řešení byla vždy její odpověď. Nejšťastnější momenty byly, když nás shromáždila kolem sebe, zatímco kolíbala toho nejmladšího z nás, a my jako očarování jsme jí naslouchali, jak zpívá jednu píseň za druhou – „Krásné červené křídlo“ „Danny chlapec“ „Wee Bonie Clyde“ „Skálo věků“. Její hlas budil domnění, že se jedná o silný nezdolný hlas anděla.

Jako všechny děti jsem fantazírovala o tom, čím budu, až vyrostu, významným diplomatem, možná velvyslancem dvora Sv. Jakuba, anebo možná ženou typu Alberta Schweitzera nebo Williamse Jenningse Bryana.

Zdalo se, že jedinou možnou překážkou k uskutečnění těchto snů je příchod krásného prince, který by mne vzal do náruče a odnesl na velebný zámek vysoko v alpských horách. Tam bychom společně vládli služebnictvu a byli bychom šťastni, obklopeni našimi šťastnými krásnými dětmi.

Takové byly sny a touhy z dětství.

Když mi byly čtyři roky, začala jsem chodit do nejbližší školy s jednou jedinou místností. V pěti letech jsem učinila vážné rozhodnutí přijmout Ježíše Krista do svého srdce. Již od našeho útlého věku nás rodiče vodili do církevní nedělní školy a sami se pravidelně účastnili bohoslužeb v našem sousedství. To vše bylo součástí mého nádherného, překrásného dětství.

Nicméně brzy jsem začala zanechávat dětských věcí. Byla jsem ambiciózní, jako všichni v mé rodině, a tato touha rostla. Nerada jsem končila druhá v čemkoliv, do čeho jsem se pustila. Bylo mi pouze čtrnáct let, když jsem dokončila střední školu, a i když jsem byla nejmladší z naší malé třídy, byla jsem poctěna pronést projev na rozloučenou.

Bylo mi stále ještě čtrnáct, když jsem byla přijata na univerzitu. To samo o sobě bylo výzvou. Můj otec řekl každému svému dítěti: „Každý musíte pracovat a vydělat si na vaše první studium. Poté vám budu platit jakékoliv další studium, které chcete – a kdekoliv je budete chtít.“

I když tato „stříbrná lžíce“ byla na chvíli od mých úst vzata, měla jsem vždy touhu zvítězit. Můj otec a matka nás všechny dobře vycvičili. Nebylo to jednoduché vytrhávat plevel za pět centů za hodinu nebo ještě k tomu mít druhé zaměstnání, abych mohla vše zaplatit, ale byla jsem schopna zaplatit za svůj první titul. Promovala jsem ve svých osmnácti letech s vyznamenáním.

Během nadcházejících let jsem pokračovala ve studiu. Získala jsem akademický titul v psychologii, doktorát (PhDr.) filozofie v psychologii, a doktorát (PhDr.) ve zdravotnickém výzkumu. Další doktoráty následovaly později.

A přesto otec nemusel platit za žádné z těchto studií. Když mi bylo šestnáct, začala jsem si sama vytvářet vlastní budoucnost.

Důvod – chtěla jsem, aby můj vlastní život byl bez této stříbrné lžice. Magazín *Fortune* otiskl můj citát - „Jsem neustále poháněna poznáním, že neexistují žádná omezení, abych mohla konat cokoli, jen pokud to budu chtít dostatečně moc.“

Chtěla jsem, toužila jsem být úspěšná. Pilně jsem pracovala. Naučila jsem se z rodiny, že devadesát devět procent úspěchu je těžká práce a jedno procento schopnost. Že úspěch není dán talentem ani osobností. Další klíč spočíval v tom, že každý, kdo byl kdy v něčem úspěšný, se soustředil na věci, které ostatní dělali neradi.

Pyšná? Možná. Já ale nechtěla být jen *druhá* nejlepší. Musela jsem být více než jen dědička.

Málo jsem ale tušila, jak daleko mne mé sny zavedou, ani to, jak vysoko můj vzrůstající úspěch dosáhne.

KAPITOLA 3

Dáma se zlatým dotykem

Není asi třeba říkat, že čas strávený na univerzitě byl obdobím změn. Byla jsem čtrnáctiletá společenská tmavovlasá dívka, vědomá si toho, že většina mých spolužáků je nejméně o čtyři roky starší než já.

Společensky jsem chtěla být přijata a měla jsem radost z toho, že se mi dostává takové pozornosti; nicméně jsem si také byla bolestně vědoma těch rozdílů.

Jelikož jsem nebyla dostatečně dospělá, abych se mohla účastnit typických zájmů ostatních vysokoškoláků (jmenovitě seznamování), začala jsem prvních pár let na univerzitě dodatečně studovat výzkum. To mne přivedlo do další kapitoly mého života.

Místo toho, abych se spoléhala na bohatství své rodiny a jejich nevyčerpatelné zdroje, ve věku šestnácti let jsem se rozhodla, že se stanu úspěšnou svým vlastním úsilím.

Bez toho, aby zpočátku moji rodiče cokoli věděli o mém úsilí, požádala jsem je o malou půjčku (600 dolarů), koupila jsem salon krásy na univerzitní koleji a začala jsem docela odvážný podnik – pro sebe, a také pro kadeřnice, které jsem si najala. Během mého druhého ročníku jsem se rozhodla, že se budu také zúčastňovat kurzu na místním učilišti pro kadeřnice. Nechtěla jsem sice po zbytek svého života upravovat vlasy, ale věděla jsem, že budu lepším obchodním partnerem, když o těchto věcech budu něco vědět.

Byla to ideální práce pro mladou ženu, ale já měla větší sny.

S pomocí mého profesora chemie jsem začala provádět sérii experimentů v péči o vlasy. V té době bylo vytváření kudrnatých vlasů a vln pracným úkolem, se železnými natáčkami a výbavou, která někdy působila i bolest. Cítila jsem, že musí být nějaký jiný, lepší způsob. Výsledkem byl vývoj první studené vlny v USA.

Bylo to velmi úspěšné, a přitáhlo to pozornost mnoha různých zemí. S pomocí jednoho přítele jsem s tím začala obchodovat ve větším měřítku.

Když mi bylo devatenáct, dostala jsem, po získání doktorátu v psychologii, vzrušující nabídku z Evropy na odkoupení práv na výrobu studené vlny. Když jsem tato práva prodala, najednou se z mladé dívky stala mladá milionářka – stála jsem na svých nohou.

Možná, že to byla hrdost rodiny Peetových, ale největší část mého úspěchu spočívala ve vědomí, že již tu „stříbrnou lžici“ nebudu potřebovat. Rozhodla jsem se, že si budu plně užívat svého nově nabytého bohatství. Věděla jsem, že již nikdy nebudu muset pracovat.

Po několik let jsem cestovala po světě a chodila do škol (včetně zastávek v Curychu, Švýcarsku, a kolem USA). Nikdy jsem neměla v plánu stát se obchodnicí, ale když jsem potkala úžasného tvůrce mechanického masážního přístroje, věděla jsem, že jsem náhodou zakopla o něco, co by mohlo pomoci obětem postiženým dětskou obrnou a zároveň si přijdu na veliké peníze. Podobně jako s tím odvážným podnikem se studenou vlnou (a jinými věcmi, které následovaly později), vždy se zdálo, že jsem schopna zkombinovat pomoc lidem s vyděláváním peněz. S masážním přístrojem bylo tohle pokušení neodolatelné. Během pěti let moje společnost Niamco měla enormní prodejní zisky a obrovskou národní prodejní organizaci. Slyšela jsem, že jeden úspěch vytváří další úspěchy. Magazín *Fortune* později o mně napsal článek s nadpisem „Dáma se zlatým dotykem“. Asi jim to tak připadalo. Byla jsem pěkně oblékaná, z velmi bohaté rodiny, byla jsem tak trochu učeneckým a profesionálním zázrakem, a byla jsem úspěšná ve svém odvážném obchodování.

Když jsem prodala svůj podíl ve firmě s masážními přístroji, začala jsem se věnovat opět něčemu jinému – hydroponii (pěstování květin bez půdy). Obstarala jsem si a začala rozvíjet přístroj, který způsobil větší nárůst zelené hmoty z jakéhokoliv druhu zrna v prostoru 8 foot denně, než by vyprodukovala 83 akrová farma za celý rok! S koncem 2. světové války se do věci vmísila vláda – tento propracovaný plán pomohl v Evropě financovat produkci vybavení pro poválečný hlad. Můj přístroj na rostlinstvo byl testován a schválen vedoucími úředníky z vlády, agronomy, biology a bylináři. Chov dobytka, mlékárny a drůbežárny podávaly zprávy o vzrušujících výsledcích. Zisky mé společnosti Niamco (rostlinstvo) stoupaly raketově vzhůru a nakonec jedna nejhlavnější společnost mi učinila neuvěřitelnou nabídku. Když jsem tento podnik prodala, znovu jsem byla dočasně volná – ale nikdy ne na dlouho.

Když mi lidé stále říkali, jak jsem chytrá, věděla jsem, že za svůj úspěch vděčím spoustě věcí. Za prvé jsem měla neutuchající touhu zvítězit. Také jsem věděla, že pozoruhodný řetězec „náhod“ mě dával do kontaktu s těmi správnými lidmi ve správný čas. *Věděla jsem*, že je to

více než jen nějaké „štěstí“. Vzdávala jsem za to díky Bohu, i když jsem Ho osobně ještě neznala.

Ze všeho nejvíce jsem těžce pracovala, abych byla ve všem první, běhala jsem z jednoho obchodování do druhého a budovala si svoje vlastní impérium. Různí obchodní experti vyhledávali moje poradenství. Začala jsem s obchodně testovanými produkty pro společnosti, propracovávala jsem pro ně rozvojové prodejní plány a navrhovala pro ně různá vylepšení. Dostala jsem se s tím tak daleko, že jsem téměř instinktivně věděla, jestli nějaký produkt bude úspěšný, anebo jestli je něco v nepořádku se systémem. Cestovala jsem po světě, byla jsem obchodní analytičkou, manažerkou prodeje a držitelkou několika titulů z velice prestižních univerzit.

Hořela jsem ambicemi. Více než chtít být bohatou, jsem chtěla pomáhat lidem – každý můj obchod a akademický titul tuto touhu odrážel. Ve skutečnosti jsem vydělala spoustu peněz, abych zvítězila nad bohatstvím své rodiny - abych se stala sama od sebe úspěšnou. To byla pro mne nejspokojivější věc ze všeho, čeho jsem kdy dosáhla. To byl ten skutečný důvod, proč jsem tolik pracovala. Avšak tehdy jsem si to neuvědomovala.

Reportér v celonárodním magazínu se chlubil, že „všechno, čeho se Petty dotkne, se promění ve zlato!“ Ten stejný článek mne označil jako „mladou a dynamickou... osobnost, jejíž magnetická přitažlivost udržuje její přátele, povzbuzuje zájem a vzbuzuje respekt“. Stala jsem se takzvanou dámou se zlatým dotykem. Ale pohled může někdy klamat.

Některé z titulních stránek časopisů společnosti patřící Petty.

KAPITOLA 4

Ztráta lesku

I když jsem byla houževnatou obchodnicí, byla jsem také romantička. Šťastné manželství bylo také jedním z mých největších snů.

Již v začátcích své kariéry jsem finančně podporovala jednoho profesora, který potřeboval dokončit studium o součástech kompatibility, vyžadované pro stabilní manželství. Na oplátku jsem mohla použít jeho informace jako podklad pro můj doktorát z psychologie.

Toto studium předběhlo svoji dobu, a materiál, který jsme spolu s doktorem vyvinuli, vyprodukoval velmi významné objevy. Vědecké hledání páru, který by se k sobě hodil, psychologické testy a organizace elektronických dat (i když počítače byly tehdy teprve ve vývoji) se začaly projevovat ve snížení počtu rozvodů.

Jako doktorka psychologie, dobře vybavená na to, abych mohla učinit perfektní výběr partnera pro určitou osobu, jsem si přirozeně myslela, že až nadejde ten pravý čas, vezmu si toho správného muže. Měla jsem stejné sny jako ve svém mládí o ideální svatbě ve stylu „Popelky“.

Potkala jsem svého „okouzujícího prince“ během léta roku 1945. Pořádala jsem hostinu v newyorském městském divadle. Již jsem nebyla „ošklivé káčátko“, byla jsem přesvědčená, že jsem pěkná. A nebylo třeba mne přesvědčovat, že jsem bohatá.

Karl Wagner byl vysoký, tmavý, velkolepě krásný a byl považován opravdu za dobrý „úlovek“. Měl svůj obchod a byl také vytrénován jako diplomat. Občas mi zatelefonoval, až jsem souhlasila, abychom se sešli. Rozuměli jsme si na intelektuální úrovni. On byl zdvořilý, šarmantní, cestoval, byl dobrý tanečník a naprostý gentleman. V oslnivém víru námluv, které následovaly, jsem si myslela, že se k sobě hodíme. V roce 1946 jsme se vzali, obřad proběhl celkem v tichosti. Odstěhovali jsme se do Daytonu, Ohio, a tam jsme se usadili, abychom šťastně žili.

Stále jsem tvrdě pracovala a studovala a stále jsem byla rozhodnuta, že budu úspěšná v manželství i v obchodě. Karl se stal prezidentem všech mých obchodních společností a odstěhovali jsme se do Little Rock.

V roce 1948 se nám naskytla vynikající příležitost, a tak jsme se přestěhovali do Houstonu v Texasu. Někteří úředníci v Houstonu se dověděli o mé práci, o tom, že jsem financovala onoho profesora a o mé diplomové práci ohledně párů, hodících se k sobě. V té době mělo město Houston největší rozvodovost ze všech měst ve státě Texas. Městští úředníci hledali způsob, jak tuto narůstající tragickou statistiku zvrátit. Měli pocit, že moje předešlá práce ze mne činí experta na manželství a do tohoto města mne pozvali, abych jim pomohla tento trend odvrátit. Výsledkem bylo založení Mezinárodní společnosti Maritronics, jediné legitimní seznamky ve městě.

Jelikož bylo nemožné zázračně vyléčit už otřesená manželství, soustředila jsem se na pomoc svobodným, aby našli ideálního partnera. Byla to jednoduše spíše záležitost hledání, než jen tlumení příznaků.

„Jednoduše“ sice není to pravé slovo v kontextu s Maritronics. Rychle se z toho stala složitá činnost. Začaly se hrnout davy lidí, hledajících ideální seznámení a budoucí životní partnery. Byli seznamováni pomocí informací ze štábu, psychologických testů a důkladného pohovoru s klienty, na podkladě kompatibilních komponentů, které jsem vyvinula.

Počet šťastně uzavřených a úspěšných manželství díky službě Maritronics překonal moje nejdívočejší sny. Začala jsem najímat další psychiatry, lékaře a poradce, aby mi pomohli. Rozvodovost ve státě Houston rapidně klesala, což nezůstalo bez povšimnutí. Tisíce harmonických manželství přilákaly celonárodní pozornost.

Jak se zdálo, každý byl šťastný, kromě mne. Můj „zlatý dotyk“ začal ztrácet svůj lesk. Moje schopnost řešit manželské problémy druhých nepomohla mně samotné. Můj vztah s Karlem byl postaven na rychlých námluvách. Milovala jsem jeho brilantní styl a jeho bezstarostný postoj. Byl to můj romantický vůdce, můj zvláštní princ.

Avšak poté, co jsme se vzali, mnohé z jeho charakterových vlastností, které mne na něm přitahovaly, se mi najednou jevily pouze jako slabé obchodní pouto v našich obchodních společnostech.

Ještě více jsem se snažila učinit naše manželství úspěšným potom, co se nám narodili Petr a Kimberly. Nakonec, když mým dětem bylo 5 a 3 roky, nastal mezi námi nepřekonatelný rozpor. Zažádala jsem o rozvod. Druhou stranou to bylo uznáno. Oficiálně naše manželství trvalo čtrnáct let. Neoficiálně bylo odsouzeno již od samého počátku.

Po rozvodu jsem pracovala ještě tvrději, abych pomohla ostatním lidem vstoupit do manželství, které bude mít nějakou hodnotu. Moje metody fungovaly, alespoň pro ty druhé.

Rozhodla jsem se, že budu podle svých schopností tou nejlepší matkou i otcem pro své děti. Jako nemluvňata jsem je nechala pokřtít, a později jsem je poslala do vynikající církevní školy v San Antonio. O víkendech byli oba ze školy doma, společně jsme navštěvovali bohoslužby, a o jiných víkendech, když zůstávali v San Antonio, tak jsem tam cestovala, abych s nimi byla v církvi.

Popravdě jsem s nimi šla do církve jen proto, abych jim byla dobrým příkladem. Vůbec jsem nebyla „nábožný“ typ člověka, i když jsem tehdy v církvi v Iowa učinila to rozhodnutí pro Krista, když jsem byla ještě dítě.

Viděla jsem příliš mnoho lidí, kteří si s náboženstvím hráli jen nějaké hry, vykonávali jen nějaký prázdný obřad, stejně tak, jako jsem to dělala i já. Někdy jsem se ptala: „Touží i ostatní lidé po „něčem více“ s Bohem?“ Jen jsem netušila, jak něco takového provést. Nebyly tam očividně žádné návody, jak to udělat.

Ale já jsem nemohla dělat nic, dokud jsem neměla pocit, že to konám na 100 %. Nelíbilo se mi jen procházet nějakým rituálem.

Jednoho dne, zatímco jsem klečela s Petrem v modlitebně, jsem vyznala: „Bože! Já jsem pokrytec. Naslouchala jsem svým dětem, jak se k Tobě modlí, ale nemohu k Tobě hovořit tak jako ony. Prosím, dej mi takovou víru, jakou mají ony – dětinou „slepou“ víru.“

I když jsem požádala Boha o tuto dětinou víru, neuvědomila jsem si, že mi to přání splnil. Tím mne připravoval, abych mohla odolat podivným událostem, které mne nakonec dovedly k tomu nejtemnějšímu údolí stínu. Ano, když jsem tehdy jako pětiletá požádala Ježíše, aby vešel do mého života a převzal nad ním kontrolu, On byl věrný a držel svoji ochrannou ruku nade mnou a Jeho Svatý Duch mne vedl – to ale bylo tehdy. Tehdy jsem neznala Jeremiáše 33:3, kde se říká: „Volej ke mně a odpovím ti, oznámím ti velké a skryté věci, které neznáš.“ On ale odpověděl na ten požadavek o dětinou víru.

Během zimy roku 1966, Petr, který byl tehdy ještě chlapec – „lyžoval“ na svých kožených botách po zledovatělé silnici, zatímco se držel zadního nárazníku auta. Najednou byl vtažen pod auto. Jeho nohy byly vážně pohmožděny. Čtyři hodiny trvala operace, při níž se doktoři snažili spravit fyzické pohmoždění. Dokonce se spekulovalo o tom, že o své nohy přijde. Můj syn mne potřeboval tak jako nikdy předtím. Také jsem se za něho modlila naléhavěji než kdy předtím. Nebylo to ve skutečnosti odevzdání, ale krok správným směrem. Zůstávat s Petrem v nemocnici a pracovat poté přesčas v kanceláři, byla těžká zkouška. Když ho nakonec po měsíci propustili, byla jsem asi ta nejvděčnější ze všech a na jeho příchod jsem uspořádala velikou oslavu.

Nicméně dlouho jsem ale neslavila. Toho rána hned po Petrově oslavě jsem se probudila s velkými křečemi v žaludku a hroznou bolestí v žebrech. Odvezli mne do té stejné nemocnice, ve které byl předtím Petr. To bylo 22. prosince 1966.

Po několika rentgenových snímcích a vyšetřeních mi udělali zkušební gastro test na rakovinu. Byla jsem doporučena na výzkumnou kliniku známého doktora M.D. Andersona, kde mi skupina odborníků udělala gastroskopické vyšetření, a vyfotografovali vnitřní část žaludku. Málomluvní doktoři mi řekli svoji diagnózu: „Máte v sobě šest rakovinných nádorů!“ Jeden z nich ukázal na pestré barevné obrázky. „Pokud nám dovolíte vyříznout váš žaludek, pak můžete žít ještě tři měsíce. Jinak vám nemůžeme zaručit ani jediný den.“

Nemoc pro mne byla zcela nová zkušenost. Můj otec nedovolil, aby žádné z jeho dvanácti dětí něco simulovalo a dával nám ty nejlepší produkty z farmy, abychom byli zdraví. Nikdo z nás

nebyl nikdy vážně nemocen, ani kost se nikomu nezlomila. Navíc jsem ze svého mládí věděla ze studia křesťanství tolik, že všechny dobré věci přicházejí od Boha a všechny špatné od satana.

Povstalo ve mně divoké pobouření proti ďáblu, který působí rakovinu a proti doktorům, kteří se všemi svými technickými schopnostmi byli proti tomuto zlu bezmocní – téměř jako roboti přijali to, co nepřítel vykonal. To jediné, co mohli vykonat, bylo zohavit moje tělo operací, která by mi dala pouze několik měsíců života.

„Vaše práce, jako lékařů, je vyříznout některé části z lidského těla!“ zakřičela jsem. „Tak tedy – jsem nahněvaná na ďábla a nenechám vás to vykonat! Půjdu do nebe celá.“ Je podivuhodné, co všechno projde člověku myslí během takovýchto hrozných zdrcujících momentů. Písmo, které jsem slyšela jako dítě, mi najednou vyvstalo v mysli: „Vzepřete se ďáblu a uteče od vás.“ Jakubův 4:7 *B21*.

S tímto zaslíbením, které proudivo mým vědomím, jsem práskla dveřmi od konzultační místnosti a zamířila si to k nejbližšímu východu z budovy. Když jsem šla přes trávník cestou k mému autu, byla jsem sražena na zem jakousi neviditelnou mocí.

Ne, nezakopla jsem. I když obloha byla bez mráčku, bylo to, jako by do mne uhořil blesk – jasné světlo.

NATIONAL WESTERN LIFE INSURANCE COMPANY
P.P.BOX 1029
Austin Texas 78767

DISABILITY

MAILED TO:

MRS. PETTI WAGNER # 64467
%Maritronics, Inc.
1400 South Post Oak Road, Suite #2
Houston, Texas

From December 16, 1966 until this date Feb 21, 1967
there has been a remarkable and miraculous healing.

The first diagnosis from SPRING BRANCH HOSPITAL
pathology department and our Gastroscopic Examination
showed much inflammation and six areas of gastric
ulcerations, carcinomatous type.

The ulcerations previously seen have healed completely.
In the region of the one ulcer noted on the last
examination, Jan, 12, 1967, there is no evidence of
inflammation. Body and fundus were inspected carefully
and these are negative as well.

Impression: Negative gastroscopy. Complete Healing of
Cancerous tissue and all gastric ulcerations.

Dec 16, 20, 21 & 28, 1966: Jan 12 & 25, 1967

GASTROSCOPIES; Jan 12 & 25 1967

GASTROSCOPIES: Dec 16 & 20 1966

21st February 67

M.D. ANDERSON HOSPITAL & TUMOR
INSTITUTE
6723 Bertner Drive, Houston, Texas

**Dokument z pojišťovny, který potvrzuje, že P. W. byla zázračně
uzdravena z šesti rakovinných nádorů.**

Nejsem si jista, jak dlouho jsem na trávniku ležela, jelikož jsem si nebyla vědoma čehokoliv, co se kolem mne odehrávalo. Když jsem opět přišla k vědomí, vstala jsem, očistila se, naskočila do auta a odjela domů. Jelikož jsem se cítila absolutně vyhladovělá, tak jsem si uvařila velikou večeři a snědla ji. Poté jsem odmítala jakoukoliv myšlenku na rakovinu a začala jsem jíst vše, na co jsem měla chuť.

FROM: THE UNIVERSITY OF TEXAS SYSTEM CANCER CENTER
M. D. Anderson Hospital & Tumor Institute
Texas Medical Center, Houston, Texas 77030

TO: *Dr. Peltis Wagner*

THE UNIVERSITY OF TEXAS
M. D. ANDERSON HOSPITAL AND TUMOR INSTITUTE
FOLLOW-UP AND PROGRESS NOTES

WAGNER MRS O. PETTI 64467-S
PETTI MRS O. PETTI 10-30-21 CATH
1400 SO POST OAK RD HOUSTON TEXAS
64467-S 12-16-66 BI-

THE UNIVERSITY OF TEXAS
M. D. ANDERSON HOSPITAL AND TUMOR INSTITUTE

WAGNER MRS O. PETTI 64467-S
PETTI MRS O. PETTI 10-30-21 CATH
1400 SO POST OAK RD HOUSTON TEXAS
64467-S 12-16-66 BI-

REGISTRATION RECORD

BI-
LAST NAME FIRST MIDDLE VETERAN UNIT NO. DATE
Wagner, Mrs. (Olive) Petti No 64467-S 12/16/66

LEGAL RESIDENCE COUNTY MILES FROM HOME LONG THERE TEL. NO.
1400 South Post Oak Road, Houston, Texas Harris 6 yrs NA 1 0086

AGE DATE OF BIRTH PLACE OF BIRTH RACE SEX M S W D SEP. RELIGION
Iowa White Female

OCCUPATION (IF RETIRED OR UNEMPLOYED, GIVE FORMER OCCUPATION) EMPLOYER ADDRESS
President of Corp.-- Maritronics Inc.

HOUSTON ADDRESS TEL. NO.

NEAREST RELATIVE RELATIONSHIP ADDRESS TEL. NO.

NOTIFY IN CASE OF EMERGENCY RELATIONSHIP ADDRESS TEL. NO.

REFERRING PHYSICIAN ADDRESS REFERRED DIAGNOSIS CLINIC
Dr. J.O. McGuire, M.D. 2701 Berry Rd., Houston, Texas 6 Cancer Stomach. S/F Gastro Cl.

AUTHORIZATIONS
RECORD RELEASE
12/16/66

THE UNIVERSITY OF TEXAS M. D. ANDERSON HOSPITAL AND TUMOR INSTITUTE IS HEREBY AUTHORIZED TO FURNISH THE FOLLOWING NAME AGENCIES, COMPANIES OR PERSONS ANY OR ALL INFORMATION RELATIVE TO THE CONDITIONS, FINDINGS, DIAGNOSIS, TREATMENT AND PROGRESS OF THE PATIENT.

Jan-25-67 GASTROSCOPIC EXAMINATION:
The GTF fiberoptic was passed to the level of the antrum. Excellent waves began immediately to progress on through the pylorus. The antrum and pylorus can be visualized 100%. The ulcerations previously seen have healed completely. In the region of the one ulcer noted on the last examination, there is a single hemorrhagic spot, but there is no crater or evidence of inflammation. Body and fundus were inspected carefully and these are negative as well.

Impression: Negative gastroscopy. Complete healing of all gastric ulcerations.

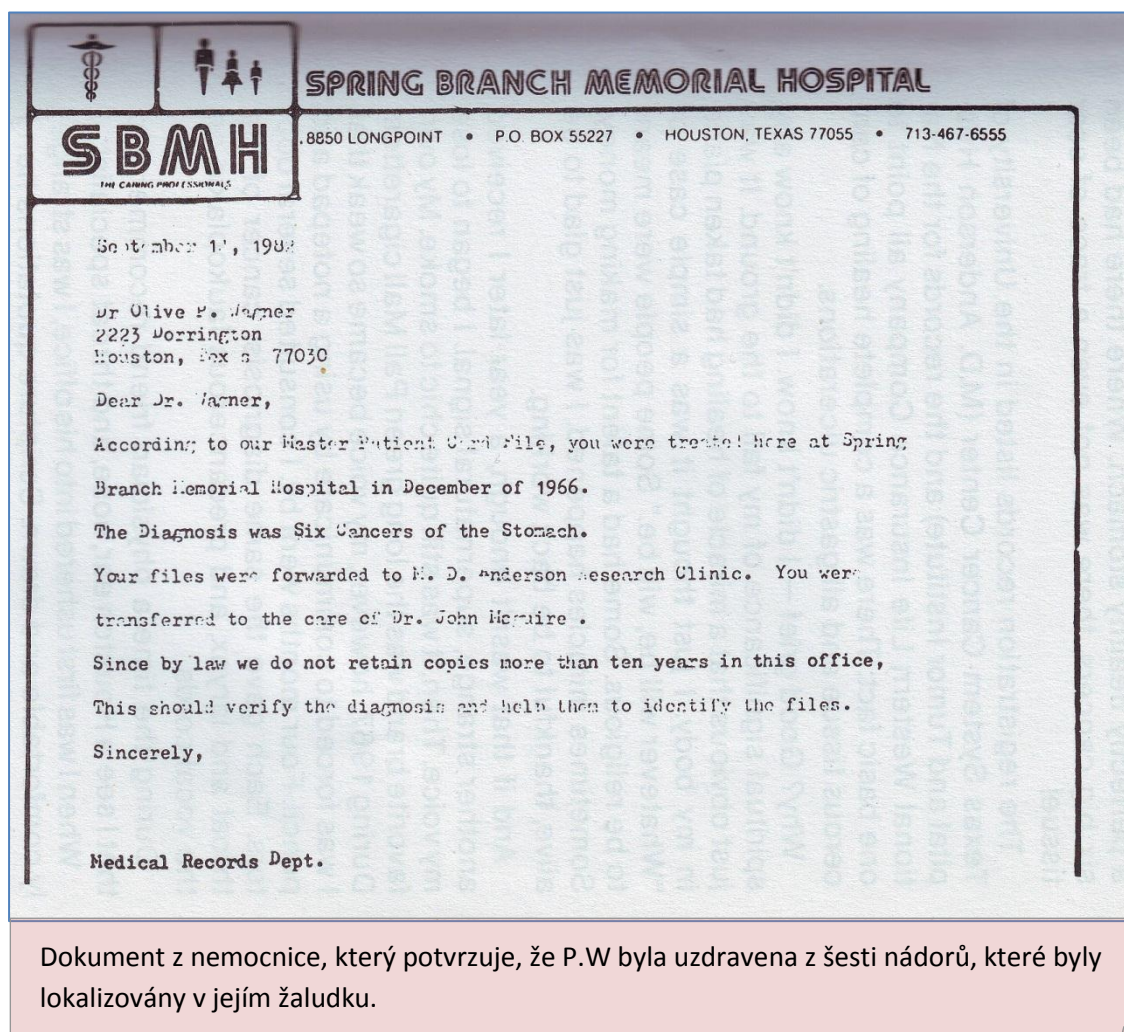
R.S. Nelson
R.S. Nelson, M.D. :ose

Dokument z gastroscopie, který potvrzuje, že P.W. byla naprosto uzdravena.

Ještě dříve než uplynul jeden měsíc, zavolali mi z kliniky a argovali, abych přišla, aby se mohli podívat, jak rakovina pokročila. Tentokrát gastrokop ukázal dokonale zdravý žaludek.

Tam, kde bylo šest velikých nádorů, nezůstala ani stopa po nějaké jizvě v tkáni!

Registrační záznamy umístěné v Univerzitním texaském systému rakovinového centra (M.D.Andersonova nemocnice a Tumor Institute) a záznamy pro Národní pojišťovnu Western Life - všechny ukazují na jednu věc: Nastalo naprosté uzdravení rakovinou postižených tkání a všech žaludečních nádorů.

Proč? – to jsem tehdy nevěděla. Nevěděla jsem nic o duchovním významu toho, když jsem byla povalena na zem. Bylo jasné, že se v tu chvíli v mém těle odehrál zázrak uzdravení. Myslela jsem si, že to je typický případ toho, že „cokoliv se má stát, stane se.“ Někteří lidé jsou určeni k tomu, aby byli nábožní. Někteří zase mají talent na to, aby zbohatli. Občas se dějí zázraky. Byla jsem prostě ráda, že jsem naživu, vděčná, že mohu být zpět v práci.

A aby toho nebylo málo, o rok později jsem dostala další podivný nadpřirozený signál. Začala jsem ztrácet hlas. Tehdy ještě bylo celkem elegantní kouřit. Můj oblíbený druh cigaret byly dlouhé zelené Pall Mall. Během roku 1967 nicméně můj hlas tak zeslábl, že jsem musela používat ke komunikaci poznámkový blok a tužku. Uplynuly čtyři měsíce. Konzultovala jsem

několik doktorů. Všichni mi dali stejnou diagnózu: rakovina krku a hlasivek, a předrakovinová leukoplakie na hlasivkách.

Během té doby mi jeden přítel lékař doporučil, abych šla navštívit v Houstonu ušního, nosního a krčního specialistu. Když jsem napoprvé navštívila jeho kancelář, cítila jsem se zvláště příjemně. Citáty z Bible visely po zdech. V čekárně jsem našla Bible, kde byly některé verše podtrhnuty. Lékař se za mne modlil ještě předtím, než provedl laryngoskopii a než vzal vzorek na biopsii. Myslela jsem si o něm, že musí být velice zbožný, ale něco se mi na něm líbilo – něco, co jsem si nedovedla vysvětlit. Důvěřovala jsem mu.

Když přišla zpráva z biopsie, diagnóza byla stejná, jakou mi doktoři dali minule. Doktor doporučil okamžitou operaci.

Tentokrát jsem neodporovala. Z nějakého důvodu jsem se cítila v bezpečí, měla jsem jistotu, že mu mohu důvěřovat, že udělá pouze to, co je nezbytné.

Nicméně druhý den, když mne vezli nemocniční chodbou na operační sál, se můj hlas najednou vrátil! Po všech těch měsících ticha jsem mohla mluvit bez „skřehotání“!

Promluvila jsem si se sestrou. Ona a jeden praktikant vběhli na operační sál, kde čekal doktor. Byl udiven. Měl v obličeji takový zvláštní vševědoucí úsměv.

Místo toho, aby pokračoval s anestézií, tak mne rychle znovu prohlédl. Nebyla tam žádná stopa po nemoci. Rakovina i leukoplakie naprosto zmizely!

„Pro tohle není žádné lékařské vysvětlení,“ řekl doktor, který se stále tak podivně usmíval. „Ale poznám, když se stane nějaký zázrak.“

Znovu jsem byla vysvobozena z nebezpečí. Můj život mi byl vrácen. Cítila jsem se samozřejmě šťastná, ale i když jsem byla šťastná, nepřineslo to žádnou velkou změnu do mého života.

Život byl pro mne ještě vzácnější, ale já jen chtěla, aby se vše vrátilo do normálu.

KAPITOLA 5

Vše co se třpytí

Bohatství má na různé lidi různý dopad. I když jsem si vytvořila svou vlastní říši, vyrůstala jsem s penězi, takže jsem měla pár problémů, se kterými se bohatí potýkají – nejistotu, nestřídmost, drzost. Také jsem měla při sobě manipulativní charakteristiky těch, kteří se narodili bohatí. Moje jméno bylo také na seznamu prominentních osobností; a přece jsem si vždy uvědomovala, že to ze mne nečiní někoho lepšího.

Pro mě mít více peněz znamenalo pouze mít více příležitostí do investic, rozvíjet je, a abych byla upřímná – vydělat ještě více peněz. Čím více jsem vydělala, tím více jsem pracovala. Nebyla to posedlost ze strachu, že všechno ztratím; místo toho jsem vždy ráda pomáhala lidem. Už jako dítě jsem ráda dávala ostatním. A to se nezměnilo, i když jsem založila multimilionářské společnosti.

Kolem roku 1970 se budování té říše stalo pro mne dvacetičtyřhodinovou prací. I když jsem svůj podíl na třech společnostech prodala – Niamco (terapeutické zařízení), Herbagere (přístroje podporující růst rostlin bez půdy) a Menotti (studená vlna) – stále jsem vlastnila pět budov v jedné z houstonských nejprestižnějších oblastí. Jedna z budov o rozměrech 418 čtverečních metrů obsahovala můj ateliér, kanceláře pro Maritronics, a kuchyni, která vařila pro 500 lidí vyvážený dietní jídelníček. V další budově jsem také vlastnila velkou zdravotní kliniku s výzkumem pro pět hlavních farmaceutických společností, které usilovaly o schválení nových názvů od FDA.

Čtvrtinu dne jsem vždy pomáhala dohlížet nad těmito léčebnými projekty. Po zbytek času jsem pracovala na podporování mého dlouhodobého mazlíčka – Maritronics International. Po 23 letech byl Maritronics zodpovědný za více než 150 000 uzavřených sňatků, z nichž pouze sedm skončilo rozvodem. Během té doby se Houston vyšplhal z nepříjemné pozice města s nejvyšší rozvodovostí, na patnácté místo v zemi.

Ve svých 55 letech jsem se mohla ohlédnout za sebe s velikým uspokojením. Pořád jsem věřila, že když pomohu dostatečnému množství lidí, tak budu potom také požehnána. Všechny moje projekty úspěšně pokračovaly a zdálo se, že vše v mém životě probíhá hladce.

Užívala jsem si své práce ohromně, ale nedopřála jsem si příliš času na odpočinek. Celoživotní přesčasy si tak začínaly vybírat svou daň.

Abych byla upřímná, cítila jsem, že si zasloužím odpočinek. Obě moje děti byly ve škole (Kimberly v San Antoniu, a Petra jsem dostala na Univerzitu Sv. Tomáše v Houstonu). I uprostřed mé kariéry jsem vždy trávila dostatečný čas se svými dvěma dětmi.

Ale chtěla jsem si sama začít užívat života. Důchod se mi zdál jako správná věc. Rozhodla jsem se postupně usměřňovat své zájmy, abych zmenšila svoji zodpovědnost tak, abych mohla více jezdit na koních, hrát golf, cestovat bez nějakého velkého vědomí zodpovědnosti, upíjet z poháru u bazénu nebo trávit dlouhé odpoledne v Country klubech.

Když jsem se začala soustředit na svůj polo-důchod, začala jsem také rozdávat některé své jmění. Prostřednictvím některých dobrých přátel jsem mohla zaplatit lidem studium. Tyto dotace pomohly 400 studentům na různých prestižních školách. Nebylo to proto, abych si tím povýšila své ego, ale prostě jsem tím chtěla pomoci mladým lidem.

Také jsem zajistila, aby Petr a Kimberly dostali své předem plánované dědictví, aby si mohli po promoci založit svůj vlastní obchodní podnik.

Jakmile jsem učinila to rozhodnutí polovičního důchodu, moje mysl téměř explodovala tvořivými nápady, měla jsem šťastné vzpomínky na ty časy v mém životě, kdy jsem byla méně zaneprázdněna a mohla hrát golf.

Více jsem si již přát nemohla. Všechno šlo dobře – můj obchod, můj osobní život, moje plány, všechno.

„Tak tedy,“ ptala jsem se sama sebe, „proč cítím takový nepochopitelný neklid ohledně mých obchodních záležitostí?“ Něco tajemného, nepopsatelného, téměř zlověstného začalo doutnat pod povrchem.“

„To je pouze má představivost,“ snažila jsem se přesvědčit. „Je to jen tím, že jsem pracovala více přes čas, abych si zajistila svůj důchod.“

Věděla jsem ale, že to musí být více než to. Abych byla upřímná, čím dál méně jsem byla zaneprázdněna „maticemi a šroubky“ mého obchodu. Na mé klinice medicíny jsem přicházela do kontaktu se dvěma sestrami, pěti doktory, psychiatry a výzkumným vedoucím. Trávila jsem tam polovinu svého dne, ale většinu své zodpovědnosti jsem předala své asistentce Zeldě.

Pak jsem většinou druhou půlku dne strávila ve své kanceláři Maritronics Corporation a soustředila se na ohromný úkol v pomáhání a poradenství lidem, kteří zanedlouho měli vstoupit do manželství.

Pozorovala jsem však ve svém personálu rapidní obrat u lidí, kteří pracovali poblíž Zeldy. Účetní, který se mnou pracoval více jak 15 let, najednou odešel bez toho, aby mi cokoliv řekl – prostě se odstěhoval do jiného státu, aspoň mi to tak Zelda a její bratr líčili.

Jiní důvěryhodní zaměstnanci také odcházeli. Ve skutečnosti během několika posledních měsíců roku 1970 jich odešlo 16. Jeden za druhým, nicméně byli vždy nahrazeni novým personálem pracovní agenturou, o které jsem nic nevěděla. Tato agentura vždy kontaktovala Zeldu; ta pomohla novým pracovníkům, aby se zapracovali a vždy o některých z nich básnila.

Bylo to znepokojující, že moji úředníci prožívali takový nečekaný obrat, zrovna když jsem se chystala zredukovat svoji energii strávenou v mém obchodování. A už vůbec jsem nechtěla

mít účast na zaškolování nových lidí. Byla jsem vděčná, že se toho ujala Zelda. Hluboko uvnitř jsem vnímala, že se děje něco špatného. Co to bylo? Nemohla jsem na to přijít. Jen jsem si myslela, že pokud je zde něco podezřelého, pak by o tom Zelda věděla.

Zelda ke mně přišla poté, co mi byla velmi vřele doporučena během roku 1970. Byla ideální administrativní asistentkou, jak jsem brzy zjistila. Byla to příjemná pětáctičátnice s atraktivní figurou a modrýma očima. Pod tím vším však byla tvrdost. Neměla skutečný soucit s lidmi, se kterými jsme pracovali. Ale to, co jí scházelo ve znalostech, zase dohnala tvrdou prací. Rozhodně její kredit odpovídal jejímu výkonu. Od jejích zrzavých kudrnatých vlasů až po její vkusnou obuv, byla ztělesněním administrátora.

Během prvních tří měsíců, co se mnou Zelda byla, tak opravdu odlehčila břemeno na mých ramenou. Vždy prováděla vše do nejmenšího detailu, tak jsem jí stále více věcí přenechávala. Dokonce zapsala Petra na studium a povzbuzovala ho, aby získal svoji vlastní „odpalovací rampu“ (nechala jsem ho, aby používal jedno z mých apartmá).

Věci s ní v práci i doma běžely lehce. Když jsem začala nový výzkumný program na jednu dietu s 500 dobrovolníky, zařídila, abych dostávala to stejné jídlo z velké kuchyně, která byla součástí našeho kancelářského komplexu. Takovéto maličkosti z ní dělaly vzácnou zaměstnankyni, zvláště když jsem se soustředila na snižování svého podílu na mém obchodě.

Dokonce jsem nechala Zeldu, aby vypisovala všechny mé šeky – kromě podepisování – a aby mne dobře informovala o všech účetnických záležitostech. Jak jsem již řekla, měla pro mne velkou hodnotu. A jelikož byla taková schopná a mohla jsem jí důvěřovat, měla jsem jistotu, že kdyby se něco špatného dělo v obchodě, určitě by mě na to upozornila. Nicméně mému špatnému tušení to neulevilo. Stále jsem měla chvíli jistotu a chvíli zase pochybnosti.

Jmenovala jsem Zeldu manažerkou mé zdravotní kliniky, jen kousek nahoru po cestě od Maritronics. S její větší zodpovědností jí také stoupl plat i autorita. Cítila jsem, že se na ni mohu ve všem spolehnout.

Každý den přicházeli účastníci diety na kliniku, kde byli zváženi, byl změřen jejich krevní tlak, zaznamenána jejich nálada a dostali dvě polystyrénové krabičky, ve kterých bylo jídlo na celý den.

Zelda byla starostlivá. Dříve než zaměstnanci kuchyně odešli na vánoční prázdniny, měla pro mne tato dietní jídla připravena u mne doma v mrazáku, tak abych se nemusela starat o přípravu jídla. To bylo pro ni typické ohledně maličkostí.

Abych pravdu řekla, přestala jsem být spokojena s jídly, které jsem dostávala z kuchyně. Vnímala jsem, že se mám podílet na programu, ale zdálo se mi, že to jídlo chutnalo podivně – jako by v něm byl nějaký změkčovač. Když jsem požádala Zeldu, aby to zjistila, řekla mi, že to je jednoduše tou směsí koření, použitou v dietním jídle.

„Časem si na to zvykneš,“ ujistila mne.

Před vánočním obdobím jsem se cítila nějak divně, byla jsem stále více pomalejší. Nicméně se svátečními pokrmy – stolování s přáteli a na různých večírcích – jsem dietu přestala dodržovat. Bylo mi hned divné, že navzdory mému nevyváženému svátečnímu jídelníčku jsem se cítila lépe. Vzala jsem ta jídla od Zeldy z mrazáku a hodila jsem je do koše.

Po Novém roce se naši zaměstnanci vrátili a naše dietní kuchyně se znovu otevřela. Zelda se opět postarala, abych dostávala znovu naše čerstvě vařená dietní jídla. Téměř okamžitě se mi vrátily symptomy, které jsem měla před vánočními – nevolno a křeče v hrudi – což bylo nemožné ignorovat.

Tyto symptomy se zhoršily v sobotu 6. března, takže jsem šla k mému známému drahému příteli doktorovi McGuiresovi, s kterým jsem byla dokonce jednou zasnoubena. Řekl mi, že se jedná o otravu potravinami, dal mi lekci o tom, jak se mám o sebe postarat, předepsal mi dostatek odpočinku a poslal domů.

Stále se mnou zůstávalo nepříjemné tušení, že něco je hodně - hodně špatně, ale snažila jsem si ten strach nějak vymluvit, myslela jsem si, že jsem možná jen přetažená.

Bylo to začátkem roku 1971, když jsem dostala velmi znepokojující dopis od přítelkyně jedné mé blízké známé:

Petty,

během několika měsíců se ti něco přihodí, ale neměj obavy – nakonec vše dobře dopadne. Bůh ode mne chce, abych se za tebe intenzivně přimlouvala. Pamatuješ si, když jsi byla před pár lety v nemocnici a specialista ti chtěl vzít hlasivky? Měla jsi rakovinu krku a po měsíce jsi nemluvila. Bůh mne tehdy poslal do Houstonu, abych se za tebe modlila...

Tak tedy, i tentokrát po mně Bůh chce, abych se za tebe modlila...

Nikdy jsem nepotkala tu, která tento dopis napsala, ale z toho, co mi o ní moje přítelkyně řekla, jsem věděla, že je zapojena do nějakých podivných náboženských aktivit. Setkala jsem se kdysi v Iowa, ještě jako dívka, s takzvanými „svatými válečky“ (pozn. To proto, že lidé naplnění Duchem svatým se tehdy často pod mocí Boží kutáleli.). Během bohoslužby mě dvě ženy vzaly do zadní místnosti a modlily se za mne neznámou řečí. Když jsem se takto ohlédla zpět, uvědomila jsem si ten „šťastný“ řetězec úspěšných událostí, které se začaly dít od doby, kdy se za mne tyto dvě ženy modlily, ale přitom jsem se cítila znepokojeně – a tento dopis na mne zapůsobil podobně. Bylo pro mne těžké pochopit její krátké poselství v tomto dopise. Bylo to povzbuzení? Bylo to varování? Přijede znovu do Houstonu, aby se za mne modlila? Ten dopis mi připadal tak divný, že jsem tomu přestala věnovat pozornost.

I když jsem cítila, že je něco špatně, neměla jsem žádné podezření. Všechno šlo tak jak mělo. Byla jsem na vrcholku světa, moudrá obchodnice, a s mým nastávajícím důchodem mě čekaly ty nejlepší roky v životě.

V neděli 7. března 1971 měl být ten nejlepší den na golf a snídaně a oběd s Rubie. Rubie a její manžel John byli moji drazí přátelé, kteří vždy v neděli nechávali svůj dům s bazénem otevřený pro ostatní. Bylo to jedno z mých nejoblíbenějších míst, kam jsem chodívala. Vždy tam byla bohatá konverzace, smích a občas se tam ukázaly i dobře známé tváře. Obvykle jsem tam v tento den chodívala, ale místo toho jsem se rozhodla jít na mši v sedm hodin do kostela Sv. Vincenta de Paula. Nikdy jsem nic takového sama nedělala. Šla jsem na bohoslužbu pouze tehdy, když moje děti byly doma, jelikož to byla rutina, ve které jsem chtěla, aby pokračovaly.

Takže jsem tam byla sama a chtěla jsem se modlit poprvé po mnoha letech. Opravdu jsem nevěděla jak začít, a jistě jsem si nemyslela, že jsem oprávněna očekávat nějaké výsledky. Tím myslím to, že kromě toho, že jsem měla dávající srdce a pomohla jsem mnoha lidem, tak jsem nebyla nijak pobožná.

(pozn. Skutky apoštolské 10:3-4: *„Kolem třetí hodiny odpoledne spatřil jasně ve vidění Božího anděla, jak k němu vešel a řekl mu: „Kornélie!“ Pozorně na něho pohlédl, ulekl se a řekl: „Co je, Pane?“ Anděl mu řekl: „Tvé modlitby a tvé almužny vystoupily, jako připomínka před Bohem.“* Nejen naše modlitby, ale i naše almužny mohou vystoupit před Boží tvář, ať už je to pár haléřů oné chudé vdovy - či podle našich možností, Bůh hledí do srdce člověka.

Nicméně modlitba se mi jevila jako dobrá věc, zvláště když jsem cítila v práci ten neklid, nebo co to bylo.

„Pane“, řekla jsem. Moje slova zněla suše a mechanicky – „cítím, že něco není v pořádku, něco hrozného se zmocnilo mého života. Nevím, co to je. Prosím, pošli mi svou pomoc.“

Ta slova moc duchovně nezněla. Alespoň jsem si to myslela. Bylo to ale to nejlepší, co jsem mohla ze sebe dostat. Jen jsem prostě doufala, že ta modlitba se dostala k Bohu.

Vstala jsem a odešla. Když jsem došla k jedné ulici, někdo z projíždějícího vozidla na mě zamával a poté zastavil u obrubníku. Byla to Lana, mladá žena, která pro mne pracovala před čtyřmi lety jako úřednice a administrátorka. Ale musela své práce zanechat, když se k ní přistěhovala její invalidní matka. Její matka pak zemřela a ona se právě vracela domů ze své dlouhé směny v nemocnici Ben Taub.

Říkala jsem si, jestli třeba Lana není odpovědí na moji modlitbu a proto jsem v ni složila důvěru.

„Udělej pro mne něco,“ řekla jsem. „Přijď zítra do kanceláře kolem druhé hodiny a zůstaň až do konce pracovní doby. Něco divného se děje. Měj své oči na stopkách a snaž se zjistit, o co jde – anebo jestli si myslíš, že to je pouze moje představivost. Pak si dáme spolu večeri a promluvíme si o tom.“

Když Lana ochotně přijala moji nabídku, věděla jsem, že Bůh vyslyšel moje volání o pomoc.

Lana tedy přišla druhý den, jak slíbila. Byla stále tam i tehdy, když mi volali o mé tetě Anně, o tom, že měla infarkt, a že je v Southwest General nemocnici.

„Neodcházej, dokud se nevrátím!“ zakřičela jsem na ni, zatímco jsem utíkala ke svému autu. Ale s Lanou jsem pak již nikdy neměla příležitost hovořit o tom, co se děje na mém úřadě. A nikdy jsme tu večeri spolu neměly.

Můj pohodlný, nádherný a přející svět se rozpadl, a stalo se z něj živé peklo.

KAPITOLA 6

Údolí stínu

Zelda toho dne právě v mé kanceláři zavírala. Když viděla Lanu, zeptala se jí: „Co tady ještě děláte?“

„Čekám na doktorku Wagnerovou, až se vrátí,“ odpověděla Lana.

„Ach, Dr. Wagnerová se dnes večer nevrátí. Právě jsem s ní mluvila. Měla nějaký urgentní telefonát a musí se postarat o nějaký naléhavý obchod.“

„Ale co její teta?“

„To je v pořádku,“ odpověděla klidně Zelda. „Byl to falešný poplach. Její teta bude v pořádku. Můžete jít v klidu domů.“

„Ale doktorka Wagnerová by mi zavolala, tím jsem si jista,“ naléhala Lana. „Ona ví o tom, že na ni čekám.“

Zelda pokrčila rameny. „Je mi líto. Pouze vám říkám jen to, co mi řekla. To je vše, co vám mohu říct.“

Lana věděla, že jsem měla podezření, že něco není v pořádku v mém úřadu. Možná právě to byl ten důvod, proč Lana, bez toho, aby o tom řekla Zeldě, opustila kancelář a vydala se do Southwest General nemocnice. Když dorazila na místo, neviděla mé auto na parkovišti, ale vešla do té nejvíce opuštěné budovy. Narazila právě na tu stejnou sestru, která mi vpíchlá onu injekci.

„Hledám pokoj Anny Carnesové,“ požadovala Lana, „víte v kterém je pokoji?“

„Carnesová? Tady nikdo s takovým jménem není.“

Lana byla zmatená. „Ale musí zde být. Nemocnice volala mé přítelkyni doktorce Wagnerové a říkali, že její teta je zde přijata kvůli infarktu.“

Lana se jen tak nevzdala. Kladla jednu otázku za druhou. V jednu chvíli sestra řekla, že jsem pacientkou doktora RONALDA HOLMSE (notoricky známý doktor, který se podílel na skandálu v Artesia Hall na znovuzavedení velmi zastaralých elektrošoků, které nenávratně poškodily mozek mnoha pacientů). Ale když Lana telefonovala Dr. McGuireovi, který byl osobním doktorem obou z nás po mnoho let, tato stejná sestra popřela, že by tam byl někdo se jménem Carnesová nebo Wagnerová.

Tato sestra stále více u Lany vzbuzovala podezření. Lana se tedy obrátila na doktora McGuire. Ten přišel, aby zjistil, co se děje. Ve skutečnosti se několikrát vrátil. Představil se jako můj lékař. Dokonce při jedné příležitosti přesvědčil policii, aby ho doprovázela. Pokaždé nemocniční personál popřel, že bych tam byla.

Zatím jsem tam nahoře uvnitř pokoje s číslem 120 procházela tím nejhorším mučením. Den za dnem.

Když jsem přišla k vědomí, moje první myšlenka byla na ty veliké boty těch sadistických mužů. Pamatovala jsem si, jak mě těmi velkými botami kopali do hlavy a do úst, a bušili do mne v určitém rytmu. Nekontrolovatelně jsem se třásla ve smrtelném tichu, které se rozprostíralo v místnosti.

Více než na vše ostatní, jsem myslela na jednu věc: „Jak je možné, že se tohle děje právě mně? Jak?“

Když se místnost přestala tak divoce točit, uvědomila jsem si, že vidím pouze na pravé oko. Instinktivně, i když s velikým úsilím, jsem pozdvihla svoji ruku k obličeji. I ten nejjemnější dotyk mi působil bolestivou agonii, která procházela celým mým tělem.

„Ach, Bože!“ cítila jsem, že oko bylo tak nateklé, že nešlo ani pohnout víčkem, abych ho otevřela.

Moje čelist byla rozdrcená a natékala. Z prstů mi visely kusy masa.

„Můj obličej! Ach, Bože – co mi to udělali?“ Zběsile jsem si ohmatávala zraněná místa. Vše, co jsem nahmatala, byly nateklé rány, pokryté množstvím sražené krve. Tápala jsem kolem sebe, abych našla svoji kabelku. Chtěla jsem najít kapesníčky, abych si jimi mohla utřít krev z obličeje. Ale i tato malá aktivita mi působila velikou bolest, pronikající celým tělem. Cítila jsem, že rameno mám vyhozené z kloubu.

Svým tápáním jsem ale na hrubé podlaze nenahmatala nic, co by připomínalo moji kabelku. Když se moje oko přizpůsobilo temnotě, díky malému světélku pronikajícímu škvírami

z venkovní světelné signalizační tabule přes ulici, která ukazovala teplotu, jsem zahlédla obrysy postele a nočního stolku v jinak prázdné místnosti. Žádná kabelka tam nebyla.

Bolest, která vystřelovala z mých prstů, mne donutila podívat se na své ruce.

„Ne - moje prstýnky také!“

Všechny moje krásné prsteny byly pryč – všechny kromě jednoho prstýnku od Tiffany, který mi nechala udělat na moji počest před pár dny. Byl zdeformovaný, takže ho nemohli sundat z mého prstu. Diamanty na tom prstýnku byly vyňaty z různých prstenů a broží a byly mi věnovány za moji službu a úspěchy v různých mých aktivitách. Mnoha způsoby tento prsten představoval můj celý život, ale nyní byl na povrchu potažen jakousi barevnou tekutinou. Řezalo mě to do mého otevřeného prstu, který byl nafouklý do velikosti klobásky.

Pak jsem si na to vzpomněla, ale nebyla jsem si jista, kdy se to odehrálo. Když jsem přišla na moment zpět k vědomí, cítila jsem, jak mi strážce hrubým způsobem strhávají z mých prstů prsteny. Dříve než jsem znovu upadla do bezvědomí, vzpomněla jsem si na tu hrůzu, když jsem je slyšela, jak proklínají a snaží se mi něčím, co připomínalo kuchyňský nůž, vylomit ty nejtěsněji zapasované prsteny. S tímto prstenem cti očividně neuspěli.

Snažila jsem se opatrně nahmatat můj řetízek a náramek, ale už jsem věděla, že tam nic nenajdu. Všechny mé elegantní šperky, hodinky a několik náramků byly pryč. Věděla jsem, že jsem tím ztratila velké bohatství.

„Možná, že právě proto mi tohle udělali.“ Nemohla jsem ale přijít na to, proč přišli na ten nápad s tetou Annou. Pořád mi to nedávalo smysl.

„Jak je možné, že se mi tohle stalo?“

Já jsem ale nechtěla myslet na šperky. Chvěla jsem se zimou. Moje mysl byla stále zmatená po té injekci, kterou mi vpíchl. Moje levé oko bylo nepoužitelné a pravé odmítalo se zaostřit.

Třásla jsem se a zoufale se snažila udržet při vědomí. Něco mne nutkalo, abych se snažila dostat na tu polorozpadlou starou postel. Dostat se na ni mě stálo veškeré úsilí.

Snažila jsem si utřít zasychající krev z úst a ze zubů rohem prostěradla.

„Kdybych jen měla trochu vody a hadry!“ Zvláštní – že takové myšlenky vyvstanou člověku na mysl během těch nejhorších pekelných momentů. Myslela jsem na to, že by zubní pasta odstranila ten nepříjemný zápach syrové krve z mých úst.

Ležela jsem tam nějakou dobu a snažila se zkoumat prostředí kolem, abych zhodnotila situaci.

Když se mé pravé oko znovu zaostřilo, uviděla jsem, že jsem držena v místnosti, která se již delší dobu nepoužívala. Zdi byly popraskané a špinavé. Blikající světlo z ulice odhalovalo oprýskanou barvu a pavučinami pokryté rohy u stropu. Dveře měly jedno okénko o trochu výše umístěné než moje hlava. Z venkovní strany zdi byla tři okna, přikrytá velikou tlustou tabulí plexiskla. Mezi tabulí plexiskla a mřížemi byly malé skleněné tabule.

I kdybych začala křičet, nikdo by mne přes tohle okno nemohl slyšet ze třetího podlaží, ve kterém jsem byla.

Cítila jsem se ochromena strašnou hrůzou. Byla jsem tam naprosto sama, otřesně ztlučena a zamčena v zatuchlé páchnoucí místnosti. Nebyla žádná možnost úniku.

Vzduch byl naplněn pachem moči. Z toho zápachu, smíšeného s usychající krví, se mi znovu začalo dělat mdlo. Upadla jsem do stavu polovědomí.

Napůl ve spánku toužila jsem po slunečním svitu, který by přišel a zapudil celou tuto noční můru. „Někdo – Zelda nebo Lana anebo Dr. McGuire – mě jistě vysvobodí. Určitě.“

Ale nestalo se tak.

Po trýznivé věčnosti, vlastně po několika hodinách, se vrátila ona hubená sestra. Zapnula blikající, pomalu rozsvěčující se světlo. Dříve než jsem mohla nějak reagovat, znovu mi přes rukáv halenky vpíchl injekční stříkačku pro podkožní injekce. Byla jsem příliš zbita, příliš zdrcena, abych mohla jakkoliv odporovat.

„Je... je to nějak... nějaký druh... léku proti bolesti?“ Zamumlala jsem otupěle. „Protože jestli to je... tak jsem alergická na léky... nemohu si vzít ani aspirin.“

„K sakru, že ne,“ zavrčela, „to je na to, abys byla zticha a nekřičela o pomoc.“

Její oči se zúžily, ale téměř na mě ani nepohleděla, a poté opustila místnost. Brzo mi tato sedativa znovu přinesla onen milosrdný výpadek vědomí.

Později jsem se probrala. Všimla jsem si denního světla, které pronikalo okny. Také jsem si poprvé všimla, že plexisklo a vnější tabule okna jsou drženy pohromadě šrouby značky Philips. Bylo jich tam asi několik set.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila mladá černoška, drobounká asistentka sester. Měla na sobě nemocniční modrou uniformu a na špičkách prstů nesla tácek se snídaní. Beze slova postavila snídani na noční stolek a utekla. Malý zázrak. Nejdřív jsem si myslela, že má ze mne strach – že si možná myslí, že jsem nebezpečná, mentálně postižená pacientka. Pak jsem uviděla důvod jejího strachu – „Ocel-a-hrom“ stál hned za dveřmi a hlídal. Když kolem něj asistentka prošla, zabouchl dveře. Uslyšela jsem, jak zaklapla západka na své místo v zámku, stejně jako tu noc předtím.

Pohled na jídlo mi zvedl žaludek. Zuby jsem měla uvolněné a dásně byly velmi poničené. Ale věděla jsem, že si musím udržet sílu – pro cokoliv, co mne ještě čeká. Nakonec, poté co jsem nějakou dobu o tom tácku uvažovala, jsem se rozhodla, že se pokusím dát něco do úst.

Byla tam malá krabička mléka. Otevřela jsem ji navzdory znetvořeným kloubům prstů ruky, z nichž vycházela palčivá bolest, a vylila jsem to na talíř s cereáliemi.

Když jsem tlačila lžící do mých oteklých úst, první kousnutí mi přineslo otřesné poznání. Byla v tom ta podobná chuť – něco jako změkčovač masa – přesně taková, jakou jsem cítila

v těch dietních jídlech, která mi přinášela Zelda. To uvědomění mne zasáhlo jako náhlý blesk z oblohy.

Když jsem hleděla dolů, uviděla jsem malinkou díрку navrchu papírové krabičky s mlékem. Možná, že to byla jen moje představivost, ale zcela jistě to vypadalo jako propíchnuté od injekční stříkačky.

„Jed?“ Zdálo se mi až neuvěřitelné zvažovat tuhle možnost. „Někdo se mne snažil otrávit – možná i zabít! Ale proč? Proč se o to snaží? Co jsou zač?“

Moje nejasné otázky se podobaly mrakům, které nade mnou visely v onom zatuchlém hnilobném vzduchu.

Zvuky, které jsem slyšela na třetím podlaží kolem mého pokoje, mne přesvědčily, že musím být jediný pacient na celém patře.

S velikým úsilím jsem se postavila na nohy. S vděčností jsem si uvědomila, že navzdory všemu tomu bití jsem neměla zlomené kosti. Byla jsem úplně ztuhlá. Každý pohyb mi vysílal ohromnou bolest do mozku. Podívala jsem se oknem. Malý počet aut na parkovišti ukazoval, že v nemocnici se téměř nic neděje. Všimla jsem si, že můj bílý Cadillac s odklápěcí střechou tam není. Klíče, moje auto, moje kabelka se všemi kreditními kartami – to vše ještě k mému traumatu přidávalo bolest.

„Proč mne ale tady drží jako rukojmí – v této místnosti?“

Den jsem strávila tím, že jsem upadala do bezvědomí a zpět – sem tam, sem tam. Sedativa na mne měla zvláštní dopad.

Ta místnost se stala děsivou noční můrou nepředstavitelného hororu. Zdálo se, že není cesta úniku, žádná milost, žádná naděje.

Pozdě večer následujícího dne mého uvěznění, „Ocel-a-hrom“ spolu se svým kumpánem vtrhli do dveří. Chytili mne za moje tmavé vlasy a jeden z nich mi posvítíl velmi silnou baterkou do očí – omdlela jsem. Tento nový druh mučení se stal nepravidelně se vyskytující součástí mého mučení. Byla jsem z toho vystrašená a dlouho jsem se bála usnout, až jsem nakonec přece jen usnula.

Otevřené rány a pohmožděné části těla potřebovaly okamžitou péči, zvláště mé otřesně pohmožděné oko, ale nijak jsem se ošetřit nemohla. Neměla jsem vodu. Nebyla tam vana ani umyvadlo. Nebyl tam ani záchod.

Jelikož jsem nikdy nebrala žádné silnější léky, injekce a zdrogované jídlo mi způsobily silný průjem. Snažila jsem se zavolat, aby mne nechali zajít na záchod, ale žádná reakce. Křeče v břichu se zdvojnásobily a nakonec jsem neměla na vybranou a musela jsem použít roh místnosti.

To byla ta nejodpornější věc, jakou jsem kdy musela udělat. Vždy jsem byla velmi zhýčkaná, puntičkářská osoba – možná až příliš. Ale všechna moje hrdost byla pryč ve chvíli, kdy jsem musela vykonat potřebu do rohu již tak zapáchající místnosti.

„Ach, Bože, tohle se mi snad neděje! Proč mi nikdo nepřijde na pomoc?“

Ale žádná pomoc nepřišla – jen více hrůzy. Akutní alergická reakce na ty injekce mi způsobila hrozně svědicí vyrážku. Rozhodla jsem se proto, že ať už jsem hladová jakkoliv, nemohu si již dovolit jíst žádné jídlo, s výjimkou chleba nebo rohlíku, který by nevypadal podezřele.

Následovalo další bití. Nejdříve, když „Ocel-a-hrom“ s jeho Následovníkem přišli do místnosti, nevěděla jsem, jestli mne znásilní, zabijí, nebo co.

Můj otec své holky učil, že jeden dobře mířený kop – „kopni ho tam, kde žije!“ (mezi nohy), řekl – složí každého muže, který by nám chtěl ublížit.

Tak jsem se pokoušela bojovat, ale navzdory mému děsivému křiku, kopání a drápání jsem byla proti těmto dvěma mužům bezmocná. Očividně byli zvyklí na nespolupracující mentálně postižené pacienty. Jeden z nich měl v ruce pádlo pokryté kůží, které často používal, aby s ním bušil do mých zad, boků a nohou.

Každé plácnutí bylo bolestivé, pokořující a dávali mi tím na vědomí, že oni jsou zde páni, že již nemám žádné právo a že se rychle blížím k propasti, ze které už není úniku.

Mnohokrát mne řemeny připoutali k posteli a brutálně mne zbili do bezvědomí. Opravdu jsem si tehdy myslela, že nastává moje smrt. A už mi to bylo jedno.

Ale vždy jsem opět přišla k vědomí a uvědomila si, že jsem v tom stejném ďábelském pokoji.

Během těch hodin a dnů jsem pátrala ve svých myšlenkách, kdo by mohl stát za takovým hrozným mučením. Neměla jsem žádné nepřátele – alespoň jsem o žádných nevěděla.

„Proč se mi tedy tohle děje?“

Poté co uběhl první a druhý den, jsem si uvědomila, že krádež nemůže být ten jediný motiv. Nezabili mne i pak, když získali všechny mé šperky a kabelku (s 3000 dolary v šecích z Maritronics), kreditní karty a Cadillac.

Ne, muselo v tom být něco víc. Možná jsem byla unesena pro výkupné. To by bylo divné, zvláště pokud to bylo naplánováno někým, kdo mne dobře znal. I když jsem byla dědičkou bohatství rodiny Peetových, dlouho předtím, než moji rodiče zemřeli, byly tyto peníze vloženy do svěřenství, investovány a utraceny. Kdokoliv, kdo měl ke mně relativně blízko (dostatečně blízko na to, aby nastražil past se jménem tety Anny), by věděl, že mám velmi málo peněz, které by si mohli s sebou odnést. Vše co jsem měla, bylo někde investováno a vydělávalo další peníze. Na to dohlížely společnosti Haskins a Sells. S celou mojí rodinou to bylo podobné.

„Musí to být něco více než jen únos. Ale co?“

Za krátkou dobu moje fyzická síla začínala selhávat. Následovala dehydratace. Nebylo mi dovoleno umývat se vodou a trochu vody jsem dostala jen na zapití velikých tabletek, které mi nutili několikrát denně. Hned jsem poznala, co je to za tabletky – byly to lithiové tabletky, které se někdy používaly na léčbu maniodepresivních pacientů. Věděla jsem, jaký zničující dopad mohou mít na zdravého člověka, takže jsem věděla, že nesmím polknout ani jednu.

Nebylo to jednoduché. Když byl čas na další pilulku, jeden ze strážců přišel s tou hubenou sestrou a strčili mi tabletku násilím do pusy. Potom, jako když zacházíte se psem, mi nalili do úst vodu a třeli mi krk, abych mohla tabletku polknout. Již od samého začátku jsem ale byla schopna schovat tu tabletu pod jazyk a udržet ji na místě, zatímco mi lili vodu do vyprahlého krku. Když potom moji škodolibě uspokojení podmanitelé odešli, vyplivla jsem ji a schovala pod matraci. Jelikož moje prostěradlo nebylo nikdy vyměňováno, bylo to dobré místo na úschovu. Chtěla jsem si ty tabletky nechat jako důkaz krutého zacházení, kdybych se náhodou dostala z místnosti 120.

Jejich sadistické injekce také pokračovaly. Během krátkého období, kdy mi nedávali jiné medikamenty, jsem spočítala, že se pokusili, abych spolykala 6000 miligramů lithia každý den! Sama jsem poskytovala psychiatrickou péči různým pacientům, a tak jsem věděla, že i ti nejextrémnější maniakální osobnosti mohly snést jen 300-600 miligramů lithia za den.

Injekce, chuť změkčovače masa v mém jídle (stejně jako v těch dietních jídlech, které mi Zelda přinášela), souvislosti s tetou Annou – to vše se zdálo, že ukazuje na ty podivné věci, které se odehrávaly v mém úřadě.

„Ale Zelda by na to určitě přišla. Řekla by mi to, tím jsem si jista.“

Ptala jsem se svých podmanitelů – během jejich nepravidelně se vyskytujících vpádů do místnosti – ale odmítali hovořit. Nevěděla jsem, o co se zde skutečně jedná, kromě bolesti. Kdykoliv jsem se na cokoliv zeptala, pak mne zbili ještě více.

Uprostřed mojí *gehenny* (*pozn. peklo*), měla se mnou slitování pouze ta černošská asistentka, která mi nosila jídlo („Jane“ – měla napsané na jmenovce).

Jednoho rána, když mi donesla snídani na tácku, podívala se mi přímo do tváře a zašeptala: „Je nějaký způsob, jakým bych vám, paní, mohla pomoci?“

Hledala jsem odpověď, zatímco se ohlížela přes rameno, jestli jí náhodou někdo neslyšel. Vypadala nevinně, zdálo se, že jí mohu důvěřovat.

„Jane,“ řekla jsem šeptavým hlasem skrz napuchlá ústa, „jestli doručíš dopis pro mého přítele, soudce Carla Walkera, v centru města Houston, tak ti dám milion dolarů!“

Věděla jsem ještě dříve, než jsem to dořekla, že to bylo špatně. Oči se jí rozšířily jako tenisáky. Byla zděšená: „Paní, bojím se toho, co by mi ti lidé udělali, kdyby mne s tím dopisem pro vašeho soudce chytili.“

Příliš pozdě jsem si uvědomila, že ta suma se jí asi zdála příliš vysoká na to, aby tomu mohla uvěřit (i kdybych jí to nedala hned v hotovosti, tak bych se postarala, aby ty peníze dostala

jinou cestou, pokud by ten dopis doručila – tak moc jsem byla zoufalá a bála se o svůj život). Kdybych jí bývala nabídla třeba sto dolarů, pak by možná tuto nabídku přijala.

Přesto ale pro mne něco udělala. Začala mi pod svou uniformou nosit ukryté věci, pero a kousky papíru. Chtěla jsem zdokumentovat moje každodenní události a napsat vše, co se mi přihodilo, každou myšlenku, každý pocit, každý detail mého fyzického a psychického hororu.

„Pokud se odsud nedostanu živá, pak ty poznámky něčemu poslouží. Alespoň se někdo dozví, proč jsem zmizela beze stopy.“

Schovala jsem ten papír pod matraci spolu s hromadící se kupou lithiových tabletek.

Bylo tam příliš mnoho času na zkoumání mého malého prostředí. I když byl můj mozek částečně utlumen těmi injekcemi, byly stále chvíle, kdy jejich účinek vyprchal. Během té doby jsem si vzpomněla na každý detail. Ta místnost se mi zdála jako nedobytný hrad.

Vždy tam byl za dveřmi alespoň jeden strážce. Slyšela jsem vrzání jeho židle, odkašlání, někdy i tlumenou konverzaci. Když jsem vyhlížela na parkoviště, byla tam ta tři okna vedle sebe. Každé okno při bližším zkoumání mělo pět železných mříží, které byly uchyceny od vrchního rámu okna ke spodnímu posuvnému okennímu rámu. Všechna tři okna byla přikryta tlustým plexisklem (toho jsem si všimla už první noci) začínajícím 60 centimetrů od podlahy a pokrývajícím celou výšku oken. Mezi plexisklem a mřížemi byly skleněné tabule. Plexisklo a menší skleněné tabule držely pohromadě 200 šrouby značky Philips. Ne 199, ani 201 – ale přesně 200. Počítala jsem je nespočetněkrát během těch dnů, abych myslela na něco jiného než na injekce a zjistila možnou cestu úniku. Vše se ale zdálo beznadějně.

I během této děsivé noční můry jsem věděla, že je nezbytné, abych zůstávala v kontaktu s realitou. Jen pohled na světelnou tabuli s časem a teplotou na druhé straně ulice, mi přinášel pocit spojení s vnějším světem, který se mi jinak zdál tak vzdálený. A dělala jsem i jiné praktické věci, na které jsem jen mohla pomyslet: opakovala jsem své jméno, svoji adresu, svoje telefonní číslo, jednotlivé věci v mém zaměstnání. Zapisovala jsem si dny podle změny denního světla a setmění v oknech. Poznamenávala jsem si datum na útržky papíru.

Dokonce jsem počítala diamanty na mém prstenu cti, 58 diamantů, stále pokrytých krví. Nutila jsem se k tomu, abych si vzpomněla, odkud každý diamant pocházel – při jaké oslavě ocenění, ale mnohokrát jsem si na to nedokázala vzpomenout, díky těm lékům, které mi proudily v těle. To mě nejvíce ze všeho frustrovalo, když jsem nedokázala přimět svůj mozek, aby fungoval tak, jak má.

Ale stále jsem si připomínala svoji identitu. Stále jsem se přesvědčovala o tom, že jsem naživu. Byly chvíle, kdy jsem chtěla žít více, než cokoliv jiného na světě. Byly ale chvíle, kdy jsem věděla, že zemřu.

Hodina po hodině této reálné noční můry se dlouze táhly jakoby kolem mne – bití, injekce, nevinná tvář Jane, „Ocel-a-hrom“, Následovatel (jeho kumpán), Vychrtlá (stará zdravotní sestra), Roger (mladý muž, který se střídal s Jane v nošení nakaženého jídla – vypadal zděšeně, když jsem ho požádala o pomoc). Někdy jsem se strachovala, jestli neztrácím

kontakt s realitou. Bylo to mučivě těžké udržovat si o věcech přehled, jelikož z těch injekcí se mi točila hlava a pak nastávala temnota podobná propasti, kde bylo vše nehybné.

Osmého dne moje mučení znásobili. Vychrtlá sestra zavrčela: „Dáváme ti lithium, aby našli tuto chemikálii ve tvé krvi.“

„Kdo?“ volala jsem. „Pro koho pracujete? Proč se mi tohle děje?“

Žádné vysvětlení.

A pamatuji si, že ten den mne bili více než kdy předtím. Když ti dva strážní vešli do pokoje, „Ocel-a-hrom“ jako „mluvčí“ vždy zavrčel: „Dámo, dnes ti zlomíme ducha. Nikdo se o tebe nestará. Nikdo se nezajímá, co se s tebou děje. A nikdo ti v této nemocnici nepomůže.“

Pamatuji si to bití více než které jiné, jelikož jsem bojovala, jak nejlépe jsem dovedla. Pořád jsem měla nehty, a zabodla jsem je do jakéhokoliv masa, jak jen to šlo – škrábala jsem, drápala a kopala. Téměř jako hadrová panenka jsem byla hozena na zem, skopali mne a zbili. Pro ně to bylo něco jako hra. A to – více než cokoliv jiného – dělalo to peklo ještě nevyzpytatelnější. Jak se mohou lidské bytosti chovat k druhému člověku tak rutinně hrozně?

A vzpomínám si, že zatímco byl můj nářek tlumen vzlykotem, „Ocel-a-hrom“ se mi posmíval: „Wagnerová, až tě přestaneme mučit, tak tvé zakrvácené tělo vyklopíme do zátoky Galveston a necháme ryby, aby tě sežraly jako kus odpadu!“

Tím se mne snažil vyhecovat, to se dalo odhadnout. Anebo ne?

Když jsem ležela na posteli a krvácela z ran, které se mi znovu otevřely, svoje pravé oko jsem měla částečně zavřené (to levé bylo naprosto nepoužitelné), a bolest mi pulsovala v každé buňce v těle, tak jsem věděla, více než kdy předtím, že umírám.

Skrze dveře – nevím, jestli byly zavřené nebo otevřené – jsem slyšela Následovníka (kumpána „Ocel-a-hroma“), jak se zlomyslným smíchem říká: „Kolik ještě ta stará koza vydrží? Jak dlouho tady ještě budeme muset hnít? Z jakého materiálu je udělána?“

Slyšela jsem více smíchu, zatímco hlasy se staly méně rozeznatelnými.

A potom se místnost najednou naplnila tím nejmilostnějším hlasem, jaký jsem kdy v životě slyšela. Byla to odpověď na otázku strážce, ale já jsem byla ta, kdo tato slova slyšel: „Je udělána z tuhého materiálu.“

To byla slova, která říkala moje matka! Ale ten hlas nebyl její. Z nějakého důvodu, nevím proč, jsem si říkala, jestli to není hlas anděla.

Vím jen tolik, že jsem byla na pokraji smrti, připravena a odevzdána, ochotna všeho zanechat, a tato milující slova byla jako by mi právě někdo hodil záchranné lano, když jsem se topila, byla pohlcena mořem nenávisti a netečnosti.

Ale věděla jsem, že ta slova byla pravá. Moje matka mi ta stejná slova říkala mnohokrát. Byla jsem vytvořena z tuhého materiálu. Tolik jsem toho vydržela, ale byla jsem stále živá.

Byla jsem jako trosečník, který se těch slov povzbuzení držel jako lana hozeného v pravou chvíli, v momentě kdy se rozhodoval, jestli to již nemá vzdát. To tvrdé vlákno, ten instinkt k přežití, kolovalo mými žilami.

Ale zjistila jsem, že dříve než jsem skutečně mohla znovu žít, tak jsem musela vkročit do té nepředstavitelné, nepozemské sféry.

Musela jsem nejdříve zemřít.

KAPITOLA 7

Komora smrti

Dalšího rána mne vzbudili strážci. Cítila jsem je, když mne chytli za mé dlouhé havraní kadeře a cloumali se mnou tak, abych byla ve vzpřímené poloze.

„Myslel jsem, že jsme s tebou včera večer skončili!“ zahřměl Ocel-a-hrom. Jeho Následovník na mne hleděl pohrdavým pohledem, jako by mu někdo dával za vinu, že jsem ještě naživu.

Drželi mne, zatímco Vychrtlá do mne píchla injekci přes moji černou halenku, způsobem, jakým to mnohokrát dělala. Pak udělali něco, co jsem nečekala. Najednou mne vytáhli z mého vězení. Táhli mne po chodbě a potom do nějaké místnosti.

Polil mne ledový pot, když jsem uviděla zastaralý přístroj na léčbu elektrošokem.

„Hej!“ řekl Ocel-a-hrom škodolibě, „víš něco o léčbě šokem?“

Zježila se mi kůže a nezmohla jsem se ani na slovo. Věděla jsem, že mne právě odsoudili na smrt (anebo, ještě hůře, že mne udělají úplného mrzáka). Snažila jsem se vymanit, ale to bylo nemožné.

„Ale nedáme ti normálních 170 voltů,“ zaskřehotal, „My ti je dáme všechny – 240! To tě voblafne jako svíčku.“ Jeho démonický smích byl následován i těmi dvěma ostatními.

Křičela jsem, ale Vychrtlá přitiskla pevně svoji ruku na moje ústa, opatrně se ale vyhnula, aby mi nezmáčkla moje rozražené zuby. Snažila jsem se vzdorovat, když mi píchla něco, co připomínalo nějaký chemický jed, a vzdorovala jsem, když mě ti muži drželi.

Ale byla jsem hozena na studený ocelový stůl, upoutali mne, svlékli do pasu, a cítila jsem, jak mi připínají ke spánkům a k hrudi elektrody.

Vydala jsem ze sebe poslední nadlidskou sílu, abych se osvobodila, kroutila jsem se a trhala sebou, ale ten ocelový obr s širokýma prackama mne udeřil do hlavy. Cítila jsem, že upadám do mdlob.

„Tohle se neděje mně!“ Bylo to jako ta nejneuvěřitelnější scéna z filmu Boris Karloff. Viděla jsem, jak Vychrtlá jde rychle ke spínači, umístěném na zdi. Ti muži mne pustili. Uslyšela jsem bzukot. Okamžitě se v této místnosti bez oken rozprostřela tma.

Ale slyšela jsem hlasy. Uviděla jsem, jak se otvírají dveře. Slyšela jsem klení a nadávky. Pochopila jsem to.

„Dohajzlu, vypla elektřina!“ zaklel Ocel-a-hrom.

Vzlykala jsem úlevou. Nějakou „záračnou“ chybou jsem byla zachráněna od usmrcení elektrickým proudem.

Vychrtlá se vztekala na muže, kteří se houževnatě snažili, aby elektřina opět fungovala. Jejich úsilí bylo ale zjevně marné. Byla jsem odpoutána a odtáhli mne zpět po chodbě do místnosti 120.

Moje hlava bolela od velkého elektrického šoku, který, i když jen krátce, prošel mým zmučeným tělem.

„Proč mne jednoduše nezabijete?“ vzlykala jsem.

„Skončete to... ale proč?“

Někdy během dne, když se mé pravé oko znovu zaostřilo, všimla jsem si, že mé vlasy již nejsou černé. Jak jsem mohla vidět bez zrcadla, mé vlasy byly sněhově bílé. Kladla jsem si otázku, jestli se tak stalo i s jinými pacienty, kteří procházeli léčbou elektrošokem. Musí to být nějaký fenomén (pozn. Stejný „fenomén“ se vyskytoval během otřesného středověkého mučení inkvizice). Stále jsem nebyla připravena na to, co jsem viděla. Skončí vůbec někdy tato noční můra?

Zjevně jsem nebyla tou jedinou, kdo tuto změnu barvy mých vlasů zpozoroval.

Roger, nemocniční sanitář, který mi někdy přinášel jídlo, těsně před setměním přišel do mé místnosti s kučeravou černou parukou, která byla nasazena na polystyrénové hlavě. Byla jsem tím naprosto zmatena.

Roger se zdál podobně jako Jane nevinný, tak jsem riskla položit mu pár otázek. „Na co to je?“ zeptala jsem se chabě.

„To je pro vás, abyste to nosila.“

„Ale proč bych měla nosit takovou škaredou paruku?“ ptala jsem se. „Proč mi nedají hřeben nebo kartáč, abych si mohla učesat ty své? Mohl byste se podívat po mé kabelce a po hřebenu na vlasy?“

Potřásl jen hlavou a nervózně se podíval přes rameno, jako ta asistentka sestry předtím. Nicméně, zřejmě ze soucitu sáhl do kapsy a podal mi malý černý hřebínek.

„Tady máte,“ zašeptal, „můžete ho použít.“

Věděla jsem, že ho mám jen na chvíli, tak jsem se snažila rozčesat ta nejvíce spleená místa ve svých bílých vlasech. Někdy ty nejpodivnější věci přinášejí ten největší požitek. Bylo to tak utěšující, jen si učesat své vlasy, jen mít někoho ve svém pokoji, kdo neměl v úmyslu mne zničit.

„Tady to je,“ vydechla jsem, když jsem mu hřebínek vracela, „vypadá to lépe, že?“ Pokýval bez komentáře hlavou, tak jsem se ho ještě zeptala: „Teď už si nemyslíte, že tu paruku potřebuji, že ne?“

„Tedy, ne-n-ne, paní,“ zakoktal, zatímco hleděl přes rameno. „Ale Dr.Holmes – o-o-on řekl, že chce, abyste tu paruku měla, až vás najdou.“

Dr. Holmes? Snad ne TEN Dr. Ronald Holmes – nejnotoričtější psychiatr v Texasu!

„Prosím, jen to ne, Bože!“ vydechla jsem.

V minulosti jsem poskytovala péči několika jeho pacientům, snažila jsem se jim obnovit zdraví poté, co doslova zničil jejich mozek přehnanými elektrošoky. Byl známý jako ten nejhorší psychiatr ve státě, známý pro svůj ostudný zdravotní a mentální přístup k léčbě – takový přístup, kterému vděčí za svou „existenci“ nemocnice jako je Southwest General. Ve většině států by Dr. Holmes ztratil svou licenci, zvláště po široce zveřejněném skandálu v Artesia Hall a po soudní při pro zanedbání péče.

Jak ironické, že jsem upadla do drápů toho samého muže, jehož oběti jsem se snažila zrehabilitovat!

„Musím se odsud dostat ven! Prosím,“ žadonila jsem, „snaží se mne zabít! Můžete mi pomoci? Řekněte si cenu – já vám zaplatím.“

„Přál bych si to, paní,“ zašeptal, „ale není žádný způsob. Mne sledují ještě více než vás, mluvil jsem proti jejich způsobům, jak s vámi zacházejí. Ve skutečnosti asi počítají čas, který tady s vámi trávím. Radši již půjdu, než...“

Rychle odešel bez toho, aby dokončil větu. Další naděje na únik byla pryč.

„Ach, Bože!“

Byla jsem tak slabá, že bylo pro mne těžké zůstat vzhůru. Nakonec jsem se vzdala a nade mnou se rozprostřela jen temnota.

Byla stále noc, o dva dny později, když se ono slabé světlo rozsvítilo v mém pokoji. Hleděla jsem kolem, ale nikoho jsem neviděla!

Věděla jsem, co to znamená. Hrůza se zmocnila mého srdce. Podařilo se obnovit zdroj elektřiny na třetím podlaží. Dočasné zdržení mé popravu skončilo.

Již jsem v sobě neměla žádnou sílu ani vůli bojovat, když Vychrtlá a ti dva muži vešli do mého pokoje toho rána. Trochu jsem se vzpírala, ale Ocel-a-hrom mne něčím tupým praštil do hlavy. Nemohla jsem vidět, co to přesně je. Jen jsem pocítila to hrozivé zadunění.

Pozorovala jsem, jak mne vlečou chodbou do oné komory smrti. Hodili se mnou jako s kusem masa na studený ocelový stůl, roztrhli mé oblečení a připevnili elektrody na své místo.

„Je v tom 240?“ Zeptala se Vychrtlá.

„Je to tam!“ odpověděl Následovník.

Vypínač klikl stejně jako předtím, ale tentokrát se elektřina nezastavila. Žádné odročení. Cítila jsem to praskání elektřiny, jak vychází z drátů. Nosní dírky se mi rozšířily z páchnoucího spáleného masa.

Potápěla jsem se ve vlnách mysl rvoucích elektrických ran, působících agonii.

Moje tělo se v křeči obloukovitě vypjalo, a poté zkolabovalo a zůstalo sklesle ležet na stole.

STATE OF TEXAS			CERTIFICATE OF DEATH			STATE FILE NO.			
1 NAME OF DECEASED [Type or print] OLIVE PEBET WAGNER			2 SEX F		3 DATE OF DEATH MARCH 18, 1971				
4 RACE WHITE		5a WAS THE DECEDENT OF SPANISH ORIGIN? N/A		5b IF YES, SPECIFY MEXICAN, CUBAN, PUERTO RICAN, ETC. N/A		6 DATE OF BIRTH Oct. 30, 1915		7 AGE [In years last birthday] 55	
8a PLACE OF DEATH - COUNTY HARRIS CO.		8b CITY OR TOWN [If outside city limits, give precinct] HOUSTON, TEX.		8c NAME OF [If not HOSPITAL OR INSTITUTION]		8d INSIDE CITY LIMITS? YES			
9 MARRIED NEVER MARRIED, WIDOWED, DIVORCED [Specify]		10 BIRTHPLACE [State or foreign country] LITTLE ROCK, AR.		11 CITIZEN OF WHAT COUNTRY? U.S.A.		12 WAS DECEDENT EVER IN U.S. ARMED FORCES? NO		13 SURVIVING SPOUSE [If wife, give maiden name] NONE	
14 SOCIAL SECURITY NO. 315-24-4706		15a USUAL OCCUPATION [Give kind of work done during most of working life, even if retired] DR. OF PSYCHOLOGY & MEDICAL RESID.			15b KIND OF BUSINESS OR INDUSTRY HOSPITAL				
16a RESIDENCE - STATE HOUSTON, TEX.		16b COUNTY HARRIS		16c CITY OR TOWN [If outside city limits, show rural] N/A		16d STREET ADDRESS [If rural, give location] 2223 DOBAINGTON		16e INSIDE CITY LIMITS? YES	
17 FATHER'S NAME WILLIAM LOCK PEBET			18 MOTHER'S MAIDEN NAME NELLIE HART HOAGLAND						
20 PART I CAUSE OF DEATH Conditions, if any, which gave rise to immediate cause stating the underlying cause last		20 IMMEDIATE CAUSE [Enter only one cause per line for (a), (b), (c)] SUICIDE BY GUN						Interval between onset and death MARCH 8-18	
		(a) DUE TO, OR AS A CONSEQUENCE OF:						Interval between onset and death	
		(b) DUE TO, OR AS A CONSEQUENCE OF:						Interval between onset and death	
20 PART II OTHER SIGNIFICANT CONDITIONS - CONDITIONS CONTRIBUTING TO DEATH - BUT NOT RELATED TO CAUSE GIVEN IN PART I (a)								21. AUTOPSY? none	
22a ACC. SUICIDE, HOM. UNDET., OR PENDING INVEST. [Specify] N/A		22b DATE OF INJURY [Mo., Day, Yr.] Mar. 18, 71		22c HOUR OF INJURY 4 a.m.		22d DESCRIBE HOW INJURY OCCURRED FALLING FROM STAIRS CAUSE UNKNOWN			
22e INJURY AT WORK [Specify, yes or no]		22f PLACE OF INJURY - At home, farm, street, factory, office, building, etc. [Specify] ROSEWOOD HOSPITAL		22g LOCATION STREET OR R.F.D. NO. CITY OR TOWN STATE 9200 WESTVIEW HOUSTON, TEX.					
23a To the best of my knowledge, death occurred at the time, date, and place and due to the cause(s) stated [Signature and Title] 		23b DATE SIGNED [Mo., Day, Yr.] MARCH 18, 1971		23c HOUR OF DEATH 4 a.m.		24a On the basis of examination and/or investigation, in my opinion death occurred at the time, date, and place and due to the cause(s) stated [Signature and Title]			
		23d NAME OF ATTENDING PHYSICIAN [Type or print]				24b DATE SIGNED [Mo., Day, Yr.] MARCH 18, 1971		24c HOUR OF DEATH M.	
						24d PRONOUNCED DEAD [Mo., Day, Yr.] ON MARCH 18, 1971		24e PRONOUNCED DEAD [Hour] AT 4:20 M.	
25a BURIAL, CREMATION, REMOVAL [Specify]		25b DATE MARCH 18 1971		25c NAME OF CEMETERY OR CREMATORY unknown					
25d LOCATION [City, town, or county] [State]				26 SIGNATURE OF FUNERAL DIRECTOR OR PERSON ACTING AS SUCH					
27a REGISTRAR'S FILE NO.		27b DATE REC'D BY LOCAL REGISTRAR		27c SIGNATURE OF LOCAL REGISTRAR					

Úmrtní list Petty Wagnerové ze dne 18. března 1971.

KAPITOLA 8

Červené stuhy

„...byl jsem vytržen do nebe na návštěvu. Neptejte se mne, zda tam bylo mé tělo nebo jen můj duch, neboť to nevím; na to ví odpovědět jen Bůh. Ale nicméně byl jsem tam v ráji, a slyšel jsem věci tak ohromující, že se to vymyká lidské schopnosti to popsat nebo vyjádřit slovy...“
(2 Korintským 12:2-4, přeloženo volně podle angl. překladu TLB, který je v této knize použit)

Na moment jsem měla divný pocit – jako by mi hlavou vířil oheň. Ale tentokrát nenastala žádná tma, již žádná bolest neprocházela mým zmučeným tělem. Mohla jsem vidět všechno, co se kolem mne dělo – jako bych byla nad touto místností. Nikdo z nich se mne již nemohl dotknout. Byla jsem osvobozena od toho tria, které sledovalo moje bezvládné tělo.

A v dalším okamžiku jsem se procházela na něčem, co vypadalo jako vrchol vesmíru. Nádherné světlo všude kolem bylo slovy nepopsatelné. Nikde nebyly temné stíny. Vše zářilo slavnou barevnou září, podobnou růži.

I když se zdálo jako bych chodila po vlající bílé obloze, když jsem se pohybovala, pod mýma nohama byla pevná zem. Nad mojí hlavou byla ta nejmodřejší obloha, jakou jsem kdy viděla. Každá barva, každý pocit byl mnohonásobně silnější. Nádherně osvětlená přitažlivá moc poháněla moji bytost, bez jakéhokoliv úsilí z mé strany.

Mou mysl zaplavovaly myšlenky, jakoby se můj mozek stal tichou houbou, která je přitahovala. I bez zrcadla jsem si uvědomila, že jsem znovu mladá – krásná, bez vrásek, znovu jsem měla své tmavě zbarvené havraní vlasy, které se vznášely v nebeské atmosféře kolem mne. Cítila jsem se znovu mladá, tak na dvacet let – mladá, nikým nepotlačovaná, a na sobě jsem měla sytě purpurové roucho. Lidská slova nedokážou popsat tu záplavu emocí a vzrušení.

Mohla jsem vidět ten dlouhý závoj mého luxusního purpurového roucha, jak plyne za mnou. A když jsem pohleděla pod sebe skrze chomáče mlhy barvy růží, stále jsem mohla vidět své pozemské tělo, jak tam leží na ocelovém vozíku, s elektrodami stále připojenými k mému neživému tělu. Strážci pozorovali zdravotní sestru, jak ohmatává puls. Viděla jsem ji, jak pouští stetoskop a hledí vzhůru se zlomyslným úšklebkem, který nepotřebuje vysvětlení. Ocel-a-hrom se mne strhal elektrody a s konečnou brutalitou přehodil plachtu přes moji hlavu. Pozorovala jsem je, jak vezou mé bezvládné tělo zpět do místnosti 120.

Okamžitě jsem věděla, že ihned řeknou těm, kteří celou věc zinscenovali, co se stalo, a že patrně budou disponovat s mým tělem tak, aby to vše vypadalo jinak, než se to stalo.

Ale i když jsem tohle vše viděla, nebyla jsem z toho nahněvaná. Už jsem neměla nenávist k Vychrtlé, Ocel-a-hromu nebo k jeho Následovníkovi. Byla jsem v dokonalém pokoji, daleko

nad bolestí a zápasením. Moje tělo bylo zjevně mrtvé, ale já byla více než kdykoliv předtím.

Mládí, láska a uspokojení splynuly dohromady do naprostého věčného pocitu blaha. Poznala jsem více než kdy předtím v plném smyslu onu frázi, kterou jsem v dětství slyšávala: „Bůh je v nebi – se světem je vše v pořádku!“

Měla jsem tam všechno, po čem jsem kdy toužila. Klid pulsoval v každé buňce mé bytosti. Nebyly tam žádné starosti, žádné otázky. Zdálo se, že vím, kam přesně mám jít, a co budu dělat, až tam dojdu.

Ale to nejméně popsitelné byl ten pokoj, sladký pokoj. Jako většina lidí jsem si kladla otázky, jaké to je zemřít. Slyšela jsem kazatele popisovat nebe tehdy v Iowa v malé vesnické církvi, tam kde jsem tehdy přijala Ježíše do svého srdce, ale vždy jsem si kladla otázky: „Bude ten přechod rychlý? Uvidím anděly?“ Vždy tam byl takový strach z neznáma. Ale já jsem teď prožívala harmonii se vším, co se se mnou dělo. Nevím, jak dlouho mi to trvalo, než jsem přešla ze smrti do života. Už tam nebyl žádný spěch – tak jako v čase. Pokoj převyšoval veškerý čas.

Z ničeho nic, i když mne již světlo naprosto obklopovalo, se objevila úžasná záře. Z této bílé záře se zjevil ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy viděla. Jeho třpytivé roucho bylo tak oslnivé, že to ohromilo mé oči. A kolem pasu byl přepásán pásem, který se zdál být vyroben ze zlatého provazu.

Byl to Ježíš Kristus! Nikdy jsem se nezabývala tím, jak bude vypadat, kromě obrázků v knihách a v galeriích. I tak jsem Ho okamžitě poznala. Věděla jsem *kdo* to je. Myslela jsem na svého syna Petra, když jsem hleděla na Jeho vousy a světle hnědé vlnité vlasy. Měl ten nejmilostnější, nejsoucítěnější obličej, jaký jsem kdy viděla. A Jeho oči zářily skrze mne, jako kdyby všechno viděl a všechno věděl. Co bylo nejúžasnější, bylo to, že mi připadalo normální být s Ním. Cítila jsem nepopsatelnou lásku, která z Něj proudila do mne, a ze mne do Něj.

Ten pokoj, láska a znatelná nepřítomnost temnoty – to vše mi jasně vyvstávalo v mysli.

V té chvíli se z ničeho nic na tom místě zhmotnila královsky vypadající křesla. Nikdo je nepřinesl. Najednou se tam prostě *zjevila*. Vypadala jako ty staré antické židle s vysokým opěradlem, které jsme měli kolem dokola jídelny v našem domě, když jsem byla ještě dítě.

Najednou jsem se cítila tak pohodlně, tak *doma*. Ježíš ve své moudrosti připravil něco, s čím jsem již byla obeznámena. Když jsme doma v Iowa seděli na těch židlích, prožívali jsme tam tolik lásky, když jsme hovořili s našimi rodiči. Ale ta láska, kterou jsem prožívala teď, byla v těchto dvou židlích mnohonásobně zvětšena.

Ježíš si sedl na jednu a já na druhou. Seděli jsme naproti sobě, tak blízko, že bychom se mohli jeden druhého dotknout. Ale to nebylo potřeba. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem se cítila být Jeho součástí. Byla jsem *oddělenou bytostí*, a přece ve stejný čas jsem byla *rozšířením* Jeho samotného.

Všude kolem nás, tak daleko, jak jsem mohla dohlédnout, byla huňatá oblaka a blankytně modrá obloha. Nebeská záře barvy růží zabarvovala vše, co bylo kolem nás. Byli jsme ponořeni v mléčných oblacích a zároveň jsme byli nad nimi. Byla jsem naplněna vrcholnou radostí, triumfální extází, která převyšuje cokoliv možného pro člověka na zemi. Bylo to jako by tyto věčné pravdy byly v jednom okamžiku najednou ve mně, jako bych se jich chopila, jako bych byla účastníkem té stejné moci jako ten Mocný, který tam se mnou seděl.

Přemohl mne pocit naprosté svobody od starostí. Strach ze smrti ze mne spadl jako nějaký starý kabát. Jednoduše to zmizelo. Jeho Živá Přítomnost ze sebe vydávala milující sílu. Byla jsem v němém úžasu a čekala jsem, až začne mluvit.

Celá tato nebeská sféra se podobala veliké zahradě. (*Pozn. V jednom křesťanském rozhlasovém rozhovoru Petty později říká: „Viděla jsem tam také zlaté ulice a ty ulice jakoby poskakovaly.“*) Byla to šumivá, voňavá přítomnost Boží, která zaplavovala vše kolem. Nemohla jsem odlepit svůj zrak od Jeho očí, a přesto jsem věděla, co vše je kolem mne. Bylo to, jakoby moji mysl zaplavovaly mnohanásobně úrovně poznání a smyslového vnímání.

Na nějaký čas jsme spolu komunikovali beze slov, bez jakékoliv námahy jsme si vyměňovali myšlenky. Pak se zdálo, že mi hledí přes hlavu a usmívá se na zem dole pod námi. Nakonec ke mně promluvil slyšitelná slova. Nezapomenutelná slova.

„Chceš zůstat tady nahoře a pracovat?“ Zeptal se. Nejde dostatečně popsat Jeho hlas, ale bylo to jako jemné zvonečky zvonící v dokonalé melodické harmonii. Pokračoval: „Anebo se chceš vrátit na zem? Dnes jsi ty soudcem, ne porotou. Pokaždé, když nastane přerušeni v plánu tvého života, který ti Nebeský Otec dal, tak máš na vybranou.“

Na chvíli (těžko říct jak dlouho ta chvíle trvala, jelikož tam není měřitelný čas), jsem zvažovala důvody pro a proti. Když jsem se koupala v Jeho přítomnosti, měla jsem, dá se říct, poznání o všech věcech, ale Jeho otázka způsobila, že bylo těžké odpovědět.

Zůstat v této zahradě byla ta nejvíce vzrušující a nejpřitažlivější existence, po jaké jsem kdy toužila. Byl tam tak dokonalý pokoj, taková dobrota, taková moudrost. Jistě by bylo lepší pro mne, abych tam zůstala, na místě věčné, čisté lásky. Tam jsem necítila sebemenší bolest. Věděla jsem, že návrat na zem znamená vrátit se do toho krutě poškozeného těla v odpuzující, páchnoucí místnosti, kde jsem byla jako vězeň bez možnosti úniku.

A přesto jsem vnímala, že mne to táhne zpět. Na zemi jsem měla několik nedokončených projektů. Moje děti ještě nebyly odrostlé a nezávislé. Potřebovaly lásku své matky. A měla jsem ještě jiné plány.

Z nějakého důvodu jsem si vzpomněla na své rodiče. Byli zastánci toho, aby jeden každý z nás dvanácti dokončil jakýkoliv projekt, který započal. Když byly úkoly ze školy nebo domácí práce napůl hotovy, matka vždy říkala: „Máš zabalenou krabici, ale nemáš ji ještě převázanou červenými stuhami.“

Často jsem si na tuto větu o červených stuhách vzpomněla. A když byla práce dobře dokončena, nikdy nezapomněla na kompliment: „To je ale krásně provedená konečná úprava. Jaké krásné červené stuhy. Teď to můžeš odložit a jsi připravena na další úkol.“

Byla to skvělá výchova, která se mnou zůstala, dokonce i když jsem vkročila do věčné říše.

„Plán tvého života...“ řekl Ježíš. Když jsem se ohlížela zpět, mohla jsem vidět, jak všechny věci pro mne moudře naaranžoval. Ještě předtím než jsem se narodila, byla jsem nádherně navržena. Přijala jsem Pána, když mi bylo pět roků – to nebyla žádná náhoda. Dokonce i ta modlitba, kterou se modlily ty dvě letniční sestry, když jsem byla ještě děvče – to byla součást onoho plánu. Mé úspěchy, mé zápasy, mé pády, mé bohatství – to vše má svůj účel.

Najednou jsem pocítila dokonalé ujištění, že ať už má volba bude zůstat anebo se vrátit, On to vše může uskutečnit.

Ten úkol udělat vše pečlivě, byl hluboko zakořeněn v mé bytosti. Z nějakého důvodu, když jsem takto hleděla zpět na svůj život, jsem věděla, že pro mne je jen jediná možná volba.

Pohleděla jsem na Něho – vyzařovala z Něj velická moc plná lásky. Jako bych s Ním byla propojena spoustou zlatých nití. Bylo to jako by tisíce nitrožilních hadiček naplňovaly mé krevní řečiště čistou láskou.

Nechtěla jsem Ho opustit, opustit Jeho přemáhající něhu a dobrosrdečnost.

„Můj Pane,“ řekla jsem nakonec, stále vděčně překvapena, že jsem věděla, že Ježíš je můj Pán, „moje práce na zemi není dokončena. Musím ještě zabalit spoustu balíčků červenými stuhami předtím, než bude má práce dokončena.“

On věděl, ještě dříve než jsem to vůbec řekla, o čem je řeč. Nemusela jsem vysvětlovat své rozhodnutí. On to chápal.

Najednou jsem byla na cestě zpět.

KAPITOLA 9

Návrat do vězení

V okamžiku, podle volby, pro kterou jsem se rozhodla, jsem byla zpět na zemi. Ve zlomku sekundy jsem zmizela z té známé třešňové vyřezávané židle, a ocitla se na posteli v pokoji číslo 120.

Už jsem na sobě neměla nachově purpurové planoucí roucho – uvědomila jsem si, že ležím téměř bez života v černé halence, která kdysi vypadala pěkně a v kalhotách, které byly nasáklé krví a v tělesném zápachu s plachtou přes hlavu.

Opustila jsem tu nádheru, tu dimenzi světlem naplněnou, abych se vrátila do dusivé kóje, z jejíhož rohu vycházel čpavý zápach, jelikož jsem tam deset dní chodila, abych si ulehčila.

Když jsem si plně uvědomila, kde se to vlastně nacházím, jakási neznámá řeč začala proudit z mých rtů. Uvědomila jsem si, že ta řeč je stejná jako ta, kterou se se mnou modlily ty ženy v církvi „svatých válečků“ (Holy Roller) tehdy v Iowa, když jsem byla ještě dívka. Nejdřív jsem si myslela, že je to maďarština.

Nerozuměla jsem sama tomu, co říkám, ale z toho vnitřního pocitu jsem věděla, že tento neznámý jazyk má co dočinění s Duchem svatým a s chválením Boha. Byl to ten stejný pocit, ve kterém jsem se kochala v přítomnosti Ježíše. Ale než jsem mohla uvažovat nad významem těchto exotických slov, uslyšela jsem sama sebe, jak hovořím opět v angličtině. Tato slova, i když jsem jim rozuměla, byla nicméně podivná. Nerozhodla jsem se sama, abych je vyslovila. Jednoduše vyšla nechtěně z mých úst: „Bože! Prosím, pomoz mi! Já nemohu pomoci sama sobě.“

Vnímala jsem, že to nejsem já, kdo volá k Bohu, ale někdo uvnitř ve mně, který to za mne dělá, a přitom používá mé rty, aby zformoval to, co chtěl říct.

V té chvíli, kdy jsem tu modlitbu vyslovila, uslyšela jsem Boha, jak na mou modlitbu odpovídá. Jeho hlas byl jako živoucí síla, ten stejný, který jsem slyšela, když jsem seděla v té vyřezávané židli z třešňového dřeva. Ta slova byla mocná, milující, přesvědčivá, přemáhající. Každé slovo bylo jako oáza dokonalé lásky uprostřed pouště strachu.

„Já jsem Pán, tvůj Bůh,“ řekl. „Jsem tady, abych ti pomohl a ne tě ranil. Neboj se. Schovej si dnes večer lžici, když ti přinesou na jídelním tácku večeři, a já ti pomohu utéct.“

Zdálo se mi to tak neuvěřitelné.

„Schovej si lžici?“ myslela jsem si zmateně. „Ale oni mi žádnou večeři nepřinesou. Vědí, že jsem mrtvá. A pokud jim dám najevo, že jsem naživu – pak mi pomáhej Pán Bůh!“

Krčila jsem se při myšlence, co by mohli udělat. Ale přesto jsem věděla, že Bůh má se mnou svůj specifický plán, a já chtěla být poslušná. Nějak – nějakým způsobem jsem vnímala, že se mohu klidně postavit na odpor Ocel-a-hromu, Následovníkovi, i Vychrtlé, pokud bude třeba.

A doufala jsem, že se to nestane.

Odhodila jsem svůj strach a nahlas jsem promluvila: „Pane, cokoliv řekneš, cokoliv chceš, abych vykonala, tak řeknu a udělám.“

Uvnitř jsem si stále kladla otázku „Ale proč lžíce?“ Pokud mám nějak uniknout, myslela jsem si, že by mi lépe pomohl nůž třeba k vypáčení zámku, anebo k čemukoliv, co měl na mysli. Nevyslovila jsem ale své myšlenky nahlas. I když jsem byla zpět na zemi, netrvalo mi dlouho uvědomit si, kdo je tady skutečně Šéfem.

„Ale já jsem hledala způsob úniku po celých deset dní,“ připomněla jsem Mu. „Pokud mne odsud dostaneš, pak to určitě musí být zázrak.“

Jeho reakce mne překvapila: „Jako moje stvoření ty *jsi* zázrak!“

Neměla jsem čas zareagovat předtím, než mne milujícím způsobem znovu ujistil: „My tě odsud *jistě* dostaneme.“

Opravdu jsem Mu věřila. Tato „slepá, dětinná víra“, za kterou jsem se modlila v kostele se svými dětmi – tato „slepá víra“ byla ve skutečnosti teď se mnou!

Pak mne napadla další myšlenka. Vzpomněla jsem si na ten dopis, který mi napsala žena, kterou jsem ani neznala - „Nakonec vše dobře dopadne,“ napsala. Nakonec jsem tomu přece jen porozuměla. Mohla jsem věřit.

Byla bych bývala spokojena s tím jen tam tak ležet a komunikovat s Pánem, ale něco mne nutilo, abych se postavila. Když jsem se zvedla, zakusila jsem otřesnou bolest. Na mém těle spočívala slabost jako nějaká neviditelná, mučivá síla. Vše kolem zůstalo tak mizerné jako předtím. Odporný zápach z moči a výkalů, špinavé zakrvácené prostěradlo – vše zůstalo stejné, jako když mne odvěkli na popravu elektrickým proudem.

Podívala jsem se na svého „starého dobrého přítele“, na světelnou tabuli na druhé straně ulice, ukazující čas a teplotu. Rychle jsem si spočítala, že jsem byla bez pozemského vědomí zhruba šest hodin.

Bylo teprve odpoledne, příliš brzy na to požádat o večeři. Pamatuji si, že řekl „dnes večer“.

Připadalo mi to neuvěřitelné, ale věděla jsem, že musím poslechnout, i když jsem to nechápala.

Ležela jsem tam tiše, abych nevzbudila pozornost svých trýznitelů. Nejdříve byly mé myšlenky mlhavé a pokojné. Snažila jsem si znovu vybavit tu nebeskou sféru, kterou jsem navštívila. Chtěla jsem si vzpomenout na Jeho tvář – Jeho slova. Znovu jsem zatoužila kochat se opět v té dimenzi, ve které nebyly žádné starosti ani strach. Zdálo se mi, že sebemenší pohyb v této nádheře by byl svatokrádeží.

Ale po chvíli jsem se snažila poskládat všechny části skládky, i ty, které se staly před několika měsíci.

Těžko jsem mohla uvěřit tomu, že Zelda, moje manažerka z kliniky, v tom byla namočena, že musela vědět, co se děje. Ale jak zapadá do toho většího obrázku?

Byl vedoucí osobností za touto psychologickou a ďábelskou léčbou elektrošoky Dr. Ronald Holmes? Měl takovou pověst, zvláště když mu to vyneslo pěkné peníze. Byl v tom zapletený již předtím.

Ale jaký důvod měla Zelda nebo Dr. Holmes k tomu, aby se mne snažili zabít?

Platila jsem Zeldě velmi dobře, velmi velkoryse. Vždy jsem se k ní chovala jako ke členu vlastní rodiny.

Nikdy jsem neměla žádný významný kontakt s Dr. Holmesem, pouze pár krátkých telefonátů ohledně některých jeho předchozích pacientů, kteří se občas vyskytli v mojí kanceláři v Maritronics. Většina z těchto pacientů zažila léčbu elektrošoky, a tak byli slabými kandidáty na zdravé manželství – pokud by nebyli nejdříve vyléčeni z tak silného mentálního poškození.

A proč jsem byla zavražděna a chtěli se zbavit mého těla?

Potřásala jsem hlavou. Spekulace ohledně tohoto záležejícího tajemství byly marné. Posledních deset dnů bylo nejhorší, nejpalcivější částí skládanky.

Hlavou mi bleskla myšlenka – co by se stalo, kdybych požádala své trýznitele, abych se mohla setkat s Dr. Holmesem? Přišel by? Odhalil by mi něco? Ne. Alespoň pro tento večer jsem nechtěla udělat nic, co by překazilo cokoliv, co Bůh naplánoval.

A i tohle bylo matoucí. Pokud Bůh má moc mne vzít pryč a pak mi dovolit, abych se vrátila, proč mne tedy jednoduše nenechal v okamžiku zmizet do bezpečí? Lžice? Poté co jsem byla s Ním, poté co jsem naproti Němu seděla – lžice se zdála spíše jako nějaký vtip. Věděla jsem ale, že Mu musím důvěřovat. Neměla jsem jinou volbu.

Rozhodla jsem se, že zbytek své čekací doby strávím záznamem svého posmrtného zážitku – který nebyl z tohoto světa. Natáhla jsem ruku pod matraci, abych nahmatala tužku a kousky papíru. Stále tam byly.

„Chvála Bohu!“

Mohl by to být můj poslední den tohoto nepopsatelného hororu, o kterém jsem si dělala poznámky?

Když se již téměř setmělo, věděla jsem, co musím udělat. I když jsem věděla o možném nebezpečí, doplížila jsem se ke dveřím. Srdce mi bušilo uvnitř mé ztuhlé hrudi plné boláků.

Vzchopila jsem se a začala jsem bušit do dveří. Byla jsem si jista, že strážci budou stále za dveřmi, již ne proto, aby zabránili mému úniku, ale aby se ujistili, aby ti nesprávní lidé nenašli mé tělo.

K mému překvapení to nebyl Ocel-a-hrom, kdo otevřel dveře, ale jeho Následovník. V porovnání s tím velkým obrem se zdál dokonce mírný.

Nic nedokáže popsat ten výraz v jeho obličejí, když otevřel dveře. Vypadal, jakoby na dveře zaklepal nějaký duch!

„Mohu dostat svůj tácek s večeří?“ požádala jsem.

Jeho tvář, která zbělela jako stěna, jsem zahlédla jen na zlomek sekundy. Bez jediného slova zabouchl dveře. Mohla jsem slyšet jeho kroky v chodbě, jak couvá pryč ode dveří.

Téměř jsem nedýchala, když jsem o nějakou dobu později uslyšela kroky, které se blížily. Ocel-a-hrom vtrhl do místnosti. Jeho oči plné nenávisti zkoumavě tékaly po místnosti. Poté jako neohrabaný zbabělec, s vytřeštěnýma očima se otočil, práskl za sebou dveřmi a rychle zmizel z doslechu. Myslela jsem si, že šel informovat nějakou vyšší autoritu o tom, že jsem naživu, možná Vychrtlou, nebo Dr. Holmese, nebo Zeldu (což bylo pro mne stále neuvěřitelné).

O svoji večeři jsem požádala příliš pozdě – ve chvíli, kdy zabouchl dveře. Jen jsem mohla doufat, že mne Následovník slyšel. Díky za to, že to netrvalo dlouho a Jane, ona drobounká asistentka zdravotní sestry, přišla.

Jídlo na tácku bylo stejné jako kdykoliv předtím – nepatrně propíchaná krabička s mlékem, nějaké dušené jídlo, které bylo již několikrát ohřáté. Alespoň ten tvrdý rohlík vypadal nevinně.

Jelikož byl Ocel-a-hrom mimo, mohla jsem přesvědčit Jane, aby mi přinesla sklenici vody z nádržky, kterou jsem viděla v chodbě. Udělala to. Pak se za ní dveře zavřely. Byla jsem tam sama.

Opatrně jsem okusovala tvrdý rohlík, snažíc se vyhnout zubům, které byly uvolněné. Ta voda, kterou jsem vypila, se zdála být nebeská, i když jsem měla vyschlé rty a hrdlo. Chladivá tekutina chutnala tak, jako by do mne někdo nalil zpět život. Děkovala jsem za to Bohu.

Tu nevábně vypadající rozvařeninu jsem rozlila na tácek, a před Následovníkem, který mne sledoval malým okénkem ve dveřích, jsem předstírala, že něco z toho jím. Poté, zatímco jsem pokračovala ve svém herectví, jsem se obrátila zády ke dveřím a schovala jsem lžici do jedné ze dvou kapsiček bezrukávového svršku kalhotového kostýmu. Během tohoto napjatého momentu jsem byla udivena, jak ta kapsička byla jakoby dokonale navržena pro tuto lžici.

Bůh se postaral o zbytek detailů, zatímco se podivný řetězec událostí pomalu odvíjel. V šest hodin se obě strážce vrátily pro můj tácek. V předešlých dnech, když byl čas odnést můj tácek, tak nade mnou vždy stáli po nějakou dobu a každý kousek příboru a všechno nádobí bylo pečlivě spočítáno. Vždy mě prohledávali po celém těle, i pod polštářem a prostěradlem, jako bych byla nějaký kriminálník.

Bylo pozoruhodné, že tentokrát se nic z toho nekonalo. Možná, že se báli být vedle mne. Stále na mě nevěřícně hleděli v naprostém úžasu. Bylo to pro ně strašidelné. Tajuplné.

Ať už byl důvod jakýkoliv, bylo to poprvé za deset dnů, že mne neprohledali dříve, než opustili místnost.

KAPITOLA 10

Lžice

V devět hodin večer mi Bůh začal dávat instrukce pro můj únik, podle Jeho plánu. Zdálo se mi to stále naprosto absurdní; po celý svůj život jsem každé své rozhodnutí zakládala na logice.

On přesně znal mé myšlení. Ve skutečnosti Jeho první slova ke mně byla: „Jakmile se naučíš, že nejsem omezený logikou...“

Když udělal pauzu ve svém proslovu, cítila jsem se zahanbena pro své „racionální“ myšlení, když jsem přemýšlela o noži, místo lžice z tácku s večeří. Tiše jsem mu dala za pravdu. Cítila jsem okamžité, jemné odpuštění, které skrze mne proudilo. Poté hlas pokračoval:

„Jakmile se naučíš, že nejsem omezený logikou, že jsem nadpřirozený a také supernormální, pak spolu můžeme spolupracovat.“

Chtěla jsem nad těmito slovy chvíli uvažovat, ale Bůh řekl: „Nechej, ať ti ukážu, kdo *MY* jsme.“ Neukázal se mi v tělesné podobě jako Ježíš, když jsem byla v té nebeské sféře. Nicméně v tu chvíli jsem okamžitě uviděla světelnou kouli, která naprosto naplnila a osvětila celou tu omšelou místnost.

„My jsme Jeden – Otec, Syn a Duch svatý,“ prohlásil tento Hlas. Poté se tohle zářící světlo rozdělilo do tří oddělených světelných koulí a ty dohromady utvořily trojúhelník. „Teď jsme každý zvlášť.“

Věděla jsem, zatímco jsem byla v této jiné dimenzi, že Bůh Otec je to zářící sférické světlo na vrcholu toho trojúhelníku; Ježíš byl ten pod Ním, po Jeho pravici; a Duch svatý po Jeho levici. I když mluvili jako Jeden, každý člen trojice byl v tomto jednom hlase identifikovatelný podle svého charakteristického hlasu. Otec měl hluboký, dunící hlas se zvučným podtextem, jaký jsem ještě nikdy neslyšela. Ježíšův hlas byl jemný a soucitný, stejně takový, jako když jsme spolu seděli na těch židlích. Duch svatý zněl nějak jako ten nejroztomilejší učitel – který mne učil právo a psychologii.

„Teď jsme zase Jeden.“

Když tohle Bůh řekl, tato tři světla se spojila do jednoho brilantního světla. Tato zář naprosto naplnila celou místnost. Bylo to světlo, ale byla to také čistá láska, a zdálo se, že se to svou velikostí přizpůsobilo prostoru místnosti, kterou naplňovalo. Na krátkou chvíli jsem kolem sebe pocítila paže, které mne držely a tiskly k sobě.

Náhle, jako když stisknete vypínač, tohle světlo opustilo místnost. Ty hlasy však se mnou zůstaly, vyučovaly mne o Bohu a opatrně mě připravovaly na útěk.

Stále se mi to zdálo naprosto absurdní, i po tom všem, co jsem prožila během toho dne v nebeské sféře. Měla jsem tak malé poznání Boha, Jeho Slova a Jeho cest! Stále jsem si kladla otázku, proč jsem měla tak malé poznání Boha během těch let, proč jsem byla vynechána po celou tu dobu. Bylo to pro mě těžké na pochopení.

Můj nedostatek poznání byl však pochopen, ty Hlasy mne vyučovaly – ať už odděleně či společně, ale vždy v naprosté harmonii a v harmonii jednoho s druhým. Vždy jsem mohla rozeznat tu osobu, která mluvila, podle určitého charakteristického hlasu.

Byl to Duch svatý – Učitel – který dal první příkaz: „Řekni těm strážcům, že jsi měla těžký den, a že půjdeš brzo spát.“

Nahlas jsem se zasmála. Zdálo se to jako vtip – zdrženlivé vyjádření století. Ale z nějakého důvodu Bohu bylo jedno, že jsem se tomu zasmála. Cítila jsem se před Ním jako dítě, otevřená a nevinná, s doširoka otevřenýma očima.

I když jsem neměla ve zvyku mluvit se strážnými o čemkoliv, vstala jsem z postele a zaklepala na dveře, abych jim sdělila tohle poselství. Následovník reagoval téměř okamžitě, opatrně nakukoval skrz, když pootevřel dveře.

„Půjdu dnes do postele brzy, tak mne, prosím, nerušte,“ prohlásila jsem, a přitom jsem se nestačila divit, s jakou autoritou v hlase jsem to řekla.

„Jsem velmi unavena.“

Byl tím tak vyveden z míry, že jsem se rozhodla mu dát další otázku: „Je možné, abych se setkala s Dr. Holmesem dříve, než ulehnu?“

„Ne,“ zakoktal Následovník, „o-o-on odešel krátce po poledni. Ale já mu to řeknu... že ho chcete vidět – vidět s ním ráno.“

Jemně zavřel dveře a zamkl. Ještě nikdy jsem neviděla více zmateného člověka. Téměř mi ho bylo líto. Téměř.

Jakmile se dveře zavřely, Pán mi dal další příkaz: „Teď sundej paruku z té polystyrenové hlavy na nočním stolku, a na ten polystyrén napiš to, co ti nadiktuji.“

Každý nový krok se mi zdál záhadnější než ten předešlý. A já si kladla otázku, jestli Následovník za dveřmi neslyší ten Boží hlas jako já. Jsem si jistá, že ho neslyšel, jelikož zůstal za dveřmi, ale nerozuměla jsem tomu, proč tomu tak je.

Tak jsem sundala tu paruku z nočního stolku, a na polystyrenovou hlavu, na které ta paruka byla nasazena, jsem napsala to, co mi Bůh nadiktoval.

Drahý Dr. Holmesi –

S touto hlavou si můžete dělat, co chcete – ale tu moji nechte na pokoji.

Dr. Wagnerová

Připadalo mi to, jako bych se s Bohem podílela na nějakém druhu vtípu. Nikdy jsem o Něm takto nesmýšlela. Byl pro mne vždy spíše jakousi vzdálenou relikvií, nějakým náboženským artefaktem, jichž jsem viděla spoustu. Jednoduše jsem si to teď *užívala*, být v Jeho přítomnosti.

Poté mě Bůh vedl, abych tu černou kudrnatou paruku vrátila na polystyrenovou hlavu a položila ji na postel. Pak mi přesně ukázal, jak mám dát polštáře, aby to vypadalo jako moje tělo. Při slabém světle to opravdu vypadalo, jakoby někdo ležel v posteli.

„Teď přes to natáhni příkrývku.“

Usmívala jsem se nad těmi drobnými detaily. Již od prvního šeredného dne jsem spala se zakrvácenou příkrývkou přes hlavu, jako malé dítě, které doufá, že ten tenký materiál ho ochrání od strašidla.

„Teď se schovej za tu záclonu,“ pokračoval. „Přesně v 21:20 budou stráže svítit baterkou skrze okénko ve dveřích a budou si myslet, že tvrdě spíš. Tuto noc už další prohlídku dělat nebudou.“

Věděla jsem, že každý příkaz musím přesně splnit. Můj život závisel na každém slově, které promluvil.

Závěsy, podobně jako příkrývka na posteli, byly vyrobeny spíše na to, aby vydržely, než pro krásu. A přesto byly tyto závěsy plně lemované. Zatímco jsem se schovávala za závěsy a přitiskla jsem se do roviny s oknem, byla jsem vděčna za tu napodobeninu těla a hlavy. Zhluboka jsem dýchala, zatímco jsem tam stála – takže bylo jen vidět, jak se mi pohybuje chřípí. Dokonce, i když mezi životem a smrtí, jsem si to teď celkem užívala; stála jsem tam a přála si, abych mohla ty zaprášené smradlavé záclony hodit do pračky, aby mohly být znovu čisté a voňavé.

Ujistila jsem se, že jsem plně z dohledu strážců. Také mé elegantní černé vysoké boty, které kdysi byly čisté, ale teď polepené a poskvrněné, jsem schovala za záclonu. Za ta léta používání se záclony vyťahaly tak, že spodek záclony ležel několik centimetrů na podlaze.

Když jsem se ujistila, že jsem v bezpečí, jak jen to jde, nemohla jsem dělat nic jiného než čekat, a snažila jsem se, aby mé intenzivní dýchání nehýbalo záclonou. Sledovala jsem tu blikající světelnou tabuli s časem a teplotou. Doufala jsem, že je to ta poslední noc, kterou jsem trávila s mým starým blikajícím „přítelem“.

Zatímco jsem čekala, Duch svatý promluvil: „Opakuj tohle po Mně – Pane, jsem jedna z Tvých ztracených ovcí. Ztratila jsem cestu. Prosím, vezmi mne zpět do ovčince.“

Co? Pomyslela jsem si. „Ale to zní jako by to říkalo nějaké malé dítě!“ Tak divné. Nicméně jsem ta slova zopakovala.

A zatímco jsem to vyslovovala, pocit veliké moci na mne sestoupil, bylo to mocné a velkolepé. Nechácala jsem to, ale věděla jsem, že tato proudící moc má nějaký důvod.

Pak jsem uviděla problikávat světlo baterky skrze malé okénko zamčených dveří. Obrátila jsem svůj zrak na blikající světelnou tabuli přes ulici. Bylo přesně 21:20. Přesně. Přesně tak, jak Bůh řekl, že se to stane!

Hned poté, co paprsek světla zmizel z pokoje, ke mně Ježíš jasně promluvil:

„Teď se pusťme do práce!“

KAPITOLA 11

Svoboda

Ještě dříve, než Ježíš dokončil tu větu, tak ve mně něco explodovalo. Intuitivně jsem věděla, že to znamená, že musím odstranit tu stěnu z plexiskla.

„Aha, takže na to je ta lžice!“ oddychla jsem si.

Zdalo se nemožné na to jen pomyslet, ale ta nadpřirozená jistota v ten nádherný Hlas, a ten nádherný proud moci Ducha svatého, když jsem opakovala tu modlitbu, mne učinili jistou, že mohu učinit *cokoliv*, o co mne požádá.

Když jsem vykročila zpod záclony a podívala se na těch dvě stě šroubů značky Philips (přesně jsem věděla, kolik jich tam je; počítala jsem je mnohokrát, když jsem se snažila udržet kontakt s realitou), které držely pohromadě tabuli plexiskla, zaváhala jsem. Zdalo se to téměř jako komedie, abych já vykonala takový úkol, se lžicí jako svým „nářadím“.

Ať už to bylo absurdní jakkoliv, neměla jsem jinou volbu, než poslouchat a následovat.

„Jen mi ukaž tu cestu, Pane,“ modlila jsem se. Bylo to upřímnější a naléhavější, než jakákoliv modlitba, kterou jsem se doposud modlila. „Udělám, *cokoliv* mi řekneš.“ Byla jsem ochotná, ale zároveň jsem věděla, že ta síla musí přicházet od Něj.

Jakmile jsem dořekla poslední slova, Ježíš vyjádřil odpověď na moji vyslovenou i nevyslovenou otázku: „Já jsem ta cesta, pravda a život: nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.“ Znělo to jako něco, co jsem již zaslechla z Bible z mých dětských let. Moje odvaha se vznášela vysoko v povětří!

Bůh mi okamžitě ukázal, jak použít ono nářadí, které mi přichystal. Vytáhla jsem lžici z kapsy a váhavě jsem ji přitiskla k jednomu šroubu. Miska lžice se prokázala být překvapivě dokonalým šroubovákem. Poté, co jsem se natáhla, abych odšroubovala šroub z levého vrchního panelu plexiskla, Pán mne vedl, abych odšroubovala další šroub na opačném konci – tedy dole vpravo. Ani jsem si tehdy neuvědomovala význam toho, co dělám, ale vše se konalo v dokonalém pořádku, tak aby tíha velkého plexiskla byla rovnoměrně rozložena. Moje zbité, strupovité prsty byly teď nabity nadlidskou mocí. Věděla jsem, že tato moc je od Boha. Nebylo třeba již žádných otázek.

I když to nebylo dlouho, co tato tabule zde byla namontována (soudě podle stavebního materiálu, kterého jsem si všimla hned toho osudného dne, když jsem přišla do nemocnice),

mnoho šroubů již bylo zrezavělých, pravděpodobně od deště, který se dostával přes venkovní okna.

Za normálních okolností by odmontování těch šroubů bylo zcela nemožné (těžko šly povolit i ty nerezavé šrouby po stranách a nahoře), ale když jsem se lžící dostala k těm spodním šroubům, vlna nadpřirozené moci proudila mojí paží. Dokonce se mi ruka třásla tak, že jsem ji musela ustálit levou rukou, vždy když tato moc proudila. A pokaždé se ten rez rozpustil přímo před mýma očima. I pro někoho, kdo měl tak neobvyklý den, jako jsem měla já, bylo okamžité rozpuštění rzi před mýma očima něčím neuvěřitelným. Ale nestalo se to jen jednou, ale pokaždé, když jsem přiložila lžící k těm šroubům dole.

Abych pravdu řekla, vůbec jsem přitom nemyslela na to, že strážci hlídají za dveřmi. Z nějakého důvodu jsem pracovala beze strachu, věděla jsem, že Bůh musel udělat něco neobvyklého, aby strážci přestali se svým nepravidelným prohledáváním pokoje baterkou.

Takže několik hodin jsem pracovala na tom tlustém těžkém plexiskle s ramenem opřeným o něj, podepírajíc jej svým levým kolenem, aby nespadlo.

Abych mohla odmontovat ty vrchní šrouby, tak jsem přirazila noční stolek k oknu. Jeden za druhým, z jedné strany na druhou, jsem pomalu oddělávala kousky točitého železa. Každý z nich znamenal, že jsem již kousek od své svobody!

Všimla jsem si na světelné tabuli, že je už jedna hodina ranní. Téměř všechny šrouby jsem měla odmontované. Tolik se toho stalo!

Stále jsem ale byla stěží připravena na nepochopitelný Boží příkaz. Nemělo to vůbec nic společného s odstraněním toho okna.

„Chci, aby ses modlila za Davida,“ řekl. „V tuto chvíli se motory jeho letadla zastavují uprostřed oblohy.“

„David?“ přemýšlela jsem naprosto zmateně. „Kdo je David?“ Přemýšlela jsem, co nějaký neznámý muž David má co dočinění se mnou a zvláště v samotné chvíli mého úniku. „Proč chceš, abych se za něj modlila?“

Boží rychlá odpověď mne překvapila, naprosto šokovala: „David je ten muž, který naplánoval tvé přepadení, ale už tě nikdy znovu nebude moci ranit. Tam kam jde on, tam ty nikdy nebudeš.“

„Naplánoval mé přepadení!“ Moje mysl těkala sem a tam. „Někdo, koho ani neznám? Ale proč? Peníze? Potřeboval ten muž jménem David peníze?“ Přemýšlela jsem o krádeži jako o motivu již předtím, ale zdálo se to nepravděpodobné. Moje šperky a kabelka mi byla odcizeny hned první den. Krádež ale nikomu nedávala důvod k tomu, aby mne nechal projít tak hrozným živým peklem.

Byla jsem naprosto oněmělá a v úžasu nad touto situací. Jak se mohu modlit za někoho, kdo naplánoval mé zabití?

„Nevím ani, jak se modlit sama za sebe,“ argumentovala jsem. „Jak se mohu modlit za někoho jiného?“

„Já tě budu vyučovat,“ řekl pokojně. Když to řekl, znělo mi to povědomě, jako nějaká slova z Bible. Bylo mi řečeno, abych po něm opakovala tato slova – „Otče, odpusť mu. On nevěděl, co činí.“

Když jsem s tou modlitbou skončila, stále jsem byla zmatená: „Pane,“ zeptala jsem se, „proč jsi mne vedl k takové modlitbě za toho muže, když jde stejně do pekla?“ Zdálo se to jako ztráta času. Stále jsem měla spoustu věcí na práci předtím, než jsem mohla uniknout.

Bůh ale tuto věc nenechal na pokoji. „Až zjistíš, co všechno udělal,“ promluvil ke mně Hlas, „budeš nahněvaná. Tohle odpuštění je nezbytné, aby se hněv a hořkost, zášť a vzpoura neusídlily ve tvém srdci a nestaly se součástí tebe. To by bylo jistě zábranou ve tvém životě se Mnou.“

„Až zjistíš, co všechno udělal?“ Kladla jsem si otázku, jestli tím Bůh myslel, že ještě bude následovat více toho, co jsem musela vytrpět. Najednou mne napadly mé děti. Ach ne, doufám, že je s nimi vše v pořádku. Pak jsem myslela na svůj dům a obchod.

Ale neměla jsem čas myslet na všechny možnosti, které „udělal“. I uprostřed toho nejhoršího možného pekla jsem chtěla být optimistická. Odmítala jsem věřit, že by se cokoliv špatného stalo Petrovi nebo Kimberly.

„Jsem naživu!“ povzbuzovala jsem se tiše. „Bůh je se mnou. Brzy budu znovu dýchat vzduch svobody. Brzy to skončí.“

Zabralo mi to tři a půl hodiny, ale i ten poslední šroub byl nakonec venku.

A zatímco jsem tlačila na ten těžký kus plexiskla, abych zabránila jeho pádu na zem, Bůh mi dal jasné instrukce, abych dala dva prsty své pravé ruky pod spodní hranu plexiskla, abych ho tak vyvažovala. Poté mi bylo řečeno, abych použila svou levou ruku jako oporu, a položila je na zem.

„Dva prsty?“ uvědomovala jsem si, jak těžké to je, ale moje mysl již přestala protestovat proti Božím pokynům – každý z Jeho pokynů fungoval dokonale.

Za použití nohy jsem odtlasila postel, abych měla více místa na podlaze, a pak jsem jednoduše udělala to, co mi bylo řečeno. Když jsem ty dva prsty dala pod plexisklo, celý ten panel se stal téměř beztlížným. Byla jsem schopna ho zvednout bez nějaké námahy. Bez jakéhokoliv hluku jsem tedy položila tuto hlavní překážku na zem. Následovala venkovní okna. Když jsem hleděla dolů, mohla jsem vidět pod všemi třemi okny trnité keře, ale ten nejnižší keř byl pod oknem, které bylo nejbližší ulici. V myšlenkách jsem si ho vybrala jako nejlepší.

Začala jsem útočit na další řadu nepoddajných šroubů mojí stále opotřebovanější lžící.

Chtěla jsem pokračovat, ale moje ruce byly naprosto strhané. Postup se zdál beznadějně pomalý. Věděla jsem, že mi Bůh pomáhá, ale nevěděla jsem - v té chvíli – jestli to vůbec ještě snesu.

„Bože,“ volala jsem, „víc už toho udělat nemohu. Jenom chci, aby tato noční můra skončila. Aby byl konec.“

Ale byla to moje volba se vrátit, moje rozhodnutí návratu do mého poničeného, slabého, opuchlého těla. Zatímco jsem byla takto vysílena, začala jsem zvažovat, jestli bylo moje rozhodnutí moudré – červené stuhy se mi v tuto chvíli zdály málo významné.

„Pokud nebudeš pokračovat,“ naléhal Bůh, „pak nepřežiješ. Zítra už bude příliš pozdě. Musíš pokračovat.“

Ještě jednou jsem použila tu „slepou víru“, za kterou jsem se dříve modlila. Bylo naprosto nemožné pokračovat ve své vlastní síle. Ale musela jsem se pohybovat v poslušnosti. On byl ochoten pomoci, být tou silou, ale jen tehdy, pokud jsem Mu odevzdala svoji slabost.

Když jsem se s vírou natáhla, abych odšroubovala kousky železa, které držely venkovní okna, ohromná vlna moci začala proudit skrze moji paži a celé tělo. Téměř bez námahy, jako nějaký silný magnet, tato lžice přitáhla šrouby z okrajů okna.

Tabule blikala a ukazovala 2 hodiny ráno. Téměř jsem byla s těmi okny hotova. Pak, stejně jako předtím, Duch svatý přerušil moji práci dalším záhadným požadavkem.

„Chci, aby ses modlila za Georgeho,“ prohlásil.

„George? Který George?“ kladla jsem si otázku, jestli se nejedná o toho Georgeho, který se mnou spolupracoval na mém posledním lékařském projektu. Věděla jsem, když jsem ho najala, že prošel v minulosti protialkoholickým léčením, ale ujišťoval mne, že ten problém je již vyřešen. Zjistila jsem, že byl více než kompetentní pro svou práci. „Tento George?“

„Ano, tento George!“ ujistil mne Duch svatý. „V tuto chvíli je jeho auto na dálnici 10, jen několik mil odsud, jede rychlostí 90 mil za hodinu (144 km) a nabourá do zadní části plochého nákladáku!“

„Ach ne!“ zalapala jsem po dechu. Ale neargumentovala jsem. Upřímně jsem se modlila za Georgeho tu stejnou modlitbu, kterou mi Bůh dal pro Davida: „Otče, odpusť mu. Nevěděl, co činí.“

Když jsem se tuto modlitbu modlila, začala jsem být téměř opilá z nadpřirozeného proudu moci a radosti. Byla jsem lehká jako pírkó! Zdálo se mi, že jsem znovu unikla před svým umučeným tělem – ne skrze smrt jako předtím, ale skrze věčný život, přímo na místě!

Stále jsem nemohla přijít na to, proč ti lidé, kteří se podíleli na mém přepadení, umírali.

„Bože, jak můžeš být Bohem lásky a nechat ty lidi zemřít?“

On se nijak nebránil, ale jasně prohlásil: „Má je odplata, praví Pán. Nedotýkejte se Mého pomazaného. Ty jsi Moje pomazané dítě. Pomazal jsem tě ještě předtím, než jsi byla vložena do lůna své matky.“

„Pomazal? Mě?“ podivovala jsem se, co tím měl na mysli, ale žádné vysvětlení mi nebylo dáno. Vnímala jsem, že to jednoho dne pochopím.

Když už zbývalo na odstranění jen pár šroubů, Duch svatý znovu promluvil: „Byla jsi provedena skrze oheň, a jsi poslušné dítě. Teď, co si přeješ?“

(pozn. „*Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla - není to přece nic divného. Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí!*“ (1 Petrův 4:12-13 B21) Tento oheň je zkouška utrpením, odměna je zde hlavně v budoucnu při zjevení Jeho slávy, avšak tento „oheň“ – utrpení, v nás působí i očištění. Podobně jako ti tři mládenci, kteří byli hozeni do ohnivé pece, ale nic se jim nestalo – oheň jim nespálil jediný vlas na hlavě, avšak shořela jejich pouta, kterými byli spoutáni. „Náhle se král Nabukadnezar zděsil. Vstal a ohromen se ptal svých rádců: *"Copak jsme nehodili do plamenů tři svázané muže?"* „*Jistě, Vysosti,*" odpověděli. *"Jenže já vidím čtyři muže," on na to, "a rozvázané! Procházejí se v plamenech, vůbec nic jim není a ten čtvrtý vypadá jako boží syn!"* Daniel 3:24-25 B21) Naše odměna za poslušnost v utrpení je trojí, v nebi, v miléniu a částečně i zde na zemi. Ono slovo „*nedivte se*“ v 1. Petrově se vztahuje na naše nepochopení onoho utrpení – proč přichází utrpení na nevinné? atd., atd. – a je součástí našeho kříže, který musíme brát. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Otázky týkající se utrpení a zla na tomto světě nelze v tomto životě plně vystihnout – to zůstává pro nás tajemstvím, zatímco jsme v tomto pozemském těle; Bible to nazývá *tajemství bezbožnosti v 2 Tesalonickém 2:7.*)

Byla jsem překvapena takovým náhlým nečekaným prohlášením. Bylo to jako z nějaké pohádky. Já jsem nikdy nebyla ta, která přijímala věci od druhých lidí. Začalo to, když jsem se ještě jako dívka rozhodla, že budu nezávislá na rodinném bohatství „stříbrné lžice“. Před svým uvězněním jsem cítila, že nic od nikoho nepotřebuji. Myslela jsem si, že je to jen můj duch nezávislosti, ale bylo mi ukázáno, že to byla arogance a přehnaná ješitnost. Stále jsem nerada přijímala „milodary“ od kohokoliv, dokonce i od Boha.

„Potřebuji více času,“ řekla jsem.

„Máš celou věčnost.“

Nemohla jsem přijít na to, o čem to mluví. Začala jsem pracovat na posledních šroubech, ale v myšlenkách jsem přemýšlela, co bych asi tak od Boha mohla chtít.

„Mohla bych požádat, abych byla vysvobozena bez toho, abych musela proskočit oknem,“ přemýšlela jsem, „anebo bych mohla požádat, abych už nikdy nemusela umřít.“

Podobně jako když jsme seděli v těch židlích, Ježíš zareagoval na mé nevyslovené nápady. Okamžitě řekl: „Já jsem vzkříšení a život: ten, kdo ve mne věří, i kdyby zemřel, bude žít: a kdokoliv žije a věří ve mne, nikdy nezemře.“

Uvědomila jsem si, že nepotřebuji požadavek ohledně toho proskočení oknem. Ten, který mne zavedl za oponu smrti a zpět, mne jistě může bezpečně dostat na zem z okna ve třetím patře nemocnice v Houstonu.

Zatímco jsem pracovala se lžící, položila jsem v myšlenkách další otázku: „Viš, Pane, tolik lidí je nešťastných. Chtěla bych lidi činit šťastnými, a aby byli zdraví.“

„Co si myslíš, že jsi dělala po celý svůj život?“ zeptal se. „Já jsem ti dal ten dar, jako svoje pomazání, dlouho předtím, než jsi byla v lůně své matky.“

Když jsem se zahleděla nazpět do svého života, vše jsem si najednou uvědomila. Z těch obchodů, které jsem začala, byli lidé šťastnější a zdravější. Sloužila jsem, i když jsem sotva znala Pána. Nebyla jsem si toho ani vědoma. Nikdy jsem na svoji práci nehleděla v takovém světle.

„Řekni si o něco pro sebe,“ pobídl mne Duch svatý.

To neznělo nijak složitě. Tou nejdůležitější věcí v mém osobním životě byly moje děti. Kimberly, které bylo osmnáct, byla studentkou v nejvyšším ročníku Křesťanské univerzity Incarnate Word (Vtělené Slovo) v San Antonio. Petr, o dva roky starší než jeho sestra, byl nováčkem na Univerzitě Sv. Tomáše v Houstonu. Jejich studium zdaleka nebylo ještě dokončeno, tak jsem požádala Boha, aby dal mým dětem poznání a moudrost, aby se staly užitečnými.

„Tvoje děti budou vzdělané v Mém jménu,“ ujistil mne, „ale to je pro ně. Co takhle něco pro tebe?“

Stále jsem se cítila příliš pyšná na to, abych něco vzala od Něho pro sebe. Moje pýcha se nicméně hroutila, a bylo něco, co mi bylo velmi drahé. Kromě mé práce s Maritronics, která pomohla uzavřít 150 000 manželských párů, jsem byla sama součástí rozvodové statistiky.

„Co takhle šťastnou svatbu pro mne?“

„V Mém čase,“ slíbil, „ne ve tvém.“

Stále rozpačitá jsem si všimla, že během té neobvyklé konverzace ta práce uběhla velmi rychle.

Když byly všechny šrouby z oken venku, položila jsem to sklo na podlahu tak tiše, jak jen to šlo.

Zůstaly tam jen mříže – těžké, černé železné zarezlé tyče. Po rychlé prohlídce jsem zjistila, že pohodlně zapadají skrze vnitřní rám okna až do toho nejvyššího hlavního rámu celého okna. To bylo proto, aby se to venkovní okno nedalo zvednout.

„Jakpak bych já mohla tyto mříže odstranit?“ podivovala jsem se.

Věděla jsem, že musím pracovat rychle. Moji podmanitelé byli jen několik metrů ode mne, za dveřmi. Bůh řekl, že další prohlídku již dělat nebudou, ale věděla jsem, že zvuk při uvolňování železných mříží by mohl prozradit, že jsem na útěku.

Ale hned, jakmile jsem požádala o odstranění těch mříží, mi Bůh ukázal, jak mám vtlačit špičku lžice přesně do místa naspodu každé mříže, lehce zatlačit směrem dolů na kliku, a vysadit mříž ze svého místa ve vrchním rámu okna.

Udělal jsem to přesně tak, jak mi řekl. Bylo udivující, že každá mříž vyskočila ze svého místa! Nůž by nikdy nemohl nahradit tohle nářadí, buď by se ohnul, nebo by vyklouzával. Ach, ta úžasná Boží moudrost!

Ještě jednou jsem byla přerušena Duchem svatým, abych se modlila za muže jménem Don.

„Don?“ okamžitě jsem věděla, kdo to je – kosmický inženýr z NASA, napůl ve výslužbě. Již dříve se připojil k Maritronics. Hodně mluvil, byl příjemný a přátelský. Dokonce mi řekl, že se chce stát kazatelem, tak jsem mu pomohla tím, že jsem ho představila někomu, kdo mu obstaral potřebné pověřovací listiny.

Modlitba za Dona, o kterou jsem byla požádána, však byla jiná, než ta za Georgeho a Davida. Opakovala jsem po Ném: „Otevři bránu nebe dokořán, Pane. Don přichází.“

„Ale proč šel teď Don do nebe? Co se mu přihodilo? Stali jsme se dobrými přáteli, nebo jsem si to alespoň myslela. Byl také zavlčen do toho přepadení?“ Moje nevyslovené otázky zůstaly nezodpovězeny.

Pocítila jsem neobvyklé naléhání, abych si pospíšila. Byly téměř tři hodiny ráno. Když jsem vytlačila ten venkovní okenní rám, ucítila jsem úžasně čerstvý a voňavý závan větru. Bylo to tak jiné než ten zápach, ve kterém jsem byla uvězněna deset dní.

Když jsem hleděla z okna třetího podlaží, zem se mi zdála mnohem vzdálenější, než jsem si myslela. Tam dole, asi 9 metrů pode mnou, byla moje svoboda! Tak blízko a přece tak vzdálená – byla jsem tím momentem naprosto přemožena. Tam venku, tam dole, bylo oblečení a obchody a různé nápoje a teplé koupele. Život! Vše mi to připadalo jako vzdálený sen.

Stále jsem byla v pokoji číslo 120, zapáchajícím močí, zbitá, popíchaná od injekcí a „po smrti“. Ale byla jsem na začátku nového života.

„Co budu dělat teď?“ ptala jsem se.

„Petty Wagnerová, vykroč ve víře tak, jako jsi to dělala po celý svůj život. Skoč a Já tě chytím! Pokud uděláš ten první krok, pak Já tě vezmu za ruku a povedu tě tou cestou po centimetru. Neučinil jsem tu vodu pro Petra pevnou pod jeho nohama, dokud neudělal ten první krok, ani jsem nezachránil Izáka, dokud Abraham nepozdvihl nůž.“

Věděla jsem, že je nemožné skočit na zem a nezranit se, ale zároveň jsem si nemohla dovolit Ho neposlechnout. Před několika hodinami Bůh demonstroval svou ochotu mne vést. Vše, co jsem musela dělat, bylo poslechnout. Ty rezavé šrouby, ta lžice, ty instrukce – to vše bylo přesné.

Ta „slepá víra“ se mi stala věcí života a smrti. Moji trýznitelé tam stále byli... někde. Musela jsem skočit.

Naposledy jsem se ohlédla za sebe, pak jsem si vzpomněla na ty malé papírky, na které jsem si zaznamenávala své utrpení. Rychle jsem je vytáhla zpod matrace a nacpala je do levé kapsy vesty. Svoji pravou rukou jsem vysypala lithiové tabletky do druhé kapsy.

Bylo jich více jak sto a chtěla jsem je mít jako důkaz, pokud uniknu. Také jsem si nechala onu vzácnou lžici.

Byla jsem připravena.

U okna mne znovu občerstvil vánek, který mne lákal ke svobodě. Překročila jsem nízkou parapetní desku. Na moment jsem se nejistě posadila na římsu.

Vrcholná zkouška důvěry byla tady – ten moment, kdy jsem měla buď žít, nebo zemřít. Mohla jsem spadnout buď na nějakou hromadu něčeho na zemi – anebo...? V tom mi mohl pomoci jen Bůh.

Nebyla jiná možnost.

Připravila jsem se, pozdvihla jsem své ruce – a již více jsem nečekala. Skočila jsem do té šeré temnoty.

KAPITOLA 12

Země živých

To bylo ve tři hodiny ráno v pátek, 19. března 1971.

Skočila jsem směrem ke keři, ale zdálo se, jakoby moje tělo bylo beztlížné. Přistála jsem na zemi naprosto bez jakéhokoliv zranění. Pak jsem najednou utíkala jako o život po Westheimer Road a moje boty se pomalu rozpadávaly každým rychlým úderem na vozovku. Ulice byla podivně prázdná. Lapala jsem křečovitě po dechu, pohybujíc se rychleji než jsem si myslela, že je vůbec možné. Každým krokem jsem se vzdalovala od oné mučivé pekelné noční můry.

Na silnici Westheimer Road probíhaly úpravy – rozšiřovala se a byla v hrozném stavu – zablácená od nedávného deště a plná výmolů. Byla jsem vděčna za pouliční lampy, díky kterým jsem se vyhnula těm výmolům, zatímco jsem se nutila, abych utíkala dál. Zesláblá z mučení a z útěku, věděla jsem, že mne pohání čirá hrůza a Boží pomoc, která mne tlačila kupředu – dál a dál. Bylo to jako v nějakém zlém snu – běžela jsem, ale jakoby pomalým pohybem.

Daleko za mnou na silnici jsem zahlédla světla auta. Varování Ducha svatého bylo okamžité a nepochybné: „SCHOVEJ SE DO PŘÍKOPU!“

I když jsem se nechtěla zastavit, dokud nenajdu bezpečné místo, přinutila jsem se, abych poslechla.

Celý život jsem se bála tmy, ale přinutila jsem se slézt po travnatém svahu do příkopu, jenž byl vybagrovaný po celé délce silnice (jako součást oprav silnice). Chtělo se mi hystericky křičet, ale zároveň jsem věděla, že mne vede Bůh. Ulehla jsem a třásla se přitom. Každé nadechnutí mi působilo palčivou bolest ve vyprahlém hrdle. Viděla jsem tam obrysy trávy, rozbitých sklenic, plechovek od piva, a jiné smetí pokryté bahnem. Doufala jsem, že tam nejsou hadi nebo krysy.

Po nějaké době, která se zdála jako věčnost, to auto zrychlilo a projelo kolem. Neviděli mne!

Vyšplhala jsem se znovu na silnici a přinutila své nohy, aby utíkaly. Noc byla temná a bylo zataženo. Zatímco jsem běžela po napůl rozkopané silnici, všimla jsem si, že na jedné straně je otevřené pole. Na druhé straně byly budovy. Možná, že v některých z nich budou lidé vzhůru, ale bylo to pochybné. Bylo po třetí hodině ranní. Ta jediná věc, kterou jsem uměla, bylo neustále utíkat.

Moje pravá noha zavadila o kámen. Chtěla jsem se zastavit a odpočívat. Moje bolestivé dýchání pronikalo celým mým tělem, zatímco jsem cítila slaný pot na svých pohmožděných tvářích. Moje ruce krvácely od toho, jak jsem se drápala ven z příkopu. Rány se znovu otevřely. Dostala jsem se tak daleko jen proto, abych došla na opuštěnou silnici?

„Ne!“ nutila jsem se, abych pokračovala dál, neustále jsem těkala očima v šeru, jestli mne náhodou někdo nesleduje. Běžela jsem a zakopávala snad po celou věčnost, i když jsem pravděpodobně uběhla méně jak tři čtvrtě kilometru. Jen jsem chtěla, aby mne někdo zachránil, předtím než zkolabuju vyčerpáním. Bylo toho na mne příliš.

„Přední světla!“ Další auto přijíždělo ze směru od nemocnice. Přítel anebo...? Možná pomoc? Ale ještě dříve, než na mne světla dolehla, jsem přijala to stejné varování jako předtím.

Znovu jsem se ukryla v temnotě, dokud to auto nebylo z dohledu. V tuto ranní hodinu byla doprava přirozeně velmi řídká. I když jsem si cenila ochrany mého nebeského Otce, kladla jsem si otázku, jestli tento způsob volby úniku byl opravdu potřebný.

„Promiň, Pane. Stále Ti důvěřuji.“

Začala jsem znovu utíkat, a když se blížilo třetí auto, očekávala jsem, že budu varována Duchem svatým jako dvakrát předtím. Tentokrát nicméně byl Jeho hlas uvolněný a povzbuzující. Bylo v něm pouze slabé naléhání.

„Tohle je dítě Otce,“ slyšela jsem dostatečně slyšitelně a hlasitě. „Zaveze tě tam, kam potřebuješ.“ Byl to hlas učitele, který jako by tím zároveň říkal: „Vidíš, Petty? Mám všechno pod kontrolou!“

Přestala jsem běžet a zůstala stát u silnice a zrychleně dýchala. Novější model Chevroletu sedanu zpomalil a zastavil. Další auta nebyla nikde v dohledu. Kladla jsem si otázku, jestli to není náhodou past – jestli mé peklo nezačne opět nanovo. Nicméně jsem slyšela ta ujišťující slova. Byla jsem příliš vyčerpaná, než abych se mohla o vše strachovat. Končí nakonec moje noční můra? Čekala jsem, že přijde buď uvolnění, nebo teror. Přední dveře vedle řidiče se otevřely. Světla uvnitř auta se automaticky rozsvítily a uviděla jsem řidiče, pěkně vypadajícího mladého muže. Zavolal na mne: „Jsem distributor novin *Chronicle* (Kronika).“

Bylo tomu všemu konec? Zadržela jsem vzlykot.

Pokračoval – „Ty jsi dítě Boží! Nasedni! Mám tě vzít, kam budeš chtít!“

Moje mysl nebyla připravena na takové úžasné prohlášení. I když jsem toho tolik s Bohem prožila během uplynulých hodin, byl to můj první kontakt s někým, kdo slyšel jako já hlas Ducha svatého.

Bylo to pro mne vše tak nové. Zbláznila jsem se? Nebo ještě hůře – byla jsem mrtvá? Vnitřní hlas mého nebeského Otce okamžitě zareagoval na mé myšlenky: „Jsi velice živá, a osobně ti ručím za to, že jsi duševně zdravá.“ To bylo příliš!

Hleděla jsem na řidiče. Natáhl se, aby mi pomohl vlézt dovnitř auta. Chytila jsem se jeho ruky a usedla na přední sedadlo. Styděla jsem se, jelikož moje špinavé oblečení se dotklo jeho čistých potahů.

Z nějakého důvodu jsem si nemohla pomoci a otázala jsem se ho: „Proč jsi mi to řekl?“

Znovu se rozjel. Jemně se zasmál: „Viděl jsem tě hodně zdaleka. Proč? Vždyť se na sebe podívej. Celá jsi obklopena světlem. Rozsvítla jsi celý vnitřek mého auta!“

Moje ústa zůstala otevřena dokořán. Opravdu – i když dveře byly zavřené a vnitřní světla nad námi zhasnuta – uvnitř auta bylo jasno jako v poledne!

I když se to zdálo tak podivné a záhadné, nějakým způsobem mne obklopila sláva Boží. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela. Moje mysl se to snažila vysvětlit.

„Měla jsi autonehodu?“ řekl muž, zatímco auto jelo stále kupředu.

Moje vzezření jistě vyžadovalo vysvětlení, ale nechtěla jsem podnítit jeho zvědavost. A zvláště jsem se nechtěla v myšlenkách vracet k těm scénám.

„Ano,“ vydechla jsem, „nehodu. Zavezte mne, prosím, do Univerzitního parku. Žije tam moje teta. Od ní zavolám policii.“ Vše bylo zatím tak nezodpovězené. Nevěděla jsem, kdo všechno byl v tom namočen. Neodvažovala jsem se přiblížit ke svému domu a už vůbec ne ke své kanceláři. Nevěděla jsem, co – nebo koho – bych tam našla.

Distributor novin *Chronicle* musel udělat několik zastávek, aby doručil své noviny, takže byly téměř čtyři hodiny ráno podle hodin na palubní desce auta, když jsme přijeli k domu tety Anny. Ten mladý muž čekal, aby vše proběhlo v pořádku, zatímco jsem zvonila u dveří.

Najednou na mne dolehlo, jak hrozně musím vypadat. „Co si teta Anna pomyslí?“ dělala jsem si starost. Moje pohmožděná tvář, ořesaně zhmožděné levé oko, moje tmavé vlasy, které zbělely, všechna ta zaschlá krev na mých špinavých zatuchlých šatech – vůbec jsem nevypadala jako já. Nebylo ale třeba si s tím dělat starost – když moje teta otevřela dveře, „spadla jí brada“.

Na chvíli zůstala bez řeči, pak otevřela dveře s moskytiérou a vzala mne dovnitř. Myslela jsem si, že je stále v šoku nad tím, jak hrozně jsem dotlučena.

Když nakonec promluvila, teta Anna prohlásila: „Petty Wagnerová, kde jsi to, pro všechno na světě, byla? Někdo tě natřel fosforem od hlavy až po paty!“

Viděla to také – zář, která ukazovala na mého Zachránce! Věděla jsem, že jsem byla v přítomnosti Boží po všechny ty hodiny, ale nechápala jsem, co se děje. Přispěchala jsem k nejbližšímu zrcadlu, abych se sama přesvědčila.

I potom, co mi ten řidič a teta Anna řekli, jsem nebyla připravena na ten obraz, který jsem v zrcadle viděla. Moje znetvořená a potlučená tvář vyzařovala zlato-bílou záři. Ty bílé vlasy pouze přidaly nádech mému nepozemskému vzezření. Celou mou postavu, i s mým páchnoucím oděvem, obklopovala zář. Stála jsem tam v dětském údivu a zapomněla na moment i na svoji tetu. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela. I potom, co jsem viděla vše možné – křesla z vyřezávaného třeshňového dřeva, purpurové roucho, Jeho oči, ty koule světla, hlas, který mi říkal, co mám dělat, rozpouštějící se rez přímo před mýma očima, ta záře podobná neonovému světlu, to byl viditelný důkaz mého Zachránce a moje teta to viděla také. To nadpřirozeno pokračovalo i v zemi živých!

Najednou jsem si vzpomněla na tetu, která byla v němém úžasu. Krátce jsem jí vysvětlila, čím jsem prošla. Viděla jsem, že mi věří. To bylo pro mne v tomto bodě velice důležité. Těžko jsem tomu mohla sama uvěřit! Uvolnění zaplavilo moje rozryté emoce. Těžko jsem mohla zadržet občasné vzlykání a radostný pláč. Byla jsem ráda, že vidím svoji tetu. Jak šťastná jsem byla, že neměla žádný infarkt, jak mi bylo řečeno telefonicky předtím, než ta hrůza začala.

„Ježíši,“ pomyslela jsem si, když jsme spolu hovořily, zatímco teplá koupel vykonávala to nejpotřebnější očištění v mém životě, „jak úžasné je být na svobodě!“

Cítila jsem jakousi rozjařenost, ale ve stejnou dobu i nejistotu. Bylo toho spousta na práci, tolik nezodpovězených otázek.

Zatímco voda přitékala do vany, odešla jsem k telefonu. Konečně jsem vytočila číslo, a pak jsem intenzivně naslouchala, zatímco telefon zvonil na druhé straně sluchátka.

Věděla jsem, ještě předtím, než policista vzal to sluchátko, že následující hodiny a dny zodpoví mnohé moje rozdrobené otázky. Jen jsem doufala, že můj, kdysi pohodlný život, se vrátí zase do normálu. Jak málo jsem toho věděla!

Olívie (Petty) Peet – ve věku 14 let.

Karl a Petty Wagnerovi při tiskové konferenci pro společnost Herbagere - září

Karl a Petty Wagnerovi

Karl a Petty Wagnerovi

*S viceprezidentem
Bushem st. 1971*

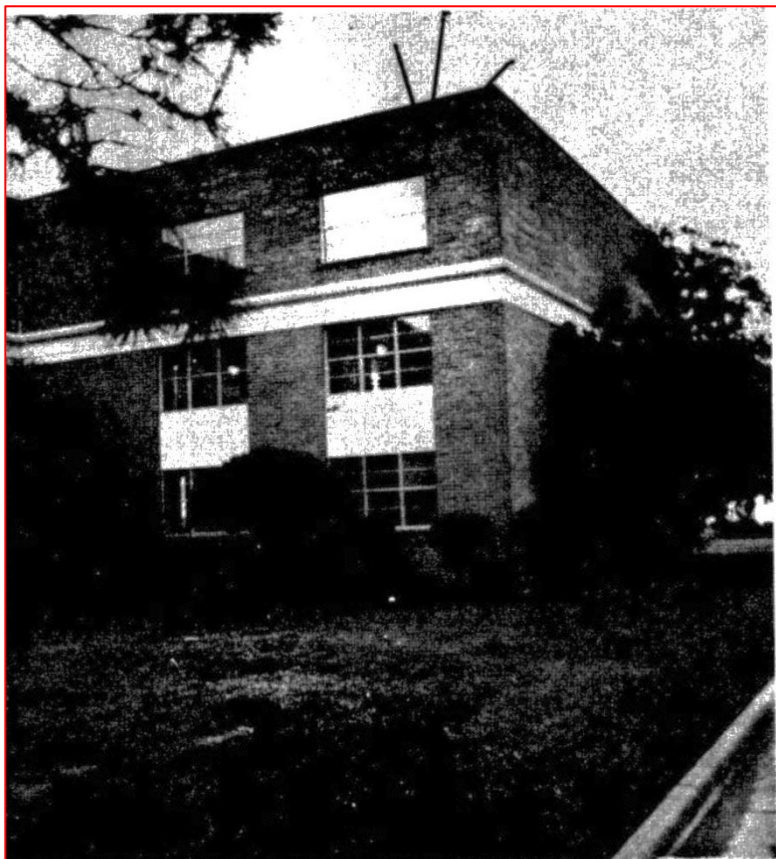
*S poslancem z
Texasu Collinsem*

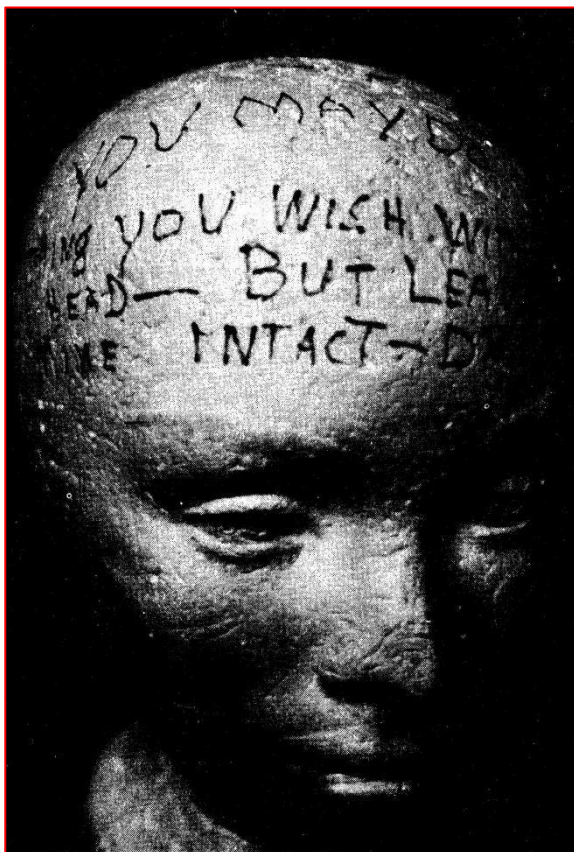
Petti Wagner

Petty Wagnerová, White House, leden 1971

„Southwest nemocnice“, východní křídlo – okno pokoje 120 je označeno šípkou.

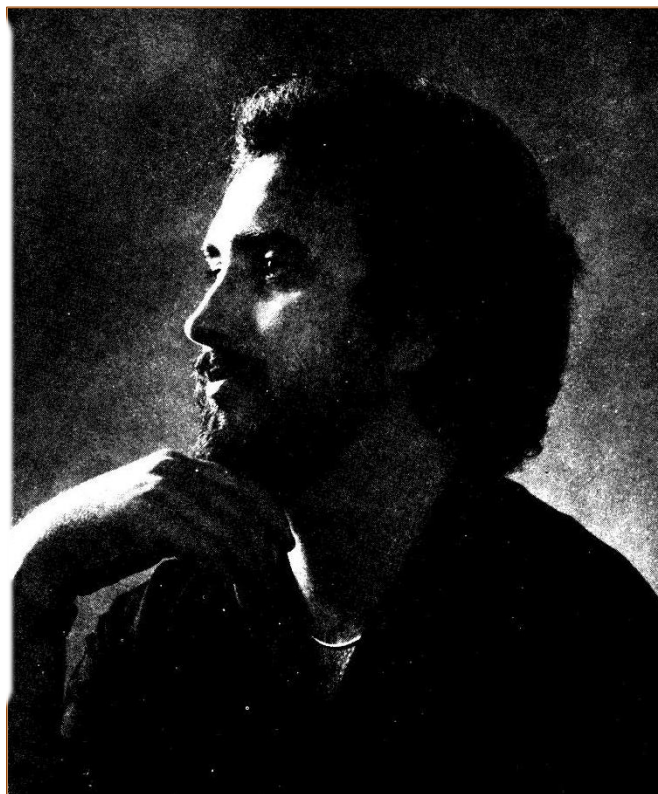
Originální polystyrénová hlava s nápisem „s touto hlavou si můžete dělat co chcete – ale tu moji nechte na pokoji –

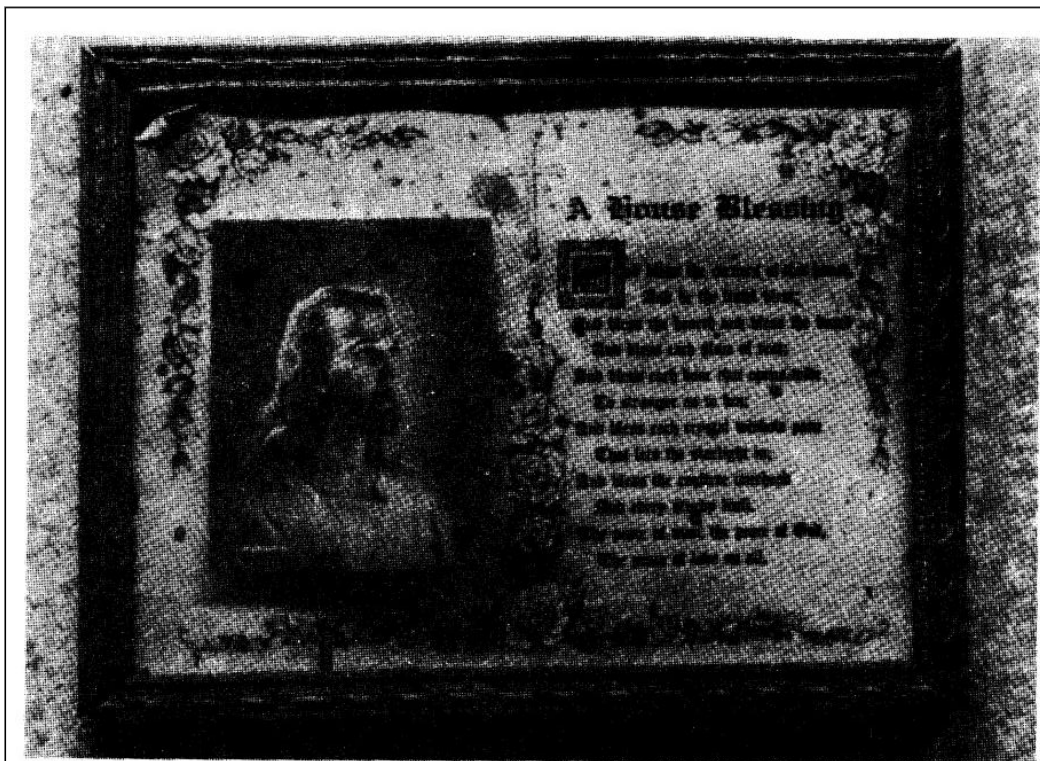
Dr. P.Wagnerova

*Kimberly –
spisovatelka
, herečka,
zpěvačka a
skladatelka.*

*Můj syn –
Peter David
Wagner III,
pojmenová
n podle
dvou
známých
osobností.*

Ten jediný obrázek, který zůstal na zdi mého domu, byl právě tento s Ježíšem.

Dr. Wagnerová s Pat Robertsonem v Křesťanském televizním programu 700

První fotografie po mém úniku z nemocnice.

KAPITOLA 13

Spletitá pavučina

„Povedu slepé cestou, kterou neznali, dám jim kráčet stezkami, které neznali. Temnotu před nimi proměním ve světlo a hrbolatá místa v rovinu. Toto jsou věci, které učiním a kterých nezanechám.“ (Izajáš 42:16)

„Houstonské policejní oddělení...“

Snažila jsem se, aby můj hlas zněl klidně: „Něco hrozného se mi stalo! Potřebuji ochranu po celý čas do doby, kdy budu vědět, kdo za tím vším, co se mi stalo, stojí – a dokud nezjistím proč.“ Policista mne předal strážníkovi Al Johnsonovi : „Přijedu okamžitě, Dr. Wagnerová. Zůstaňte, kde jste.“

Teta Anna hodila mé špinavé oblečení do pračky, zatímco já vklouzla do teplé koupele.

Věděla jsem, že to oblečení budu potřebovat, jelikož teta Anna byla hubená; nemohla bych nosit její oblečení, i kdybych se o to pokusila.

Zatímco se oblečení sušilo v sušičce, donesla mi dlouhý župan. Chtěla, abych hned usnula, ale já nemohla.

V rychlosti jsme spolu promluvily. Policista Johnson ještě nedorazil.

Po celých deset dní jsem se podívovala tomu, proč pro mne nikdo nepřišel. I kdyby Zelda a někteří moji zaměstnanci pracovali proti mně, byla tam spousta jiných lidí, kteří měli mít vážné obavy – moje děti, doktoři Le Roy a John McGuire (oba přátelé, stejně jako kolegové), Luci (moje věrná služebná) i teta Anna. Cítila jsem se tak zrazena, tak sama. Byla jsem hluboce raněna jejich nevysvětlitelným, bezcharakterním nezájmem o mne.

Anna na tuto bolestivou otázku rychle odpověděla: „Zelda mi zatelefonovala tu noc, kdy jsi odešla. Řekla mi, že jsi se rozhodla vzít si na nějakou dobu dovolenou v Acapulcu. Řekla také něco podivného – že jí mám nahlásit jakékoliv podivné telefonáty, týkající se toho, kde se právě nacházíš.“

Tak to byla tedy ta věc! Do Acapulca jsem jezdila mnohokrát předtím. Bylo to zvláštní útočiště, kde jsem se mohla vyhřívat na slunci, pokojně odpočívat bez neustálého vyzvánění telefonu a užívat si luxusní jídlo a noční život. To bylo od Zeldy dokonalé vysvětlení, když jsem najednou zničehonic zmizela. Není divu, že se nikdo nestaral o to, kde jsem (i když jsem později zjistila, že mnozí si starosti dělali).

Zpět ve svém známém prostředí se události posledních deseti dní zdály ještě příšernější. Bylo to jako bych se štípala a pomalu se probírala z noční mŕvy. Věděla jsem, že se musím držet Božího zaslíbení – „Jsi velice živá, a ručím ti za to, že jsi duševně zdravá.“ Byla to realita!

Ale pokud ten teror noční můry byl opravdový, pak je můj život stále v nebezpečí. Není pochyb o tom, že ti strážci již slídí kolem a snaží se mne najít. Bylo brzy ráno. Nepochybně kontrolovali pokoj 120 a zjistili, že tam nejsem.

Policista Al Johnson dorazil. Spolu s tetou Annou se mne oba snažili přemluvit, abych šla spát dříve, než se pustím do rozplétání té spletité pavučiny. Nemuseli mne nijak nutit. Byla jsem tak slabá, tak unavená. Toužila jsem po tom, spát v čisté a voňavé staré posteli v místnosti pro hosty tety Anny – spát, probudit se a zjistit, že těch deset dnů nikdy neexistovalo.

Když jsem se o několik hodin později probudila, urgentní záležitosti mi ležely těžce na srdci. Jedna z nich byla získat nějaké oblečení na výměnu a nějaké peníze, ale já měla strach jít domů nebo do své kanceláře – i s ochrankou. Nicméně po rychlé snídani, abych získala nějakou sílu, jsem se odhodlala riskovat telefonát do svého domu. Bylo ještě brzy ráno. Doufejme, že Luci, moje služebná, která pro mne pracovala čtyři roky, bude již vzhůru. Rozhodla jsem se, že pokud telefon zvedne někdo jiný než ona, pak zavěším.

Luci ten telefon skutečně zvedla. Zdálo se, že je překvapená tím, že slyší můj hlas. Tak jako tetě Anně, i jí bylo řečeno, že jsem odjela do Acapulca na delší dovolenou. Pak snížila svůj hlas a zašeptala: „Paní Petty, buďte opatrná. Zelda a John (dospělý syn Zeldy) a nějakí jiní lidé žijí přímo zde ve vašem domě!“

Snažila jsem se jí dát pár formací ohledně toho, co se mi přihodilo a pak jsem ji požádala, aby naplnila malý kufřík oblečením, penězi v hotovosti ze zásuvky a mojí šekovou knížkou. Dala jsem jí instrukce, aby tento kufřík donesla do hotelu Shamrock, jen několik bloků vzdáleného od mého příbytku. Vrátný hotelu Shamrock byl dobrý přítel; věděla jsem, že pro něho bude radostí ten kufřík pro mne zajistit do doby mého příchodu.

Avšak co jsem nevěděla, bylo to, že můj rozhovor s Luci byl monitorován.

Potřebovala jsem lékařskou péči, ale věděla jsem, že nejdříve je třeba se postarat ještě o jiné věci.

Nejdůležitějším na seznamu byl telefonát doktoru Le Royovi. Byl to psychiatr, který pracoval s pacienty, kteří přišli do kanceláře Maritronics. Také ve spolupráci s dietním centrem měl nějaké přednášky.

Nevěděla jsem kde začít rozplétat ony podivné události, ale měla jsem pocit, že Dr. Le Roy bude přesně vědět, co dělat.

V krátkosti jsem mu řekla, co hrozného se mi přihodilo, a pak ho požádala o pomoc: „Dříve, než tohle skončí, budu muset někomu dokázat, že jsem mentálně v pořádku, a tento důkaz bude možná potřebný v dalších právních krocích proti mým únoscům.“ Abych byla upřímná, navzdory Božím ujištěním, co se týče mého mentálního zdraví, měla jsem stále nějaké pochybnosti. Těch deset dní se zdálo být tak nereálných. Cítila jsem, že vyhodnocení psychiatra mi pomůže, abych se přesvědčila, že to vše nebyl jen nějaký *sen*.

S plnou vážností Dr. Le Roy souhlasil s okamžitým testem.

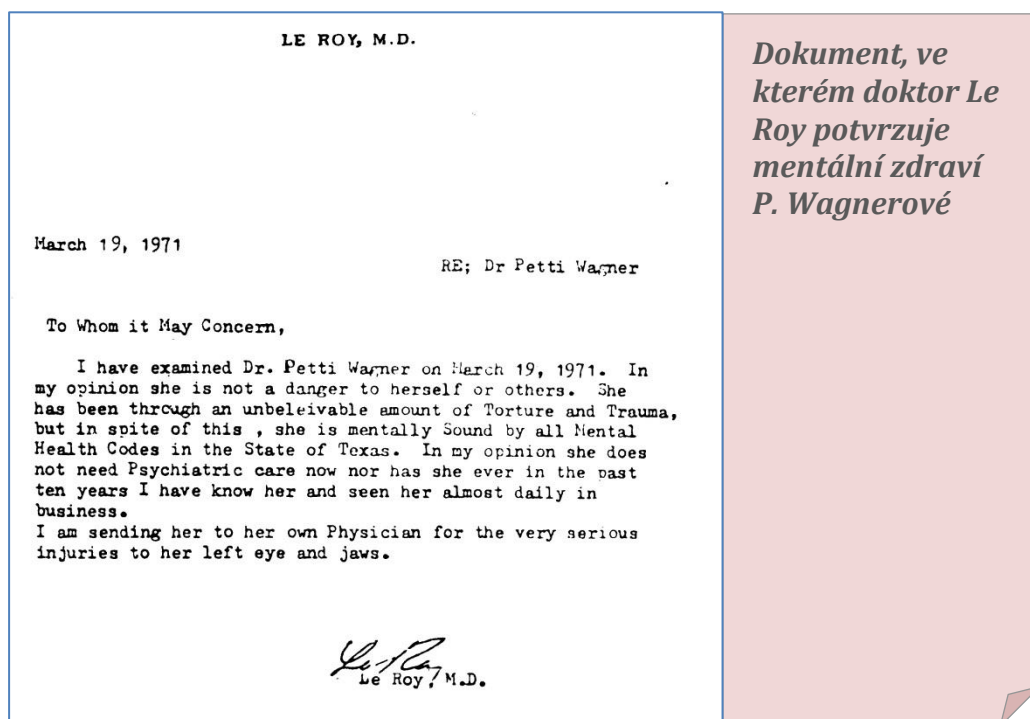
Chudák teta Anna. Vpadla jsem tam jako nějaké zaběhlé zvíře jen před několika hodinami. Měla takovou starost, když jsem se rozhodla odejít. Více než o cokoliv jiného, se bála o můj život.

„Dneska to všechno musím vyřešit,“ řekla jsem jí. „Uvidím se s tebou, jakmile bude ten nepořádek vyřešen.“

Policista Johnson mne ochotně zavezl do kanceláře psychiatra Dr. Le Roye, který byl v šoku, když mne uviděl, a měl větší starost o mé fyzické zdraví než o to duševní, ale já toho měla ještě příliš na práci před tím, než mi bude věnována zdravotní péče.

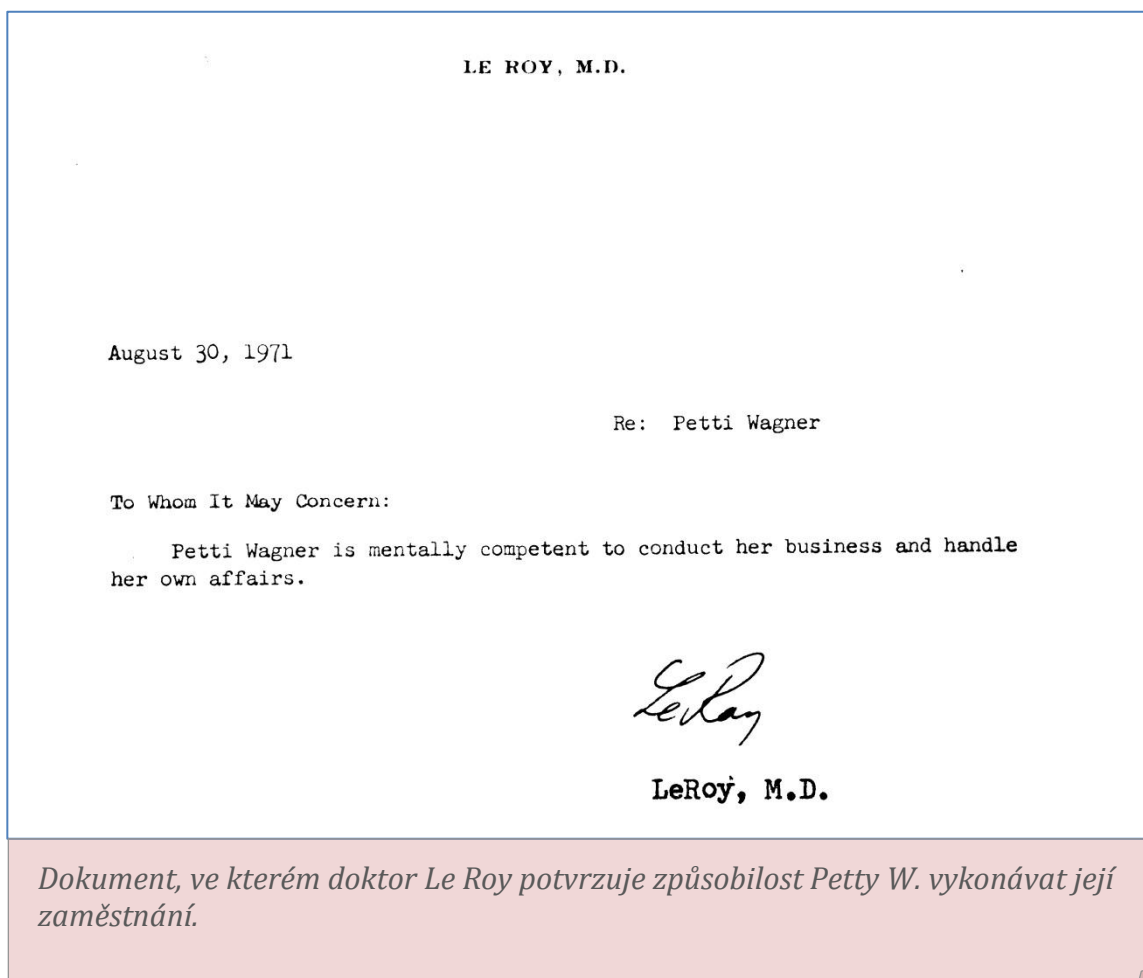
Po tom testu mi dal Dr. Le Roy dokument, který jsem mohla potřebovat. Také mne zkontaktoval s jeho právníckou kanceláří, jelikož můj osobní právník spolu se svojí krásnou ženou, kterou potkal díky službám Maritronics, právě odjel do Houstonu, aby pracoval s arabskou olejářskou firmou ze Saudské Arábie. Až do té doby jsem žádnou právníckou pomoc nepotřebovala.

Jeli jsme do té právnícké firmy a setkali se s jejím členem. Učinila jsem nějaké právnícké kroky proti svým únoscům. I když jsem je sotva věděla vyjmenovat, musela jsem chránit svá práva, osobní i společná, podle zákona.

Když jsem se cítila lépe, požádala jsem policistu, aby mne zavezl k hotelu Shamrock, abych si vyzvedla svůj kufřík. Bylo toho mnohem více na práci ten den, ale nemohla jsem se již

dočkat, až si vyměním oblečení. Policista Johnson poslušně zamířil své auto k hotelu, ale varoval mne: „Doktorko Wagnerová, i s tím, jak málo o celé věci vím, radši bych tam nechodil. Někdo vás chce zabít, vzpomínáte si?“

„Ale ten kufřík si musím vyzvednout,“ odvětila jsem. „Chci se ujistit, že šeková knížka je v pořádku. Potřebuji nějakou hotovost pro případ, že bych musela dnes večer zůstat mimo svůj domov. A určitě potřebuji své oblečení.“

Byl zticha, tak jsem pokračovala: „A také nemohu stále utíkat. Pokud budu neustále jen utíkat, pak to nebude brát konce. Ať už stojím proti čemukoliv, musím se proti tomu postavit čelem. A ještě dnes!“

Policista Johnson slíbil, že bude stát při mně, i kdybychom narazili na problémy.

Za pár minut jsme již parkovali kousek od recepcy hotelu. Policista Johnson zastavil a šel dovnitř, aby vyzvedl můj kufřík.

A pak, zatímco jsem seděla a čekala, až se vrátí, polil mne studený pot, když jsem zahlédla devatenáctiletého syna Zeldy a čtyři neznámé muže, jak jdou směrem ke mně. Johnny tyto čtyři

muže předběhl. Vypadal, že o sebe málo pečuje, a jeho tmavé rozcuchané vlasy dodávaly jeho tváři zvířecí vzhled.

„Wagnerová,“ ušklíbl se. „Dostali jsme tě, co?“

„Dostali jste mne?“ řekla jsem poplašeně. „Co tím myslíš?“

„Máme na tebe zatykač,“ chlubil se. Okénko od auta bylo dostatečně otevřené, abych mohla slyšet jeho vrčení: „Šerif si pro tebe přijde, jakmile mu řekneme, že jsi sem dorazila.“

„Dorazila sem?“ jak věděl, že budu u hotelu Shamrock?

Snažila jsem se zůstat v klidu. Byla jsem vděčná, když nakonec Johny a jeho společníci ucouvli od auta, když uviděli policistu Johnsona vycházet z hotelu s kufříkem v ruce.

„My na to sami upozorníme šerifa,“ volala jsem za nimi, zatímco utíkali. Požádala jsem policistu, aby šerifovi zavolal, pak jsem se ujistila, že okna od auta jsou zavřená, zatímco jsem se chystala kufřík otevřít. Byl prázdný! Žádné oblečení, žádné peníze, žádná šeková knížka. Zoufala jsem si. Věděla jsem, že moje věrná Luci by mne nezahlavila. Anebo ano? Anebo Zelda odposlouchávala ten telefonní hovor!

„To musí být ono!“ myslala jsem si. „Luci by nikdy...“ Moje mysl „bzučela“. Kladla jsem si otázku, jestli ještě někomu mohu vůbec důvěřovat.

Policista Johnson se vrátil a v jeho obličejí byl ustaraný výraz.

„Opravdu je na vás vydán zatykač, doktorko Wagnerová,“ prohlásil. „Někdo prohlašuje, že jste duševně chorá, a že jste utekla z ústavu, který byl nezbytný pro vaši ochranu a pro ochranu společnosti.“

Znělo to tak úředně. Duševně chorá? Ochrana před společnostmi?

„Je mi to líto,“ pokračoval naléhavě, „já vím, že jste normální. Psychiatři to vědí také. Ale šerif musí konat svoji povinnost.“

„Ale kdo?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

Pak následoval konečný úder.

„Petr Wagner,“ prohlásil policista kategoricky.

„*Ne, nikoliv můj vlastní syn!*“

Myslela jsem, že mi pukne srdce. Vždy jsme měli výborný vztah, i když během posledních pár let se trochu vzdálil – což není tak neobvyklé u dospívajícího člověka. Nicméně jsem si byla stále jista, že Petr by nic takového neudělal. Nebyla jsem si vědoma nikoho, a už vůbec ne mého syna, kdo by mne chtěl dát do psychiatrického zařízení. To bylo absurdní!

To muselo znamenat, že ho má někdo pod kontrolou. Možná, že ho také drželi únosci, tak jako mne. Anebo ho zabili.

„Pane,“ vydechla jsem nuceně, „prosím, postarej se o Petra – ať už je kdekoliv.“

Věděla jsem, co musím udělat. „Pojďme,“ vyzvala jsem svého strážce. „Pojďme přímo do kanceláře šerifa.“ Vždy jsem spíše řešila věci po dobrém, než abych s někým nějak zápasila. Této výzvě jsem se však musela postavit tváří v tvář, a cítila jsem, jak mnou proudí adrenalin. „Hned to vyřešíme.“

V Harrisově okresní kanceláři šerifa se tato zamračená situace stala ještě zamračenější a výhružnější.

Šerif nám dal na vědomí, že pouze vykonává svoji povinnost.

„Ale já jsem byl s doktorkou Wagnerovou od samého rána,“ řekl můj osobní strážce Johnson důrazně. „Ona je tady dobrovolně. Zní to, jako někdo, kdo potřebuje být zavřen?“

„To může být sice pravda,“ vyštěkl šerif, „ale já musím konat svoji povinnost. Musí být prohlédnuta jedním z okresních psychiatrů, abych vůbec mohl uspokojit ten zatykač. Poté uvidíme. Tato věc se vymyká mojí pravomoci.“

Navzdory protestům policisty Johnsona jsem byla předána lékařskému dohledu. Stále jsem si byla jista, že se vše rychle objasní a požádala jsem policistu Johnsona, aby tam zůstal, jelikož ho budu potřebovat jako osobního strážce, jakmile se vrátím z místní okresní nemocnice.

Slyšela jsem o mnohých případech lidí, kteří byli takto vzati pod lékařský dohled, i když byli naprosto normální, a byli drženi po dlouhou dobu za otřesných podmínek. Ve většině států stačí rozladěný rodinný příbuzný a ochotný (nebo podplacený) doktor. Jednala jsem s mnoha takovými lidmi, kteří byli nespravedlivě uvězněni (mnohé případy Dr. Holmese, při nichž byly použity elektrošoky, byly nestydatými příklady právních nedostatků v zákonech státního zdravotnictví). Jen mne nikdy nenapadlo, že by se něco podobného mohlo přihodit mně. Tak, jako většina Američanů, jsem se cítila bezpečná uvnitř tohoto systému. Nikdy jsem si neuvědomovala, jaké to opravdu je, být držen proti své vůli, být tímto systémem pošlapán – až teprve později.

Byla jsem naprosto šokována, když se mnou šerif pospíchal do okresní nemocnice, výtahem do desátého patra na psychiatrické oddělení.

Bylo to vše naprosto nepochopitelné a absurdní. Byla jsem velice pohmožděná po celém těle (i když většina těchto zranění, která mi byla způsobena již prvního dne, se během těch deseti dnů začala hojit – většina posledních zranění byla způsobena jakýmsi pádlem pokrytým kůží, na mých hýždích a nohou). Můj obličej a také prsty byly stále velice pohmožděné. Zvláště moje levé oko vypadalo hrozně a bylo oteklé. Ta koupel u tety Anny mi jaksí pomohla, abych se mohla alespoň prezentovat před ostatními, ale nechápala jsem, proč se starají více o jakási pravidla, než o mé zdraví.

Samozřejmě, musím se přiznat, že jsem to byla já, která jsem chtěla řešit „nejdříve ty nejnnutnější věci“. Chtěla jsem mít vše opět v pořádku, a pak teprve řešit moje osobní potřeby.

Nicméně jsem nebyla připravena na to, co mne čekalo na desátém podlaží.

Když jsem předala svůj posudek od Dr. Le Roye doktoru Barnesovi, jednomu psychiatrovi okresní nemocnice, pouze letmo na něj pohleděl, roztrhal ho na kusy, a upustil do nejbližšího odpadkového koše (ještěže Dr. Le Roy dělal kopie veškerých dokumentů). Sevřel se mi žaludek jako předtím. Tento doktor byl očividně zvyklý na jednání s mnoha různými typy lidí, ale šokoval mne svou necitlivostí.

„Může se tohle opravdu dít mně?“ se strachem jsem se ptala sama sebe.

Zdravotní sestra mne vzala do místnosti, kde mi svlékla mé černé šaty, které jsem nosila jedenáct dní (alespoň to bylo čisté – díky tetě Anně). A dala mi zelené nemocniční oblečení. Třeba mne lékařsky prohlédnou a moje zranění se bude léčit.

Neuvěřitelné, žádné zdravotní vyšetření neproběhlo. Byla jsem v podezření a nebylo mi dovoleno zavolat právníkovi. Hned mne vzali do pokoje s osmi lůžky.

„Jak dlouho tady budu muset být, než se mi dostane zdravotní péče?“ Zeptala jsem se sestry, ale žádná odpověď nepřišla. Dveře za mnou zaklaply (Ach, Bože, jak ten zvuk nenávidím!), a znovu se zdálo, že jsem zamčena uvnitř absurdního morbidního světa.

Bylo tam několik žen, a byla jsem udivena, že tam vidím někoho, koho znám. Gerta, s pramínky zažloutlých blond vlasů, byla kdysi nájemnicí v jedné z mých apartmá budov v Houstonu. Její životní styl se mi hnusil – byla vdaná za jednoho muže, ale žila s jiným, alkoholička – a když opakovaně nezaplatila nájem, musela jsem jí nařídít, aby se vystěhovala, čehož jsem ani v nejmenším nelitovala.

Ale místo toho, aby kolem sebe sršela nenávistí, tak ke mně přišla, objala mne jako bych byla její vlastní sestra, a zeptala se, jak se mi daří: „Doktorko Wagnerová, co vy tady, ze všech těch lidí, můžete dělat na takovém místě?“

Nechtěla jsem ani začínat s vysvětlováním té tragické neuvěřitelné komedie, tak jsem se jí začala vyptávat, jak jí se vede. Do okresní nemocnice šla dobrovolně, aby přemohla svůj zhoršující se alkoholismus.

Absurdita pokračovala. Můj požadavek promluvit si s Dr. Johnem McGuirem byl zamítnut; a když jsem požádala sestru, aby zavolala mému novému právníkovi, nastal zmatek, jelikož on tuto právnickou firmu právě opustil.

Zdálo se, že Bůh rozumí tomu, čím procházím. Během těch nejhorších ponižujících momentů v mém životě, znamenala pro mne Gerta kontakt s mým světem, kde jsem žila předtím, než ta parodie začala. I na psychiatrickém oddělení, mezi narkomany a psychopaty, byla mým přítelem. Zjistila jsem, že jí mohu důvěřovat a začala jsem se za ni modlit – za ženu, s kterou bych se za normálních okolností nestýkala. Spousta nadutosti a egoismu se ve mne rozpouštěla – alespoň něco, když už nic jiného.

I přes to vše jsem byla stále uvězněna. Myslela jsem si, že vím, jak se vypořádat s problémem, když se někdo dostane do rozporu se zákony, nikdy jsem si ale nemyslela, že by bez jakéhokoli varování mohla být komukoliv odebrána veškerá jeho práva. Pokud by mně

alespoň někdo předem varoval, nebo kdybych měla skutečně nějaké mentální problémy, pak bych se na tahle zvěrstva a na postupnou snahu zbavit člověka jeho lidskosti, mnohem lépe připravila.

Když jsem v pondělí stále nedostala žádnou zdravotní péči, podařilo se mi nakonec přesvědčit zdravotní sestru na oddělení, abych mohla zavolat Dr. McGuiresovi. Souhlasila, tak jsem ji také požádala, jestli mohu zavolat Dr. Le Royovi a mému novému právníkovi – pokud by to bylo možné. Za krátkou dobu tito tři muži přišli.

Když mě můj dávný přítel a lékař prohlédl, vzal vzorek krve, a začal mi přelepovat a obvazovat mé rány, těmto třem mužům jsem řekla vše, co se stalo. Pravděpodobně jsem byla stále raněna tím, že se o mne nikdo během těch deseti dnů nezajímal. Ten čas strávený v okresní nemocnici mi nepomáhal.

Pak mi Dr. McGuire líčil, jak se mě spolu s Lanou usilovně snažili najít, jelikož měl rostoucí obavy o mně kvůli té otravě jídlem:

„Šel jsem do té nemocnice, ale personál naprosto odmítal tvoji přítomnost. Tvoje asistentka Zelda stále všem říkala, že jsi odjela do Acapulca, ale stále byla spousta nezodpovězených otázek. A když si představím, že po celou tu dobu jsi byla tam,“ potřásl smutně hlavou, „a tohle vše trpíš.“

„Neobviňuj se,“ řekla jsem a snažila se usmívat. S těmi známými tvářemi kolem mne jsem se opět začala cítit odvážně. „Už to skončilo. Jakmile budou mít autority tohle ráno jednání a prohlásí mne za duševně zdravou, pak půjdu odsud pryč a všechno to můžeme vyjasnit.“

Ale tak jednoduché to nebylo.

Jednání v pondělí ráno mělo rozhodnout o tom, jestli jsem duševně zdravá a jestli mohu být propuštěna bez obav, že způsobím buď sobě, nebo ostatním újmu na zdraví. Muž, který tohle ranní jednání vedl, vše ujasnil během pěti minut. Jelikož se nejednalo o soudní jednání, nebylo dovoleno Dr. McGuiresovi ani Dr. Le Royovi, aby řekli cokoli na moji obhajobu, a ani mému právníkovi ani mně samotné nebylo dovoleno říct jediné slovo na moji obhajobu.

Oba nemocniční psychiatři – Dr. Bates a Dr. Barnes, který zahodil potvrzení Dr. Le Roye o mém duševním zdraví – svědčili naprosto stejně – že mě vyšetřili a zjistili, že jsem duševně nemocná a že potřebuji psychiatrickou léčbu.

Nemohla jsem věřit svým uším! Ani jeden z těch dvou mužů mne nevyšetřil! Bylo zřejmé, že jsem pro ně jen další malé smítko, které bylo nespravedlivě odsouzeno.

Nakonec po náležitém zvážení, (po celých pěti minutách), byl nade mnou vysloven „rozsudek“, že budu hospitalizována a léčena na dobu neurčitou.

Pak mi byla dána volba nemocnice: „Můžete si vybrat buďto státní nemocnici v Austinu,“ začal, „anebo...“ polkla jsem, jelikož jsem znala reputaci onoho psychiatrického oddělení. „Anebo,“ pokračoval tento muž, „si můžete zvolit být transportována do Houstonské nemocnice Houston General pod soudním dozorem, kde si budete léčbu platit sama.“

Během řeči Dr. McGuirese jsem mohla vidět spojitost jeho myšlenek. Byl v této chvíli bezmocný, nemohl cokoliv udělat proti „rozsudku“, tak mi doporučil, abych ty dokumenty, které doporučuji mé okamžité přeražení do Houstonské General nemocnice, podepsala.

„Petty,“ zašeptal, „Dr. Le Roy a já tam můžeme osobně na vše dohlížet. Můžeme získat nařízení soudu, aby krajší psychiatři neměli s tebou cokoliv do činění. Alespoň můžeme začít pátrat, kdo za tím vším stojí. Teprve když s tím začneme, tak potom se to vše může objasnit.“

Dr. Le Roy souhlasil, stejně tak mladý právník, a tak jsem to podepsala. Znovu jsem takovým jakýmsi vězněm. Myslela jsem si, že takové věci se dějí pouze v šíleně napínavých filmech. Skončí to vůbec někdy?

Dokument Dr. Johna O. McGuire, který potvrzuje, že předešlá prohlídka v jeho ordinaci probíhala v mezích normy, kromě lehkého zánětu hltanu a bronchitidy, na kterou jí předepsal léky.

JOHN O. MCGUIRE, M.D.
2701 BERRY ROAD
HOUSTON, TEXAS 77016
OX 5 6476

May 20, 1971

Dr. Olive P. Warner
2223 Dorrington Street
Houston, Texas 77025

Dear Dr. Warner:

As per your request, I am forwarding you this information. On March 6, 1971, I examined you in my office. The examination was entirely within normal limits with the exception of a slight pharyngitis and bronchitis, for which I prescribed medication.

Yours truly,

John O. McGuire, M.D.
John O. McGuire, M.D.

JOHN O. MCGUIRE, M.D.
2701 BERRY ROAD
HOUSTON, TEXAS 77016

Dr. Olive P. Warner
2223 Dorrington
Houston, Texas 77025

KAPITOLA 14

Devastace

I když jít do Houston General nemocnice se zdálo být hrozným rozsudkem, alespoň mi to poskytlo zdravotní péči, kterou jsem potřebovala. Dr. McGuire sice léčil i ty nejhorší případy, já jsem ale potřebovala specialisty.

Moje levé oko bylo vyčištěno a denně mi na něj dávali obklady. Otevřená zranění na kolenou, nohou a rukou byla vyčištěna, obvázána, přelepena a zašita. Šlachy na dvou prstech musely být operovány. Byl mi nasazen penicilin, aby se postaral o infekci.

Byla jsem úplně na kaši, i po té době, která mezitím uplynula. Každý den mě dávali do lázně s teplou vodou, aby se předešlo krevním sraženinám v poničených krevních cévách. Čtyřikrát až šestkrát denně na mě sestry pokládaly sáčky s horkým pískem, aby urychlily odstranění různých chemikálií, které se nahromadily v mém těle.

Přišlo se i na jiné věci; ani jedno ucho nefungovalo tak, jak by mělo, což bylo od toho prvního bití. Ušní specialista zjistil, že můj pravý ušní bubínek je protržen a nejde spravit. Levý ušní bubínek měl v sobě malou díрку, takže byla naplánována operace. Malá záplata byla aplikována na bubínek jako most na podporu slabé tkáně, která, jak doktor doufal, se na tomto místě rozroste.

Zubař byl zavolán, aby se podíval, co se dá dělat s mými zuby, které byly všechny uvolněné (některé více, jiné méně). Dva zuby již nešlo zachránit, řekl doktor, a všechny ostatní budou muset být znovu upevněny a podepřeny. Také řekl, že moje ústa budou muset být v blízké době chirurgicky opravena.

Jedna rána za druhou, ale alespoň jsem byla v bezpečí a pod dohledem Dr. Le Roye a Dr. McGuireho. Tak jak slíbili, kontrolovali hodnocení i léčbu. Dr. Barnes a Dr. Bates, okresní psychiatři, byli ode mne odvoláni soudním příkazem, který získal právník. (Legrační na tom bylo, že jsem později za jejich služby dostala složenku na zaplacení s hodně vysokou částkou, kterou si naučtovali!)

Po týdnu zotavování, i když jsem byla stále odsouzená, abych byla v Houstonské General nemocnici, bylo mi částečně dovoleno opustit nemocnici, abych se mohla věnovat ujasnění celé té záležitosti. Nejdříve mi dovolili vzdálit se na tři až čtyři hodiny. Během dalšího týdne mi ale tento čas prodloužili.

Když se ten můj příběh roznesl, rodina a přátelé se kolem mne shromažďovali, aby mne podpořili. Kimberly bylo také řečeno, že jsem v Acapulcu, ale když se dověděla pravdu, opustila na nějakou dobu školu, aby byla se mnou. Bylo jí tehdy osmnáct, byla krásná, živá a

starala se o mě. Její dlouhé hnědé vlasy a veliké působivé oči přinesly sluneční svit do mého pokoje.

Několik mých sester, které byly rozmístěny všude možně po Spojených státech, přiletěly ze svých domovů. Byly jsme všechny velmi hrdé; nikdy bych je nepožádala o peníze nebo o pomoc, ale už jejich přítomnost pro mne znamenala více než cokoliv, co by kdy mohly udělat.

Kimberly a moje sestry mne doprovázely na mé první návštěvě mého domu, hlavní budovy komplexu, kde se nacházely i kanceláře. Jelikož jsme nevěděly, co nás tam může potkat, vzaly jsme s sebou na ochranu policistu.

Byla jsem vděčná, že je tam se mnou rodina a morálně mne ten den podporuje, ale nic mě nemohlo připravit na onu devastaci.

Prakticky vše z mých kanceláří společnosti Maritronics zmizelo! Velmi hodnotné starožitnosti z Evropy, stoly, židle, obrazy – téměř vše. Cítila jsem se naprosto zpuštěná.

Jeden zlomený stůl, který byl příliš velký na to, aby prošel dveřmi – tam byl zanechán. Jeden malý stoleček s lemováním ze zlatých lístečků byl roztříštěn na malé kousky. Úlomky z rámu od obrazů byly všude kolem.

Společně jsme procházeli jeden pokoj za druhým a odkrývali tu hrůzu. Našli jsme dokumentaci mých klientů z Maritronics, která byla příliš těžká na to, aby šla jednoduše přemístit.

Procházet mým bytem byl stejně smutný příběh. Mé skříně byly vyprázdněny. Každý rok jsem kupovala nový šatník z Neiman-Marcus a ty staré šaty jsem rozdala. Ten černý oblek, který jsem měla na sobě v té době, kdy jsem šla na návštěvu do pokoje 120, bylo vše, co mi zůstalo. Všechny mé kožešiny byly pryč kromě mého bobřího kožichu, který jsem měla na několika místech viditelně poškozený. Bylo mi odcizeno kolem jednoho milionu dolarů ve špercích, včetně těch, které jsem měla tehdy na sobě. Pět souprav stříbrných mincí, míšeňský porcelán – vše, co jsem za svůj život nahromadila, bylo pryč. Dokonce i můj nábytek a suvenýry, které jsem měla schované v podkroví pro své děti, vše bylo odcizeno.

Procházela jsem těmi místnostmi jako zombie (živá mrtvola). Pokaždé, když už jsem si myslela, že mne nic nemůže překvapit, tak jsem byla šokována další pohromou.

Chtěla jsem uvěřit tomu, že je někde v tom nedohlednu konec, že vše bude zase fungovat, ale to se zdálo tak marné.

Bylo mi řečeno, že moje místo je jako jeden velký „ukradený pytel“. Sousedé řekli, že od té doby, co jsem „odjela do Acapulca“, odtud něco neustále odváželi. Ve skutečnosti ten poslední náklad stolů a nábytku z mého domu a kanceláří byl odvezen v sobotu 20. března – den po mém skoku do svobody – zatímco jsem byla držena v okresní nemocnici na psychiatrii. Sousedé se přirozeně domnívali, že jelikož Zelda vše organizuje, předala jsem jí pravomoc, aby bylo vše přestěhováno do jiné lokality.

Jedna krize za druhou, v příliš krátkém období. Stále jsem ani netušila, čemu to ve skutečnosti čelím. Ještě jsem nevěděla, jestli se jedná o sérii kriminálních činů, anebo jestli se jedná o jedno velké spiknutí, ve kterém jsou namočeni lidé z mé kanceláře (jak se to jevílo), až po nějaké známé úředníky z Houstonu. Byla jsem silně rozrušená a fyzicky slabá. Přesto jsem byla odhodlána stále bojovat a začít dávat věci do pořádku.

Stále jsem neslyšela nic o Petrovi. Všechno naše úsilí spojit se s ním bylo neúspěšné. Jednoduše zmizel z vysoké školy. Byla jsem si jista, že Zelda by nám mohla říct kde je, ale – stejně jako Petr – i ona zmizela z dohledu.

„Můj synu, můj synu,“ modlila jsem se. „Prosím, pomoz mu, Pane, ať už je kdekoliv.“

I uprostřed šílené úzkosti a neustálých překvapení, které mnou otřásaly, zůstávala jsem si vědoma Ježíšovy lásky. To byla ta pevnost, na kterou jsem se mohla spolehnout. Našla jsem v Houstonské nemocnici General malou kapli, a z Bible, která tam byla, jsem četla tohle: „Ze všech stran zakoušíme soužení, ale nebýváme zdrceni; býváme bezradní, ale ne zoufalí; býváme pronásledováni, ale ne opuštěni; býváme sráženi, ale nejsme zničeni.“ 2 Korintským 4:8,9 (B21)

Takovéto pasáže Písma byly pro mne jako nový přítel. Nikdy předtím jsem nepoznala, jak osobní se Bible může stát. Jako vyhladovělý člověk, který dostává najíst, tak podobně jsem trávila spoustu svého času v kapli čtením Božího Slova. Slyšela jsem již předtím čtení dvacátého třetího žalmu, jako by to byla nějaká prastará báseň, ale teď se pro mne tato pasáž stala záchranným lanem – „Pán je můj pastýř; nebudu mít nedostatku...“ Naučila jsem se ta slova útěchy, abych si je mohla vzít s sebou, kamkoliv půjdu.

Mezitím Dr. Le Roy a jeden policejní úředník, který byl mým klientem, společně pracovali na vyšetřování a moje sestra Shirley špehovala kolem mé vybrakované kanceláře. Dr. McGuire, - což je velmi zajímavé – byl předtím, než se stal doktorem, v Texaské jízdě hlídce, a tak se připojil k improvizované detektivní skupině.

Věděla jsem, že pravda bude muset vyjít najevo, ať už je jakkoliv bolestivá. Doufala jsem, že potom bych mohla vše skloubit dohromady a podle toho začít jednat. Ale poté, co jsem viděla to zpuštění v mém domě a s tím, co se mi doposud přihodilo, jsem se bála naslouchat jakýmkoliv zprávám ohledně jakéhokoliv předčasného zjištění.

Mé rodině a přátelům netrvalo příliš dlouho, než odhalili kousek po kousku onen d'ábelský obraz. Rychle dali dohromady informace z různých pramenů, od pohovorů s lidmi na letišti, po kopie dopisů přes kopírák, zrušené šeky, telefonní nahrávky a směnky, o kterých Zelda a její lidé (ať už to byl kdokoliv) nikdy nedoufali, že je někdo najde.

Byla to taková překroucená, spleť pavučina – tak odporná a tak bizarní. A to nejhorší ještě mělo přijít.

KAPITOLA 15

Víno nenávisti, chuť chamtivosti

Moji přátelé a rodina zjistili, že kontrolu nade vším převzala Zelda. Nebyla tím naprostým iniciátorem celého přepadení, ani hlavní vedoucí celé akce, ale byla to ona, kdo dělal rozhodující kroky.

Proč? Měla co získat, a nic nemohla ztratit. Zelda měla v osobním životě dva velké problémy. Nebyla jsem si vědoma ani jednoho, a nemohla jsem to ani nijak vědět.

Užívala drogy, jmenovitě marihuanu, na které byla stále více závislá. Neovlivňovalo ji to při práci (nebo ano?), ale neustále rostoucí závislost na „trávě“ z ní udělala jednoduchý poddajný terč.

Také se zamilovala do ženatého muže, který měl veliké dluhy – byl to David, ten, za kterého jsem se modlila tu noc, kdy jsem utíkala. Jako manažer zdravotnického klubu si vypůjčil 100 000 dolarů z banky, a doufal, že rychle zbohatne z pochybné investice do akcií své firmy. Vlastník této firmy byl marnotratník, a když investice dosáhly určitého stupně, tento vlastník hned vybral svou vlastní část investice; cena akcií tím pádem klesla, a ostatní investoři byli zanecháni s oním příslovečným dřevěným pytle. Místo aby si nahlabal slibné zisky, byl David zanechán s onou půjčkou, kterou musel splatit.

Její závislost a jeho potřeba peněz byly základem pro všechno, co následovalo. V té době již Zelda měla přístup ke všem záznamům mých společností a do mých bankovních účtů, renty, pojistky, zdravotních záznamů, atd. Když její „starý kořen“ najednou potřeboval peníze na zaplacení dluhu, jedna plus jedna se rovnalo já. Byla jsem pro ně logickým zdrojem.

Počáteční výběry byly provedeny jednoduchým chytráckým manévrem s fondy a zfalšováním mého podpisu na bankovní směnce. Muselo je napadnout, že když to šlo tak jednoduše, proč to nezkusit znovu! Podobná věc se děje ve firmách, dokonce i v bankách neustále po celé Americe, a často se tak děje bez povšimnutí po týdny i měsíce. Pokud je to dobře naplánováno a zvláště skrze dnešní počítačové systémy, nejsou tito geniální defraudanti nikdy dopadeni.

Davidova a Zeldina chyba byla tou nejstarší chybou, jaké se běžně lidé dopouštějí – stali se nenasytnými – až příliš. Mé jmění se pro ně stalo hrcem zlata. Pouze já jsem jim stála v cestě.

Zelda a David se očividně rozhodli postarat se o tuto překážku a rozhodli se pro jednoduchý postup. 18. listopadu 1970 vybrali na moji pojistku 100 000 dolarů, když jmenovali Zeldu osobou oprávněnou pro převzetí této částky (je to celkem běžná věc v různých korporáčních společnostech, že jeden úředník opravňuje jinou úřední osobu).

Poté Zelda začala přidávat do mého jídla pomalu účinkující jed (v okresní nemocnici bylo ve vzorcích mé krve nalezeno větší množství jedu). To začalo někdy před vánocemi. Jelikož Zelda měla na starosti přípravu všech jídel, včetně toho mého, neměla žádné obavy z toho, že by na to kdokoliv mohl přijít.

Když se tohle spiknutí začalo trochu více komplikovat (i když jsme dodnes nezjistili, jak byl v tom zapleten můj syn), moji stálí zaměstnanci byli postupně propouštěni a byli nahrazováni lidmi, kteří ke mně nebyli loajální. Tohle se dělo v průběhu šesti měsíců. Příliš jsem Zeldě důvěřovala, to je pravda, ale neměla jsem důvod jí nedůvěřovat. Dokázala, že je schopná vypořádat se s různými věcmi ve firmě. Věděla jsem, že je to velmi neobvyklé, aby takové procento zaměstnanců odešlo, ale neměla jsem žádný kontakt s těmi bývalými zaměstnanci, když tak znenadání odcházeli (zjistili jsme, že někteří odešli pod nátlakem; jiným bylo jednoduše zapláceno za to, aby se „ztratili“).

Nicméně jeden z těch nových zaměstnanců, účetní, zfalšoval můj podpis na dopisech, které měly být posílány po mé smrti – každý z nich rušil moji zdravotní pojistku s pojišťovnou. Na další dopisy se zfalšovanými podpisy začali vybírat renty, které jsem měla (moje sestra na tento podvod přišla, když našla průklepové kopie dopisů na dně rozbitého psacího stolu v mé kanceláři).

Po oslavách Nového roku (kdy jsem přestala na nějakou dobu jíst ta připravená jídla) bylo rozhodnuto, že nesmím umřít rychle. Denní dávka jedu v mém jídle, která byla pomalu zvyšována, mě donutila zajít k doktoru McGuirovi.

Bylo to koncem roku 1970 a začátkem roku 1971, kdy se tohle spiknutí dojednalo. Pojišťovna zaznamenala, že to bylo objednáno již v listopadu 1970, i když k předání došlo v lednu 1971. Dr. Ronald Holmes souhlasil s tím, že bude dohlížet na moji „léčbu“ (kontaktovali ho díky jeho notorické (neblaze proslulé) pověsti) – a že díky této léčbě dostane jeho psychiatrická pokladna nemalé bohatství. On také nakonec podepsal můj úmrtní list tak, aby celá záhada byla objasněna. Za můj úmrtní list si měl vyzvednout svoji tučnou odměnu v hodnotě 10 000 dolarů.

George a Don (za které mi Bůh řekl, abych se modlila během svého útěku) byli přivedeni, aby Davidovi pomohli postarat se o všechny detaily.

Každý, kdo se na tom podílel, měl dostat tučnou odměnu, a můj majetek mi měl být všechn odebrán.

Od chvíle, kdy jsem byla bezpečně zamčena v pokoji 120, převzala Zelda nelegální kontrolu nad mými financemi. Aby vyprázdnila účet v mé firmě Maritronics a z kliniky, zfalšovala podpisy na šecích a donesla je Edně, své kamarádce, která pracovala v bance, do které jsem chodila. Edna také dostala zapláceno, ale v její pomoci byl vyšší motiv – byla jsem jednoho dne přinucena dát jí oznámení o soudním vystěhování, když žila v apartmá, jehož jsem byla majitelkou. Byla jsem tedy tím „krutým panem domácím“, zatímco sama jsem si podle ní žila ve „věži ze slonoviny“, takže jednoduše nahrávala plánům Zeldy. Bez mého svolení a bez

konzultace s bankovními úředníky, Edna nelegálně vypsala šeky Zeldě na veškeré množství peněz, které se nacházelo na účtech mých organizací.

S těmito šeky Zeldy otevřela nové společné účty v jiné bance, kde uvedla sama sebe jako jedinou autorizovanou osobu k podepisování šeků. Tímto způsobem Zeldy a David nejenže převzali kontrolu nad mým jměním v hotovosti, ale také mohli proniknout k finančním prostředkům, které se na kontech těchto společností neustále hromadily. Nesporně Zeldy a David opravdu udělali své „domácí úkoly“ na jedničku; ale i tak je to muselo stát spoustu odvahy.

Avšak aby se vše zdařilo, a aby bylo možné převzít naprostou kontrolu nad mými nemovitostmi, potřebovali k tomu velmi zvláštní druh pomoci. Ve skutečnosti téměř vše, co Zeldy a David dělali, vyžadovalo spolupráci rodinného člena. Není jasné, kdy se Petr začal podílet na účasti, ale různé dokumenty nalezené ve společnosti Maritronics naznačují, že Zeldy naprosto přesvědčila mého syna o tom, že jsem se zbláznila – a že je jeho povinností okamžitě odejít ze školy, aby mohl po mně převzít veškerou práci.

Upřímně řečeno, kdybych měla ten správný vztah s mým synem, tento plán by jim s největší pravděpodobností nevyšel. Ale zatímco jsem pracovala, abych se mohla postarat o svou rodinu, byl dán na tu nejprestižnější vojenskou střední školu. Zdálo se, že je šťastný a vyzrálý, ale nevěděla jsem, že můj rozvod s jeho otcem a následné oddělení ode mne díky jeho postupu ve škole – to vše se rozdmýchávalo a narůstalo do podoby hořkosti, odporu a nakonec vzpoury.

Když se Zeldy ujala Petra, také ho zapráhla do rychle rostoucího světa drog, čímž se jí podařilo otupit Petrovu schopnost logického uvažování. Cítil neustále narůstající pocit moci. Neuvědomoval si ale, že se nebezpečně zapojil do vysoce riskantní hry. Petr neměl důvod Zeldě bezpodmínečně nedůvěřovat. Věděl, jak jsem na ní byla naprosto závislá. Také ho přesvědčila, že se spolčuji s lidmi, kteří mne ovlivňují, abych dělala špatné obchody (což nebyla pravda).

Muselo to být potom pro ni jednoduché přinutit ho podepsat dokumenty, které zpochybňovaly mé duševní zdraví. A když soudce, který s nimi spolupracoval, odstranil bariéry, které by ale měly být vyšší vzhledem k Petrovu věku, byla mu dána plná moc advokátem nad celým mým jměním.

V Texasu, jako v mnoha jiných státech, mělo obvinění z duševní choroby jedním členem rodiny proti druhému členu rodiny, velkou váhu a nezáleželo na tom, jak skutečně je tento dotyčný duševně chorý, nebo jestli je toto svědectví falešné. Často se jednalo o případy typu „vinen až do chvíle, kdy se prokáže jeho nevina“, často se tak jednalo o naprostou parodii na spravedlnost, sehranou soudem. Není toho příliš na obranu nevinného, když je jeho obvinění dostatečně promyšleno. Překvapení je potencionálně velmi úspěšná zbraň, pokud ji dobře použijeme. Zeldy vše do detailu naplánovala – jak bylo jejím zvykem. S Petrem pod jejich kontrolou a se mnou zavřenou v pokoji číslo 120, dosáhla chamtivost u únosů své maximum. Zkontaktovali nájemníky v mé budově a nabídli jim svoji novou, štedřejší smlouvu o

pronájmu. Výměnou za větší finanční obnos byla nájemníkům předána nová dvouletá smlouva za značně nižší nájem.

Ve stejnou dobu byly z mého trezoru v kanceláři ukradeny moje záznamy, takže spiklenci mohli začít s nabídkou prodeje mých nemovitostí. Jelikož bylo prohlášeno, že jsem zmizela, nikdo by na to nepřišel. Mrtvý člověk nebude na nikoho ukazovat prstem!

Všechno jim vycházelo tak, jak si to naplánovali. Osmnáctého března mi nasadili léčbu šokem a všechny ostatní spínače se aktivovaly následně. Dr. Holmes podepsal úmrtní list.

Zeldin nápadník David s velkými sny, který se chlubil tím, kolik slavných lidí zná, byl první osobou, kterou se ti lidé z nemocnice pokusili zkontaktovat. Davidův hlavní úkol byl přinést 5000 dolarů jako splátku Dr. Holmesovi za jeho podpis, a poté se měl David postarat o mé tělo.

Ale s Davidem se zpočátku nemohli zkontaktovat – to byl ten důvod prodlevy, důvod, proč bylo mé tělo ponecháno v místnosti 120 takovou dobu. Odletěl na Floridu ve svém dvoumotorovém letadle, aby schoval peníze, které posbíral -veškerou moji rentu a peníze z prodeje mých budov.

Když se vracel, byl David kvůli špatnému počasí nucen přistát se svým letadlem v Houstonu na Mezinárodním letišti, ale stále měl palivo, které by mu vystačilo zhruba na hodinu letu – dostatečně na to, aby doletěl na letiště Andreau, kde měl tento letoun hangár, což bylo poblíž nemocnice, ve které jsem byla držena.

Bylo pozdě večer, když David a jeho parťák – bývalý právník, který byl vyloučen z advokátního seznamu státem Florida – konečně obdrželi zprávu, že jsem mrtvá. David přispěchal k letadlu se splátkou pro Dr. Holmese. Byl nadšený tím, že konečně nadešel den, kdy zbohatne. Přirozeně byl nedočkavý, až vyzvedne mé tělo a úmrtní list. Jen hotovost z mého životního pojištění pro něj znamenala 100 000 dolarů!

Pak najednou následoval neobvyklý sled událostí. David si nebyl vědom toho, že jeho parťák Theodore toho večera s tím dvoumotorovým letadlem již letěl někam přibližně hodinu, aby schoval peníze, které sebral. Protože mu nic neřekl, David si myslel, když do letadla nasedali, že má v nádrži stále palivo na jednu hodinu letu; a ve spěchu opomenul udělat běžnou předletovou kontrolu. Kdyby to udělal, uvědomil by si, že v letadle je nebezpečně málo paliva.

Po pouhých několika minutách ve vzduchu se zastavily motory. David a Theodore se zřítili do hromadného pískového pohřebiště v lese poblíž Humble Texas. Přesně v tu chvíli, v jednu hodinu ráno, po mně Bůh chtěl, abych se za Davida modlila.

Detaily této nehody byly na titulních stránkách v novinách - DOPRAVNÍ NEHODA ZANECHALA DVA MRTVÉ V LESÍCH MOTGOMERY. Vyšetřovatelé našli na místě ve vraku letadla 5000 dolarů.

Když David do nemocnice nedošel včas, Dr. Holmes začal být nervózní. Jelikož byl nedočkavý, až dostane zbytek svých peněz a „umyje si ruce“ od „špinavé práce“ (ale zato výnosné), přiměl svoji zdravotní sestru, aby zavolala Georgovi, což byl muž, který se mnou spolupracoval na jednom zdravotním projektu. George, podobně jako David, byl však nedostupný po mnoho hodin.

George, magistr biologie, alkoholik (já myslela, že vyléčený alkoholik), se silnými dioptriemi, se projížděl ve velmi drahém autě, které si pořídil za mé peníze.

Podle poplatků, které mi později naskočily na mé kreditní kartě, začal znovu hodně pít alkohol. V době, kdy se k němu dostala zpráva Dr. Holmese, byl již velmi opilý a takto, v kapse s penězi, které měl pro doktora, vyrazil k nemocnici na ulici Westheimer Road.

Nikdy tam ale nedojel. Jen několik kilometrů od nemocnice narazil do zadní části valníku nákladního automobilu. Střecha Georgova nového Cadillacu byla smetena. Zděšení svědci vypovídali o hrůzné scéně, když policisté objevili na místě nehody mužskou hlavu. V oděvu bezhlavého těla policie našla na místě nehody 5 000 dolarů. Tato nehoda se stala na dálnici 10 ve dvě hodiny ráno, přesně v tu chvíli, kdy mi Bůh řekl, abych se za tohoto muže modlila!

Když se v nemocnici neukázal ani David ani George, zdravotní sestra volala Donovi. Byla jsem překvapena, když jsem zjistila, že Don byl částečně v důchodu od společnosti NASA, a byl v tomto spiknutí namočen ještě předtím, než jsem jej potkala. Pochopila jsem, proč se Don zajímal o to, kam po večerech chodím. Nic jsem před ním netajila, a při jedné příležitosti jsem mu naslouchala, když mluvil o tom, že se chce stát kazatelem. Zdál se mi být velmi dobrým příspěvkem pro Maritronics – jak jsem se ale mylila!

Ale 18. března, zatímco trávil svůj večer s Dorothy Phillipsovou, další členkou Maritronics, když popíjel koktejly (alkoholické) u baru, jeho mluva začala být neovladatelná. Najednou ze sebe vychrlil vše, co kdy komu udělal – své bývalé manželce, svým dětem i své bývalé milence. Dokonce řekl Dorothy, že věděl o spiknutí proti mně, a že dostal tučné sumy za to, aby mne držel pod dozorem a že je mu hrozně líto toho, co udělal.

Dorothy se velmi rozhněvala; a když přišla domů, tak několik hodin chodila sem a tam a modlila se za Boží vedení v této situaci. Bylo to vše pravda, co jí řekl? Kdyby to nahlásila policii, zjistila by, že to byl jen hloupý žert? Co měla dělat? I jí bylo řečeno, že jsem na dovolené v slunném Mexiku. Až teprve ve čtyři hodiny ráno našla tu odvahu a zavolala na policii. V tom čase již o tom ale věděli. Právě jsem zatelefonovala, abych si mohla najmout bodyguarda!

Poté, co se Don vrátil domů, dostal naléhavou zprávu, aby přinesl svou poslední splátku do nemocnice. Naskočil do svého auta a jel směrem k Westheimer Road. Zrovna vjel na dálnici, když vtom začal krváčet z nosu, úst a uší. V šoku zamířil k nejbližší nemocnici. Záznamy říkají, že byl přijat na jednotku intenzivní péče. Ale bylo příliš pozdě. Don již nějakou dobu bral léky na ředění krve. Zemřel na mozkové krvácení ve 2:45 ráno. Přesně v tu chvíli, kdy mi bylo řečeno, abych se za něj modlila. V jeho osobních věcech, které měl při sobě v nemocnici, u něj našli obálku s 5 000 dolary, které Dr. Holmes již nikdy nespátřil.

Před svítáním 19. března tragicky nebo záhadně zemřeli čtyři lidé, kteří byli zodpovědní za spiknutí proti mně – a za tři z nich mi bylo řečeno, abych se modlila, zatímco jsem byla stále v místnosti 120.

I když moji strážní věděli o mém nadpřirozeném vzkříšení před šestou hodinou večer ve čtvrtek (osmnáctého), zdravotní sestra nebyla schopna se zkontaktovat s žádným ze tří mužů, kteří byli informováni, že si mohou mé tělo vyzvednout a měli donést tu poslední splátku Dr. Holmesovi.

V pátek ráno se Ocel-a-hrom a Následovník v osm hodin probudili, když tvrdě usnuli na svých židlích poté, co v 21:20 večer učinili s baterkou prohlídku mé místnosti. Poprvé za celou tu dobu učinili prohlídku bez toho, aby alespoň jeden z nich nevtrhl několikrát během noci do místnosti 120, aby mi posvítíl baterkou přímo do mého polekaného obličeje.

Ve chvíli, kdy strážci prohledávali můj pokoj, byla jsem pryč téměř pět hodin. Útěk byl naprosto absurdní, naprosto nemožná věc. Naprosto nemyslitelná pro kohokoliv! Když se spiklenci dověděli o mém vzkříšení a o skoku ze třetího patra, začali zakrývat stopy. Jakmile jsem zavolala Luci, mojí služebné, uvědomili si, že jejich jediná naděje je, aby zdůraznili, že jsem šílená a abych byla okamžitě zavřena na psychiatrii. A proto ten zatykač.

Všechno jim fungovalo skvěle – až do chvíle, kdy Bůh a já jsme začali dělat neočekávané, bizarní věci. Vrátit se z mrtvých – to jim přerušilo veškeré plány. A ten únik – to způsobilo, že všichni začali usilovně pracovat na tom, aby neodhalili jejich plány.

A všechna ta náhlá úmrtí – to jen přidalo na záhadnosti a absurditě všemu, co se dělo. To byly ale pouze začátky – další úmrtí následovala.

Přicházelo to na mne příliš rychle. Každý nový den, i když jsem už byla v bezpečí mezi svojí rodinou, přinášel nová odhalení.

Vždy jsem byla relativně ochraňována. Můj otec, moji nápadníci, moji kolegové – ti všichni mě ochraňovali od nepříjemností a od té nenávisti „tam venku“. Většina mého života byla úžasná, tvořivá a užitečná. Byly problémy, ale žádné takové, které bych nepřekonal. Na své chyby jsem si stačila. To byla moje síla, ale moje síla se také stala největší skulinou v mém brnění.

Téměř vše, co jsem měla ráda, mi bylo ukradeno. Byla jsem jakoby svlečena – osobně i společensky – jak doma, tak i v mé práci.

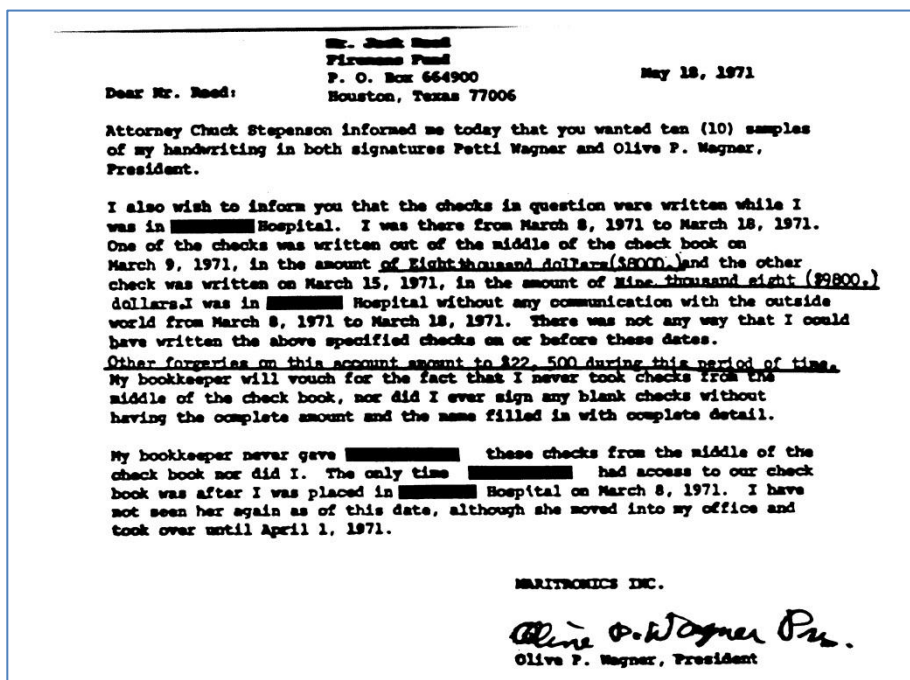
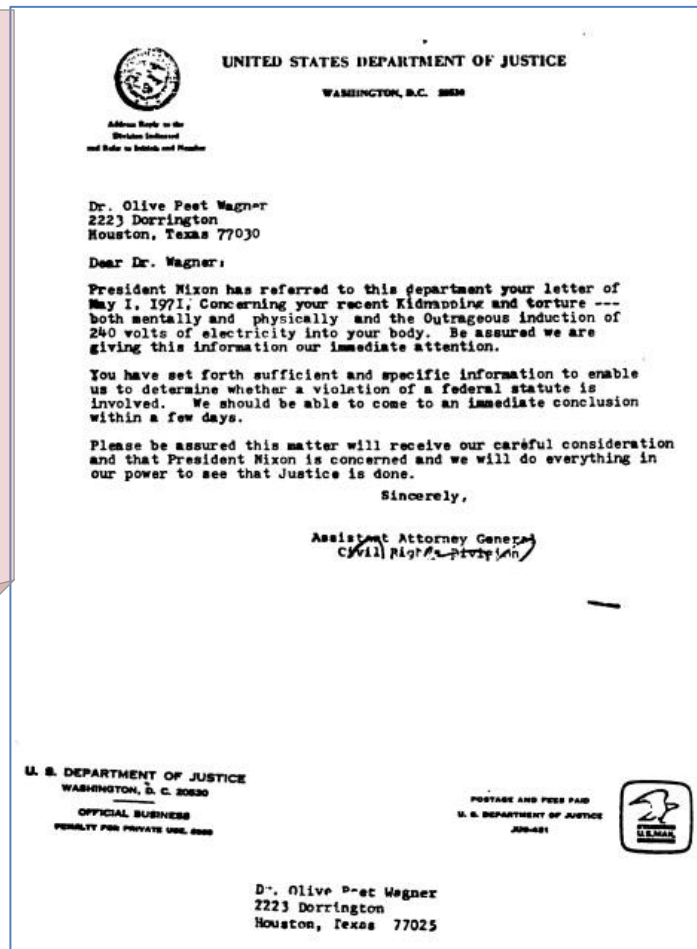
I mého syna mi vzali. Nic jsem o něm neslyšela – žádné zprávy.

Bez Kimberly a zbytku mé rodiny by bylo nemožné pokračovat dál.

Ztratila jsem všechno. Ale také jsem Vše našla. Objevila jsem, kdo je Ten Nejdůležitější. Moje priority se změnily, a stále se měnily. Každý den, strávený s Pánem, se pro mě stával čím dál tím dražší. Ta víra, kterou jsem přijala během těch úžasných nadpozemských hodin strávených s Ním, mi pomáhala držet se všech zaslíbení, která jsem neustále nacházela v Jeho Slově.

Ale nemohla jsem si pomoci – dělala jsem si starosti s tím, co mne ještě potká. Nějak jsem vnímala, že to nejhorší má ještě přijít.

Dokument ze soudu, ve kterém se dává na vědomí, že se jejím případem přepadení a mučení budou v několika dnech zabývat.

Dopis P.W. soudu, ve kterém posílá 10 vzorků svého písma a podpisů k prozkoumání, aby bylo jasné, že ony šeky nebyly psané ani podepsané její rukou.

*Dopis právníka
Jerryho J.
Hamiltona,
ve kterém žádá
banku
o prověření
zfalšovaných
šeků, jejichž
kopie jim již
zaslal.*

**First State Bank of Bellaire
5123 Bellaire Boulevard
Bellaire, Texas**

Attention: Mr. Cook

January 11, 1972

**Re: Mrs. Olive P. Wagner
Diet Control Corporation**

Dear Sir:

On November 8, 1971 I wrote you enclosing copies of forged checks in the amount of \$2,404.11 which forged checks had depleted the account of my client, Olive P. Wagner and Diet Control Corporation. We have received no word from us as to your intentions regarding this matter although we advised at the time that our client was making claim for same. We will appreciate if you will at once discover the status of this matter and advise us.

**JJH/rb
bcc: Mrs. Olive P. Wagner
2223 Dorrington
Houston, Texas**

Yours truly,

Jerry J. Hamilton

KAPITOLA 16

Shekinah (Boží sláva)

Celých dvacet dva dny jsem trávila své noci a část každého odpoledne ve městě v nemocnici. Nebylo to už tak zlé. Dostávalo se mi fyzické terapie a starali se o mé zranění; a k tomu to byl ve skutečnosti ten nejbezpečnější a nejlepší hotel, o jakém se mi ani nesnilo.

Stále se vzpomínám z otřesného hororu, využívala jsem svůj čas, kdy jsem mohla nemocnici opustit, k tomu, abych alespoň částečně obnovila Maritronics.

Všechny moje ostatní budovy byly prodány. Pouze ta, ve které bylo moje apartmá, kancelář Maritronics a kuchyně, mi stále ještě patřila; byla pouze v nabídce na prodej.

Kromě zlomeného stolu byl veškerý nábytek pryč, ale alespoň záznamy Maritronics byly stále nedotčeny.

Úřady, moji přátelé a rodina mi pomáhali, jelikož ne vše, co mi provedli, jsme podali k soudu. Nicméně věděli jsme, že nábytek, který byl prodán, stále legálně patří mně – pokud nebyl také

ukraden. Najala jsem si nákladňák s posádkou mužů, aby to zjistili. Jelikož moje klíče zmizely z mé kabelky hned prvního dne mého uvěznění, ti muži museli vysadit dveře, aby se dostali dovnitř. Nebyla jsem překvapena, když jsem zjistila, že vše, co mělo nějakou větší hodnotu, z těchto budov zmizelo také. Ale s pár kousky nábytku, který tam zůstal, jsem začala dělat rekonstrukci mé kanceláře a domu.

Už jenom fakt, že mě nemocnice nechala volně odcházet, ukazoval na to, že jsem nebyla „nebezpečím pro společnost“. Ve skutečnosti mé konečné propuštění z nemocnice bylo prodlouženo jen kvůli tomu, že Zelda obdržela Petrův podpis. Zelda a ti ostatní tak získali další tisíce dolarů jen proto, že jsem v nemocnici zůstala déle, abych se zotavila.

Můj domov již nebyl tím „zámkem“ jako předtím. Bylo podezření, že můj dům byl použit jako hlavní vedení pro masivní nelegální drogovou činnost. Policie proto všechno prohledala. V podkroví, pod trámem, našli velké množství čistého heroinu, které očividně pachatelé zanechali ve spěchu, když vše začalo vycházet najevo.

Dokonce i můj bílý cadillac kabriolet byl použit pro převážení drog. Kreditní karty byly použity a zanechaly po sobě stopy z Houstonu do Alice, Texas a v některých místech mezi tím. Když policie našla auto opuštěné, vzali ho do garáže a doslova ho rozmontovali na kousky. Stopy drog našli na mnoha místech v autě, kde jen bylo trochu volného prostoru.

Dostala jsem svůj cadillac zpět, ale už to nebylo to stejné auto. Ani mechanici již nebyli schopni dát to do takového stavu jako předtím.

Jelikož byl můj dům použit jako hlavní středisko pro drogové aktivity únosců během těch dní, co jsem byla uvězněna, pokusy o vloupání byly časté. Byla jsem nucena proměnit svůj „zámek“ na pevnost. Všechna okna byla zajištěna a všude byl nainstalován alarm.

Než jsem se vrátila domů z nemocnice, moje sestry se vrátily do svých domovů. Po velikonoční dovolené se také Kimberly vrátila do školy (i když přijížděla každý víkend). Měla jsem na místě policejní ochranu – můj bodyguard a jeho německý ovčák mne hlídali.

Často jsem panikařila a byla jsem podrážděná. Snažit se večer usnout byla pro mne hrůza. Zvuky mě děsily. Lidé mě děsili. Musela jsem požádat ty, kteří byli kolem mne, aby ke mně přistupovali vždy zepředu a ne zezadu ani z boku. Stále jsem nemohla slyšet, jen velmi omezeně na jedno ucho.

Někdy, když jsem se zamyslela nad všemi těmi nemožnostmi, které se mi přihodily, byla jsem uvržena do zmatku. V takovýchto chvílích vše, co jsem mohla udělat, bylo držet se Božího zaslíbení „Jsi velice živá, a osobně ti ručím za to, že jsi duševně zdravá.“

Stále mi přicházel na mysl verš z 2 Timoteovi 1:7: „Bůh nám nedal ducha strachu, ale ducha síly, lásky a rozvahy.“ Tento verš se stal základním kamenem mého duševního zdraví. Pokaždé, když jsem si začala myslet: „Tohle se mi nemohlo stát“, mohla jsem se znovu postavit na nohy tím, že jsem prohlašovala Jeho zaslíbení.

Okamžitě po návratu domů jsem vnímala, že jsem nucena udělat něco podivného. Stejně tak jasně a zřetelně, jak mi Duch svatý dával instrukce k útěku, tak mne pobízel, abych večer jela ke křižovatce v Houston Montrose s ulicí Drew. Nevěděla jsem, proč tam jsem, ale následovala jsem vedení Ducha, přijela jsem tam, zastavila poblíž v rohu a chválila Boha v tom jazyku, který mi dal. Pak jsem se také modlila v angličtině, žádajíc Boha, aby ochraňoval Kimberly ve škole, a Petra, ať už je kdekoliv – aby ho přivedl zpět domů v pořádku. Když jsem se modlila za svého syna, Boží odpověď byla vždy stejná: „Když ty se nikdy nevzdáš, pak já se také nevzdám.“ Poté mi připomněl jiné Písmo, které jsem našla, Skutky apoštolské 16:31: „Odpověděli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i tvůj dům!”

Musela jsem se spoléhat na tohle zaslíbení, že bude fungovat také pro moji rodinu. Cítila jsem, že na tom závisí samotný Petrův život.

Každé ráno ve tři hodiny, i když mi nebylo řečeno proč v tak určitou dobu, ke mně Duch svatý začal přicházet a vyučovat mne z Bible.

Kvůli poranění očí jsem nemohla číst malé písmo, dokonce ani tím „dobrým“ okem, ale když jsem k posteli přistavila lampičku s 150W žárovkou, mohla jsem číst ty verše, které jsem psala velkými písmeny, tak jak mi je diktoval.

Ve stejnou dobu to byly zároveň lekce pravopisu. Vždy jsem se musela učit pravopisu, ale ty elektrické šoky způsobily, že jsem část této schopnosti ztratila.

Když mi ty verše diktoval, tak pokaždé, když jsem udělala chybu (což bylo často), mne zastavil.

„To slovo přepisovat nesmíš,“ říkal, „ale udělej přes ně čáru, přeškrtni je. To reprezentuje jednu chybu, kterou jsi v životě udělala. Ale pamatuj, vždy můžeš začít znovu. Vymazal jsem všechny tvé chyby. Já obnovuji tvoji duši.“

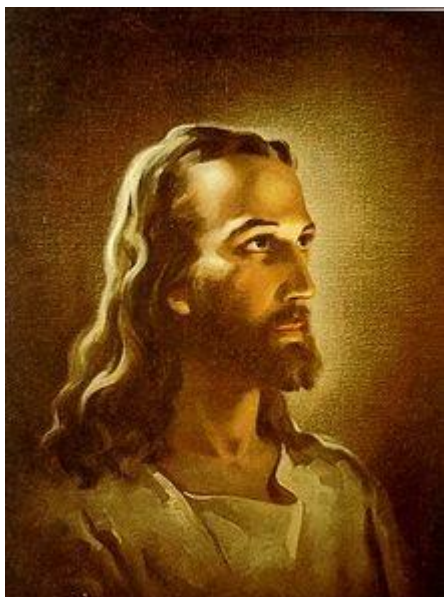
Byl se mnou tak velmi trpělivý, když jsem chtěla, aby se vše změnilo HNED. Jeden z mých největších problémů byly moje oči. Šla jsem ke specialistovi, aby se na to oko, které bylo stále oteklé a nepoužitelné, podíval. Doktor učinil závěr, že to oko je nenávratně poškozené, že zde již žádná léčba nepomůže! Jeho doporučení bylo nechat oko vyjmout, aby se tím ochránilo to druhé. Možná, že to byla ženská ješitnost, ale mně to připadlo jako hrůzostrašné odsouzení. Rozsudek se zdál být nevyhnutelný a konečný.

Nicméně snažila jsem se tohle odsouzení přijmout. Každý den jsem docházela do nemocnice, aby mi připravili oční důlek na skleněný implantát. Složitě vše vyměřili, všechny lékařské dokumentace byly hotové a také veškeré pojišťovací dokumenty. Vše bylo připraveno, abych mohla přijmout kosmeticky pěkně vypadající, ale skleněné oko.

Dva dny před naplánovanou operací mě Bůh vzbudil o hodinu později než obvykle.

„Vstávej!“ řekl mi. „Jdi dolů do chodby a podívej se na můj obrázek.“

Tiše jsem vstala a šla po špičkách, abych nezbudila bodyguarda nebo jeho psa, kteří byli dole. Podle instrukce Pána jsem sešla dolů a pozorně jsem se zahleděla na malý obrázek malovaný

křesťanským malířem Sallmanem (Křesťanský malíř Warner Sallman (1892 – 1968) v roce 1941 namaloval tento obraz Kristovy hlavy. Společnost *Kriebel and Bates* prodala v téže roce více jak pět set milionů jeho kopií.), který mi Kim před nějakou dobou dala. Byl to jediný kousek umění, který nebyl z mého domu odcizen. Na chvíli jsem se na ten obrázek zahleděla a poté jsem se vrátila do své místnosti a vzala poznámkový blok, abych si zaznamenala instrukce, které mi Pán na ten den dá. Stále mi nebylo jasné, proč jsem se na ten obrázek měla podívat, tak jsem na to přestala myslet a zaznamenala si čas - 4 hodiny ráno.

Ke svému překvapení jsem zapomněla za sebou zavřít dveře od svého pokoje. Najednou jsem uslyšela hlas Ducha svatého, který se nesl skrze tyto otevřené dveře: „Dnes od tebe ten strach navěky odejmu.“

Pohleděla jsem vzhůru na jasné světlo, které vcházelo do mého pokoje; bylo to totéž zářící světlo ve tvaru koule, které naplnilo tu noc pokoj 120. Seděla jsem v té chvíli na posteli, odkud jsem mohla pozorovat, že to světlo vycházelo z místa, kde jsem hleděla na ten obraz Ježíše.

Tak jako předtím, i tohle světlo se na nějakou dobu rozdělilo do tří menších těles a poté promluvil hlas Otce: „Já jsem Pán, tvůj Bůh. Jsem zde, abych ti pomohl a ne abych tě ranil. Neboj se. Jsme tady všichni – Otec, Syn i Duch svatý.“

Ta záře byla tak silná, že to naprosto pohltilo světlo z mojí – tehdy maličké 150W žárovky. V záři, která prostupovala celou místnost, mi Bůh ukázal armádu andělů, kterou poslal na moji ochranu. To co mi ukázal, bylo šokující! Celý strop byl plný nádherných tváří.

I když nějaká část mne zůstala sedět na posteli a stále psala, v tu stejnou dobu jsem prožívala, že se vznáším u stropu s těmi anděly. Znovu se mnou Bůh sdílel svoji perspektivu na celý vesmír.

Na krátkou dobu jsem znala konec všech událostí, stejně tak jako jejich počátek i průběh. Viděla jsem, jak vše pracuje v dokonalé harmonii. Zakoušela jsem ten stejný příval neomezeného poznání, který jsem zakusila při své nebeské zkušenosti v přítomnosti Ježíše. Ten pokoj převyšoval veškeré mé chápání! Uviděla jsem mocného lva, který kráčel bok po boku s malým beránkem. A tak jako předtím, celou scénérii přikrývala záře barvy růže.

Celý můj život mi proběhl před očima. Bylo to jako film, ve kterém jsem hrála já – bylo tam vše, co jsem kdy udělala. Byla jsem udivena, když jsem se tam viděla jak se rychle – téměř v šílenství – snažím najednou naučit a zakusit vše, co je ve světě. Zatímco jsem to sledovala, Ježíš poukazoval na to, jak jsem vždy ve svém životě se vším spěchala. Mnoho věcí bylo dobrých a prospěšných – spěchala jsem někam, abych zaplatila rychle něčí studium, spěchala

jsem, abych opatřila pro chudé dítě peníze na operaci, běžela zase někam jinam, abych začala nový obchod. Vždy jsem příliš spěchala.

„O čem to vše vlastně bylo?“ zeptal se mne jemně. „Proč jsi v životě tak zápasila?“

„Pane,“ řekla jsem, zatímco to zjevení ohledně mého života proudilo skrze mne, „ve skutečnosti vůbec není potřeba takový zápas, že? Mnoho věcí jsem udělala správně, ale také jsem utíkala za špatnými věcmi. Proto se mi to všechno přihodilo? Pobíhala jsem všude možně, ale kdybych se jen dostatečně dlouho zastavila, abych Tě milovala...“

Když jsem vyslovila „abych tě milovala“, pocítila jsem jako by tekutá láska byla vylita na moji hlavu a pomalu mě začala zahřívát od hlavy až po konečky mých prstů u nohou; obmývala každou buňku v mém těle, jak mé nitro, tak i můj zevnějšek.

Pak jsem uviděla tu zář, jak se zmenšuje a pomalu ubírá na velikosti a proudí zpět dolů do chodby. Podívala jsem se na hodiny a bylo 4:14 ráno. Pak jsem si uvědomila, že vidím na obě oči s nezastřeným viděním!

Vyhrkly mi horké slzy a kutálely se mi po tvářích. Vyskočila jsem z postele a volala jsem: „MOHU VIDĚT! MOHU VIDĚT! JÁ MOHU VIDĚT!“

Rozsvítila jsem světlo na záchodě. Ze zrcadla na mne hleděl můj obličej, ale byl úplně jiný než ten, který jsem viděla během posledních dnů. Fialové jizvy a modřiny byly pryč! Vrásky, které se mi udělaly na obličejí z těch elektrošoků, se vyhladily. Moje vlasy byly stále bílé, ale v očním důlku oka, které nemohlo vidět a bylo beznadějně poškozeno, teď bylo *perfektní úplně nové oko!*

Můj křik samozřejmě probral německého ovčáka, který hned začal štěkat. Policista s mým bodyguardem vyběhli nahoru po schodech. Nejdřív mě dokonce nemohli poznat; viděla jsem jim to na očích. Kromě psa, který mě samozřejmě poznal hned, protože jakmile mě uviděl, tak přestal štěkat a přátelsky vrtěl ocasem.

Pak jsem se začala smát nad tou napjatou situací. Ten smích je opět přesvědčil o tom, že jsem Petty Wagnerová.

Ti muži byli v šoku tak jako já, když jsem se jim snažila popsat, co se mi právě přihodilo. Znělo to tak tajuplně a neuvěřitelně. Nikdo z nás ale nemohl popřít fakt, že můj obličej byl uzdraven; viděla jsem na obě oči a ty ošklivé otekliny byly naprosto pryč. Dokonce jsem lépe slyšela, i když ještě ne dokonale.

Stále jsem z toho byla v úžasu. Byla jsem ale také přemožena tím, co mi Bůh ukázal, jak jsem všude možně pobíhala a přehlížela jsem Ho. A přesto Boží láska mi vše odpouštěla, je všemocná. Cítila jsem, že si nezasloužím vše, co udělal, ale právě jsem začala zakoušet hlubiny Boží lásky. Také jsem se začala učit, že Boží pokoj spočívá v naprostém odevzdání se Jeho vůli.

KAPITOLA 17

Obnova

Následující ráno v deset hodin jsem byla stále ještě v posteli a sepisovala jsem všechna slova, která mi Bůh říkal. Najednou ke mně promluvil: „Já ti obnovím vše, co ti housenky a kobylinky sežraly.“ Nevěděla jsem tehdy, co to znamená, ani to, že se to nachází v Bibli, ale znělo mi to jako něco, co má širší význam.

Právě se postaral o mé oko a uzdravil všechny moje rány. Dokonce i můj špatný sluch byl napraven během té noci, ve které jsem byla navštívena. Petr ale byl stále nezvěstný. Moje zuby byly uvolněné. Moje ústa vyžadovala velký chirurgický zákrok. Každý nový den přinášel stále nové zprávy, a složenky, které přicházely, jen dokazovaly, že můj obchod je v naprostém zmatku.

„Trpělivost... trpělivost,“ připomínala jsem si. „Pamatuj si, co ses naučila. Běhat všude kolem a uvnitř být netrpělivá, není ten nejlepší způsob, jak dělat věci. Musíš se naučit odpočívat – čekat na Pána, aby mohl dělat věci pro tebe.“

To ale neznamenal, že budu sedět a čekat, až vše zázračně obnoví. Nejdříve jsem se oblékla a šla do nemocnice, aby mi lékaři potvrdili to, co pro mě Bůh učinil. Doktoři a sestry byli v úžasu – nejenom že jsem mohla vidět na své nefunkční oko, ale také moje tvář, která byla tak poničena ranami, byla naprosto uzdravena.

Zatímco jsem seděla ten den za stolem, stále jsem byla otřesena tím, co se stalo.

„Mohla to být jen moje představa, že mi Bůh řekl, že mi obnoví vše, co mi bylo vzato?“

Jako odpověď na moji nevyslovenou myšlenku mi přišlo na mysl, abych otevřela svoji Bibli v knize Joel 2:25: „Nahradím vám roky, jež sežraly kobylinky, larvy, ponravy i housenky - mé veliké vojsko, které jsem na vás vypravil.“ Úžasné! To byla ta stejná slova, která mi Bůh řekl!

On mi potvrzoval to, co mi řekl; a já si to skutečně mohla přečíst v Bibli!

Poté zazvonil telefon.

„Jste doktorka Petty Wagnerová?“

„Ano, jsem.“

„Jste to vy, co žijete v Dorringtonu?“ zeptal se zvučný hlas.

„Ano, žiji.“

„Tedy...“ řekl ten muž „jsem Dr. Fraizer, vedoucí oddělení parodontologického oddělení, které je kousek od vás hned za rohem. Víím, že vám to bude znít bláznivě, ale Bůh mě dnes vzbudil ve čtyři hodiny ráno a dal mi vaše telefonní číslo. Vyhledal jsem si je, a zjistil, že jste

jen pár bloků od mé kanceláře.“ A poté spustil bombu: „Bůh mi řekl, abych vám udělal rekonstruktivní operaci ve vašich ústech a na lícních kostech!“

„Modlíte se k tomu stejnému Bohu, ke kterému se modlím já,“ vykoktala jsem ze sebe „On mi řekl, že obnoví vše, co bylo zničeno.“

Ještě to odpoledne chtěl, abych k němu přišla na první konzultaci. Přirozeně chtěl vědět, jak se moje ústa a zuby dostaly do tak zoufalé situace. Řekla jsem mu celý ten příběh. Místo toho, aby pochyboval, tak mi řekl, že teď si je stoprocentně jistý, že Bůh ho k této práci povolal. A předtím, než jsem opustila jeho kancelář, tak mě znovu šokoval tím, když mi řekl, že za tuto profesionální službu nebudu platit! Ve skutečnosti na můj graf napsal výrazným písmem: „Veškeré služby zdarma navěky. Nikdy nemusí platit!“

KAPITOLA 18

Nitě v čalounění

Pohled, jak tkadlec v klidu provléká svůj člunek sem a tam

Uprostřed hluku a zmatku zdá se, že tkadlec zná, co znamená

každý pohyb a zmítání, co přesně každá fúze (spojení), i zmatek

ve svém konečném výsledku přinese

- autor neznámý

Obnovit mé finance se zdálo být téměř nemožným úkolem. Před mým přepadením jsem měla neomezený kredit ve většině velkých obchodních domů v Houstonu. Měla jsem kreditní karty u větších benzinových společností. Ve své kabelce jsem měla American Express kartu, Diners Club (restaurace), Carte blanche. Někdy jsem je používala, zvláště tehdy, když jsem nechtěla nosit s sebou hotovost nebo šekovou knížku, anebo když jsem chtěla vědět přesný stav konta. To vše nebylo proto, abych ukázala, jak jsem na tom dobře, ale spíše to bylo pro moje pohodlí.

Každý den však moje poštovní schránka přinášela zničující informace o následcích, které si to vše vyžádalo. Všechny ty složenky k zaplacení ukazovaly na to, jak obrovskou nákupní

horečku moji nepřátelé prožívali s mými plastovými penězi. Začalo to tehdy, když jsem vkročila do místnosti 120.

Když jsem kontaktovala tyto služby, dověděla jsem se, že technicky jsem utratila na těchto kartách pouhých 50 dolarů. Nicméně než jsem je stačila upozornit, tak uběhla spousta dnů. Měsíční výpisy z účtů ukázaly enormní výběry, které jsem nikdy neautorizovala. Zelda a ostatní museli mít opravdu hodně divokou nakupovací horečku!

Obrovské výdaje byly za jídlo a pití, televizory, stereo přehrávače, piana, varhany, nábytek, závěsy. Zdálo se, že si někdo vybavil celý byt za mé peníze. Jen v kreditních kartách se suma vyšplhala na neuvěřitelných 89 000 dolarů (pozn. V té době opravdu velká suma). Kdybych to utratila já, nemrkla bych u toho ani okem, byla jsem zvyklá utrácet velké sumy; avšak vzhledem k celkové finanční újmě (nejen u kreditních karet) jsem si lámala hlavu nad tím, jak budu moci vše zaplatit, jak jen budu moci všechny ty dluhy splatit?

A stále vycházely najevo další a další položky – víc a víc. Každý měsíc přibývaly nové složenky, jejichž zlověstná tíha na mě později dolehla.

Ze začátku to byly ty otravné složenky za telefonování. Při návratu do kanceláře jsme měli od telefonní společnosti veškeré telefony odpojeny. Kontaktovala jsem je, ale bylo mi řečeno, že díky mým únosům dlužím kolem 4000 dolarů za telefonáty, za dálkové volání! Jak mohu bez telefonu, který je nezbytný k mé práci, zaplatit všechny ty dluhy?

Byla jsem zoufalá. Kdyby mne Bůh nedovedl tak daleko, a tak rychle mne nevyučil, nevím, jak bych byla vůbec schopná čelit všemu tomuhle každodennímu tlaku.

Měla jsem několik možností. Mohla bych se odstěhovat ke svým sourozencům, ale tato myšlenka se mi nezamlouvala. Milovali jsme jeden druhého, ale nikdy jsme si jeden od druhého nic nepůjčovali. Nikdy. Takže tato možnost nepřicházela v úvahu. Věděla jsem, že raději budu trpět nouzi, než abych otravovala rodinu nebo přátele.

Ne – byl to jen Ježíš a já. On mi stále připomínal, že jsme naprosto nezkrachovali, i když některé Jeho cesty byly pro mne pokořující.

„Vezmi svůj prsten úcty a dej ho do zastavárny,“ řekl. „Já ten prsten použiji, abys mohla znovu rozjet svůj obchod a tím splatit všechny ty dluhy.“

To mi připadalo zvláštní. Proč jsem ho měla zastavit? Proč ne prodat? Věděla jsem, že za to dostanu jen almužnu. Nechácala jsem, jak si Bůh může použít zastavení prstenu, abych tím vydělala tisíce dolarů, ale v tu chvíli jsem jinou možnost neměla.

Nebyl to žádný problém, jednoduše jsem v ulici Greenbriar Plaza o blok od našeho domu přešla k mému oblíbenému zlatníkovi. Pan Klarr pro mne udělal v minulosti spoustu nádherných prstenů a šperků. Věděl i o tom přepadení a byl mi nápomocen v identifikaci některých těch ukradených kousků. Prsten cti byl prsten, který Tiffany nechala udělat zvlášť pro mě. Bez problému mi ho odborně sundal z prstu, ale po cestě zpět jsem reptala kvůli tomu, že ho musím zastavit.

„Bože, nikdy předtím jsem nemusela nic zastavovat. Co mám dělat teď, kam mám jít?“

Odpověď přišla okamžitě: „Vezmi ho do Dowling Street a zastav ho za 500 dolarů.“

Pět set dolarů! To bylo nic v porovnání s tím, co jsem dlužila jen za telefon. Stále jsem ale byla přesvědčena, že Bůh má na mysli něco neobvyklého.

Zatímco jsem tedy šla do své kanceláře v Maritronics, přišel ke mně jeden starý přítel. Řekla jsem mu, co právě dělám a proč to dělám. On hned věděl co dělat. „Vezmi ten prsten do k Wolfovi v ulici Dowling Street,“ nabídl mi.

Ústa se mi otevřela dokořán. Nezmínila jsem se mu o té ulici. Bůh vše vedl, tak jsem mu ten prsten dala, aby ho tam zanesl.

Za krátkou dobu se vrátil. Donesl mi pět set dolarů a zástavní doklad od Wolfa. Když mi do ruky dával tu sumu peněz, neuvědomila jsem si, že jsem se mu ani nezmínila o částce 500 dolarů. Bůh jistě pracoval. (Nakonec jsem ten prsten dostala zpět).

Ještě ten večer jsem byla u telefonu s těmi 500 dolary, spolu s dalšími pětistý, které jsem si půjčila od jednoho zákazníka z Maritronics. Telefonní společnost přijala těchto tisíc dolarů jako částečnou splátku toho, co jsem dlužila a znovu mi obnovili funkci 17 telefonů v kancelářích Maritronics.

Toho stejného dne mi Bůh nařídil, abych napsala dopis všem svým věřitelům, a přesně mi řekl, co mám napsat:

Komukoliv, koho se to nějakým způsobem týká:

Legálně vám nedlužím nic, jelikož podpisy, které jste měli na těch dokumentech k prodeji, byly zfalšované. Cítím ale závazky k vám všem osobně. Bůh a já chceme splatit vše do haléře. Postarám se o to, abyste dostali své peníze i s úroky, a to do jednoho roku.

(Podepsaná) Dr. Petty Wagnerová

Když jsem psala tu poslední větu „do jednoho roku“, cítila jsem ve svém duchu obrovské uvolnění. Věděla jsem, že to poselství je diktováno Bohem. Když jsem ta slova viděla napsaná na papíře, bylo to pro mě stejné, jako kdyby již ten dluh byl splacen. V minulosti jsem se sama starala o zaplacení všech obrovských sum. Ale tehdy jsem byla úspěšná. Mít ale při sobě všechny tři spolupracovníky – Otce, Syna a Ducha svatého – to bylo naprosto fantastické! Vše, co mi takto Bůh nařídil nebo nadiktoval, se ani jednou ani trochu nezmýlilo. A i když jsem občas ve své slabosti váhala, uvnitř hluboko ve svém duchu jsem věděla, že když Bůh učinil slib, tak to již bylo vykonáno ve Věčnosti. Vše, co jsem musela dělat, bylo jen sledovat, jak se tento slib naplňuje; a dělat svou část, samozřejmě.

Ty dopisy jsem zapečetila a odeslala. Neměla jsem tušení, jak to vše Bůh splatí, ale udělal to. Musela jsem mít takový druh víry. Bůh mi dokazoval znovu a znovu, že je skutečný, a že má plán pro život, který mi navrátil, když jsem učinila to rozhodnutí se vrátit a dokončit práci na zemi. On mi tím ukazoval, že jde přede mnou a tu cestu vyrovnává. Od té noci, kdy uzdravil mé oko, jsem si byla jista, že jsem obklopena armádou andělů.

Poté co jsem rozeslala ty dopisy a telefonní linky byly obnoveny, začaly se dít pozoruhodné věci.

Den poté, co jsem odeslala ty dopisy, přišel ke dveřím mé kanceláře elegantně vypadající pár. Nepoznala jsem je, dokud se nepředstavili.

„Petty,“ řekl ten muž „já jsem Jim Wells. Tohle je Margaret. Pamatuješ si nás?“

Teprve pak jsem si vzpomněla. S Wellsem jsem se seznámila v padesátých letech. Jim byl milionářem jako hlavní distributor populárního vitamínu a bylinkového přípravku, až do doby, kdy prohrál soudní řízení s FDA (*Pozn. Úřad pro kontrolu potravin a léčiv*) Během soudního boje ztratil vše, dokonce i své luxusní auto.

Nedlouho poté, co se to stalo, Jim přišel do mé kanceláře, aby vrátil nějaké půjčené vybavení. Byla jsem hluboce zarmoucena nad jeho neštěstím, a šla jsem potom k jeho starému autu, abych se rozloučila s jeho ženou Margaret a jeho pěti dětmi. Jeden jediný pohled na jejich žalostně vypadající tváře mi zlomil srdce. Auto bylo ve špatném stavu a mělo ojeté pneumatiky.

Když jsem jim položila pár otázek, tak přiznali, že mají jen pár dolarů na přežití, nejedli nic od včerejška a měli namířeno do domu svého bratra, kde chtěli svůj život začít znovu žít.

Řekla jsem Jimovi, aby chvíli počkal, vběhla jsem zpět do kanceláře a vypsala mu šek na 6000 dolarů. Za ten pohled pěti dětí, které seděly v tom autě, se to vyplatilo. Během těch let jsem na Jima a Margaret myslela a kladla jsem si otázku, jestli vůbec v takové rachotině dojeli tam, kam chtěli – o ty peníze mi vůbec nešlo. Ve skutečnosti tak málo lidí mi vrátilo peníze, které jsem jim půjčila, že jsem pak většinou vypisovala šek jako dar a nikoliv půjčku. V tom jsem nacházela určitou libost. „Bůh mě probudil dnes ráno,“ řekl Jim „a řekl mi, abych jel do Houstonu. Řekl mi, abych ti dal dvojnásobek toho, co jsi nám tehdy dala v roce 1952!“

Použil těch 6000 dolarů, aby nakoupil nezbytnosti a zbytek investoval do obchodu s mraženými výrobky. On a Margaret se stali velmi úspěšnými. A když potom vyhrál svoji válku s vládou o vitamin a minerální produkt, vytvořil z toho obchod, který měl kořeny po celé zemi.

Těch 12 000 dolarů byl jenom začátek. Ze všech koutů země mi lidé, kterým jsem kdy něco půjčila, začali půjčky vracet. Na většinu z nich jsem zapomněla. Bylo to neobvyklé a nepochopitelné, jak najednou tolik lidí ve stejnou dobu začalo vracet tyto půjčky.

Perspektivní klienti z Maritronics, s kterými byl udělán rozhovor před lety, se najednou rozhodli (částečně díky reklamě) houfně zaplatit poplatek a připojit se k organizaci. Nebylo to

ale naprosto růžové. Stále jsem dostávala dopisy od některých, kteří nedočkavě čekali, až jim splatím dluh. Bála jsem se každého dne, co zase přinese a kde co dlužím. Pozornost jsem věnovala jen těm obávkám, ve kterých jsem něco dostala, a těm na zaplacení dluhu.

Někdy, navzdory všemu tomu, co pro mne Bůh udělal, jsem si kladla otázku, jak jenom budu schopná čelit té přívalové vlně, která se na mne valila.

Bylo to jako by se na mne sápal milion chobotnic najednou. Stále jsem nevěděla, kdo je tím skutečným nepřítelem. Stále jsme nenašli Zeldu. Petr byl stále nezvěstný. Co nás ještě čeká? Byli i jiní doktoři zapojeni do mého únosu?

I když jsem ze světské stránky vypadala velmi chytře a soběstačně, byla jsem ohledně života velmi naivní – ne ohledně lidí, ale života, jako takového. Byla jsem jednou z devíti dcer, a můj otec vždy dbal na to, abychom byly dobře chráněny. Na různé párty a slavnosti nás vozili limuzínami. Poté co jsem se vdala, byla jsem chráněna svým manželem. Během těch let od našeho rozvodu jsem byla zase chráněna svým personálem (ukázalo se, že až příliš). Uměla jsem vydělávat miliony, a to mi šlo velmi dobře. Ale když všechny ty hrozné problémy se na mne najednou sesypaly, potřebovala jsem pomoc jiného druhu. Bylo toho spousta, co muselo být vykonáno. A navíc mi v tu chvíli nezbývalo příliš peněz na to, abych si najala právníky a detektivy.

Během těch prvních měsíců po propuštění z nemocnice se na mne neustále valily nové a nové dluhy a bylo více než jasné, že potřebuji dalšího právníka, který by se staral jen o tuto záležitost a reprezentoval mne. Ten první, kterého jsem narychlo najala hned po propuštění, nevykonával svou práci podle mých představ.

„Jerry Hamilton,“ mi jednoho dne Bůh řekl. „Najdi Jerryho Hamiltona.“

„Kdo je Jerry Hamilton?“ zeptala jsem se.

Po celých třicet dní mi Pán opakoval tohle jméno. Nikdo kolem mne ale takového muže neznal. Začala jsem ho hledat všude možně. Hledala jsem ho tolik, až jsem popsala celý svůj blok na psaní. Telefon nepomáhal. Nikdo z místních ho také neznal. Někdo s tímto jménem kdysi dávno pracoval pro místní banku, ale nikdo nevěděl, kde se teď nachází. Pokračovala jsem tedy ve své práci v Maritronics a snažila se napravit alespoň trochu to nejdůležitější, aby tato společnost byla znovu tím, čím kdysi bývala. Ale také jsem se snažila tu a tam ptát na toho Jerryho Hamiltona, o kterém mi Pán říkal.

Nakonec jsem to vzdala. Tlačily se na mě některé právní povinnosti – musela jsem sehnat právníka. Poté co jsem se poptávala po třech různých firmách, rozhodla jsem se najmout Campbella, Lilleyho a Navarru. Byla jsem okouzlena tím, jak hovořili, jejich plánovaným postupem práce a jejich upřímností.

Co se týče toho jména, které mi Pán řekl – zřejmě jsem někde po cestě minula Jeho vedení Duchem.

Den poté, co jsem učinila tohle rozhodnutí, jsem byla zaneprázdněna papírováním u svého pracovního stolu. Byla jsem udivená, když jsem uviděla dva muže. Jeden z nich byl pan Campbell, kterého jsem si najala. Ten druhý muž byl vysoký, štíhlý, pohledný, se šťastným pokojným výrazem ve tváři, jaký jsem již dlouho neviděla. Z očí mu vyzařovalo přátelství a jeho úsměv od ucha k uchu k tomu přidával „šmrnc“.

„Dovolte mi představit našeho nového partnera,“ řekl pan Campbell. „Právě dnes se připojil k naší firmě. On se bude starat o všechny vaše osobní záležitosti.“

Cambell učinil malou pauzu a pak řekl: „Doktorko Wagnerová, dovolte mi představit Jerryho Hamiltona.“

JERRY HAMILTON! Ten den, kdy jsem své hledání vzdala, mi Bůh přivedl svého vyvoleného přímo do mé kanceláře!

Vzala jsem svůj popsáný bloček a dala jsem ho tomuto mladému muži do ruky, aby se na něj podíval. Jméno Jerry Hamilton tam bylo napsáno mnohokrát.

„Přečtěte si to,“ nabádala jsem ho. „Hledala jsem vás všude možně.“

Pohleděl na ten žlutý bloček.

„Myslíte si, že vás Bůh poslal?“ zeptala jsem se ho.

„Ano,“ řekl jednoduše, „vím, že mne poslal.“

Ve skutečnosti Jerry nebyl vážným následovníkem Krista, i když vyrůstal v křesťanské rodině. To jsem ale nevěděla, když jsme se potkali.

Stal se pro mě velmi zvláštním právníkem a zároveň i přítelem. Od toho dne jsem se cítila naprosto v bezpečí, když jsem mu svěřovala své záležitosti. Bůh mi poslal muže, který byl chytrý, něžný a upřímný – byl to ten, který byl připraven na tu velkou právníckou bitvu, která se chystala.

Ani jeden z nás ale nevěděl, jaké změny ještě nastanou. Netrvalo dlouho a museli jsme procházet skrze těžké – téměř nemožné zkoušky. Výsledný účinek to pak mělo na nás oba – změnilo nás to navěky.

FLORIDA RESEARCH INSTITUTE

• • •
ADMINISTRATIVE OFFICE

State Chartered

March 11 1972

HONORIS CAUSA

We, the Faculty and Board of Directors of Florida Research Institute and the University of Florida have scheduled this Convocation in which we honor you, Dr. Olive Peet Wagner.

At this time, it is my pleasure to cite some of your accomplishments and your help to others.

Your research interests for the ultimate benefit of humanity are numerous, such as cyclo-therapy for crippled children, crippled children's clinics, studies in agriculture and medicine and other disciplines. Your psychological counseling service has helped both children and adults to a happy, wholesome life. Indeed, in many cases, you have been their inspiration. Your gifts to Stanford University and many other colleges in excess of \$1,500,000 have paved the way for better education . . . a better life for many others. Indeed, Dr. Olive Peet Wagner, your love for your countrymen has been exemplified many times . . . too many for us to mention at this time.

But, you have graced our colleges with your presence . . . releasing your time from your business activities in Houston to visit us. Your award is our pleasure. We believe God Eternal, your loyal friends including, of course, Florida Research Institute will forever be with you.

In fide et fortitudine, you have shown your courage and bravery in emerging victorious over the recent evils of your kidnapping. For that reason alone, Dr. Olive Peet Wagner, we are most happy to confer on you our Highest Honorary awards - - The Honorary Doctor of Letters and Psychology Degree!.

Walter B. Babin
President
John Taylor
Faculty Representative
Olive Peet Wagner
Board Representative

Děkovný dopis z výzkumného ústavu university na Floridě za pomoc při výzkumu, jakož i finanční pomoc ve výši 1 a půl milionu dolarů.

KAPITOLA 19

Kurz pádu (crash course)

Jen tři dny potom, co jsem dostala své nové oko, jsem potkala Melle, drahou přítelkyni, která učila umění na místní škole.

Doslova zářila, téměř tím stejným způsobem jako já, když jsem se vrátila z nebe.

V krátkosti jsem jí řekla o tom, co se mi přihodilo. Také jsem chtěla vědět, proč vypadá tak šťastně.

Tak tedy ona nezemřela tak jako já, ale řekla mi, že zakusila něco, čemu se říká „křest v Duchu svatém“. Na modlitebním setkání se jí někdo zeptal, jestli přijala „zaslíbení Otce“ poté, co uvěřila. Zjistila, že to je naprosto stejná otázka, jakou Pavel položil křesťanům v Efezu, a že, stejně jako oni, ani ona neví o něčem takovém; tázající se na ni podobně jako Pavel vložil ruce a modlil se, a ona byla okamžitě pokřtěna v Duchu svatém a začala se modlit v jiné řeči. Zatímco jsme mluvili, Melle vzala Bibli a ukázala mi několik míst Písma, kde se mluví o modlitbě v jiných jazycích a o křtu v Duchu svatém. Byla jsem překvapena, jak často Bible na tohle téma mluví. Divila jsem se, proč o tom v církvi, do které jsem chodila, nikdy nemluvili.

„Každé evangelium hovoří o Ježíši jako o tom, který křtí v Duchu svatém,“ vysvětlila mi.

Zatímco jsme spolu hovořily, uvědomila jsem si, že tento křest Duchem svatým je to, co se stalo, když jsem byla v nebi s Ježíšem. Ta podivná slova, která jsem se slyšela vyslovovat poté, co jsem se vrátila do svého pozemského těla, byla ukázkou toho, o čem se kniha Skutků tak často zmiňuje jako o „jiných jazycích“. Apoštol Pavel děkoval Bohu, že se modlí v jazycích více než ostatní, a velmi to doporučoval. (1 Kor 14:18)

Melle mi vysvětlila, že když se potom modlíme v naší rodné řeči, může to být ve skutečnosti výklad toho jiného jazyka Duchem svatým. Byla jsem tím fascinována. Cítila jsem se uvolněnější, když jsem zjistila, že nejsem jediný „fanatik“, který se takto modlí! A byla jsem ráda, že ty modlitby, které jsem každý večer k Bohu vysílala na rohu ulice Montrose a Drew Streets, byly ve skutečnosti dokonalou přímluvnou modlitbou samotného Ducha svatého, který se skrze mne přimlouval za Petra.

Velmi mne to zaujalo. Než jsme se rozloučily, Melle mne pozvala do své církve na následující neděli. „Pak můžeme jít společně na večeři,“ dodala „a můžeme o tomto mluvit více.“

A tak se i stalo – znovu jsme se setkaly a pak, když jsme snědly vynikající jídlo, mi Melle dala dárek – Bibli (Nový překlad – The New English Bible). Byla v moderní angličtině, srozumitelné, výborné pro někoho, kdo se ve starších překladech příliš nevyzná a není zběhlý ve znalosti Slova Božího. S touto Bibli jsem si velmi dobře rozuměla. Nikdy jsem Bibli

nestudovala tak, jako teď tuto, kterou mi Melle darovala. Začala jsem si dělat poznámky na okraji, podtrhávala jsem si významné pasáže a na zadní stranu jsem si dokonce vypsala svoje vlastní „desatero“.

Bylo ale jedno poselství, které ke mně promlouvalo a které zasahovalo hluboko do mého zraněného nitra.

„Ptala ses „proč?“ řekl mi Pán, „kladla sis otázku, o čem to všechno je, a proč se ti tyhle hrozné věci přihodily. Podívej se do knihy Zjevení 2:7-11, a já ti ukážu, že jsem napsal tvůj život do Mé knihy.“

Otevřela jsem si tu pasáž. Ta slova tam byla napsána před tisíci roky, ale byla napsána přesně pro mne.

„Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům: Tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je v Božím ráji... Toto praví ten první a poslední, který byl mrtev a ožil: Znam tvé soužení a chudobu, ale jsi bohatý... Neboj se toho, co máš trpět. Hle, Dábel se chystá některé z vás dávat do vězení, abyste byli vyzkoušeni, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti věnec života. Kdo má uši, slyš, co Duch praví sborům: Kdo vítězí, tomu druhá smrt neublíží.“

Zjevení Janovo 2:7-11 CSP

„Který byl mrtev a ožil!“ „Znam tvé soužení!“ „Soužení po deset dní!“ To bylo naprosto úžasné.

Řekla jsem: „To jsem já!“ Ten druhý pokus elektrickým proudem mne zabil, ale Bůh mne přivedl zpět k životu. Bylo to tak dokonalé, to úžasné Slovo Boží, které Bůh uskutečnil v mém životě. Zemřela jsem, ale pak jsem ožila.

Další verš z Bible přidal k mému nadšení, které jsem měla z knihy Zjevení:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Galatským 2:20

Ten stejný věčný život s Ježíšem nebyl jen pro mne; byl pro každého, kdo v Něho uvěří. Po těchto verších jsem dostala neuhasitelnou touhu, abych zakoušela vše, co pro mne měl připraveno a abych tuto dobrou zprávu šířila všem kolem sebe.

Věděla jsem, že dříve než se stanu účinným svědkem, musím se toho naučit mnohem víc, a On mne tomu začal vyučovat různými cestami.

Během následujících týdnů a měsíců mne Bůh poslal k různým lidem a církvím, kde krmil mého ducha. Jeden z nich byl kazatel v církvi, do které chodila Melle. Každý večer, po dobu jednoho měsíce, jsem chodila do jeho sboru, kde jsem se učila.

Jednoho dne jsem mu řekla: „Proč myslíš, že jsem musela projít takovým utrpením, abych poznala Ježíše a milovala Ho takovým způsobem, jakým Ho miluji teď?“

Ale ještě předtím, než mi kazatel stačil odpovědět, Ježíš mi tu odpověď pošeptal do mého ducha: „Nezáleží na tom, *čím* musíš projít, protože Já tě držím za ruku. Záleží na tom, *jak* tím projdeš, to se počítá.“ Právě jsem to přijala do svého ducha jako odpověď od Ježíše, když v tu chvíli mi kazatel řekl: „Petty, není to o tom, *čím* procházíš – ale o tom, *jakým způsobem* tím projdeš, na tom záleží.“

Ústa se mi otevřela dokořán, když to řekl. Když jsem mu vysvětlila, co se stalo, podívovali jsme se tomu všichni. A takovýchto podobných událostí se potom odehrálo více. Kazatel a já jsme často slyšeli Boží odpověď téměř naprosto shodnými slovy.

„Pane,“ modlil se jednoho dne kazatel, „proč necháš Dr. Wagnerovou, aby začala ten vztah s Tebou tím, že slyší Tvůj hlas tak jasně již od samého začátku chůze s Tebou? Mně to trvalo dvacet let, než jsem se dostal tam, kde je teď ona.“

„Četla tu poslední kapitolu dříve než tu první,“ vysvětlil Bůh, „musel jsem ji nechat projít „kurzem pádu“.“

Byla to pravda. Bůh mě vyučoval tak rychle skrze tyto výukové lekce ve tři hodiny ráno, skrze lidi, s kterými jsem přišla do styku a skrze moje večerní návštěvy církve.

Věděla jsem, že jdu do extrému. Ne každý byl schopen to tak dlouho vydržet. Musela jsem projít tolika věcmi, chtěla jsem toho poznat tolik, kolik jen bude možné; zakusit s Pánem tolik, kolik jen bude možné. Byl to vskutku kurz pádu – crash course.

Mezi věřícími koluje jeden takový vtip – že čerstvý křesťan by se měl nejprve nechat zavřít alespoň na šest měsíců.

Nemohla jsem ovládat svoji netrpělivost. Musela jsem každému říkat o Ježíši. Ten „problém“ se mnou spočíval ale v tom – že tato „nemoc“ mne nikdy neopustila. Můj duchovní život se zdál jako by teprve začal jízdu na horské dráze. Každým dnem tento život nabýval na rychlosti.

Otec, Syn a Duch svatý mi sloužili každé ráno od tří hodin až do šesti. Byla jsem vyučována duchovním pravdám, a poté mi bylo ukázáno, jak mám tyto pravdy vyučovat druhé. Každý den jsem si tyto instrukce zapisovala a pokoušela jsem se je také zavést do své všední práce.

Byla jsem vedena jako dítě. Vyučovali mě základním pravdám ohledně křtu ve třech podobách: křest do Těla Kristova při znovuzrození skrze Ducha svatého; křest pokání skrze ponoření do vody; a křest v Duchu svatém, který vykonává Pán Ježíš jako křtitel v Duchu svatém.

Nejen, že mi tyto pravdy vysvětlili tak jednoduše, že jsem jim mohla porozumět; ale také mi ohledně těchto křtů dali různé verše z Písma, aby tuto pravdu ve mně utvrdili.

Ta malá Bible, kterou mi Melle darovala, se stala mým stálým společníkem. Usínala jsem s ní; ve skutečnosti, když jsem se dověděla, že „v Bibli je moc“, tak jsem si na noc dávala několik Biblí kolem sebe jako ochranu – znovu to bylo trochu extrémní, ale ta hlavní myšlenka byla správná. Když jsem odcházela z domu, měla jsem ji v kabelce. Tou dobou byl můj osobní strážce a jeho německý ovčák těmi jedinými, kteří v noci zůstávali dole v přízemí. Stále jsem byla nervózní a vystrašená. Věděla jsem, že to bude nějakou dobu trvat, než se z toho dostanu.

Byla jsem nadšená ze všeho, co jsem se učila o moci Boží, takže jsem si nemohla pomoci a stále jsem někomu o tom říkala. Chtěla jsem, aby to věděli. Tolik křesťanů nevědělo vůbec nic o Jeho moci!

A pokaždé, když jsem začala hovořit o tom, co pro mne udělal, tak se začaly dít různé věci. Když jsem lidem říkala o té modlitbě „malého ztraceného beránka“, kterou Duch svatý skrze mne vyřkl, abych se dostala zpět do Božího ovčince, tak se chtěli modlit tu samou modlitbu také. Tak jsem si řekla, že pokud to fungovalo při mně, tak to bude fungovat i při nich.

A tak to bylo i s ostatními věcmi. Jelikož mi Bůh řekl, abych chodila po dobu jednoho měsíce každý večer na bohoslužby, myslela jsem si, že každý, kdo se stane křesťanem, musí udělat totéž.

Když jsem se začala sdílet s ostatními – zvláště s mými klienty v Maritronics – o tom, co mě Pán učil o třech formách křtu, mnozí z nich přišli k Pánu. Moje kancelář se stala místem, kde se hlásalo svědectví.

Když jsem lidem ukázala své nové oko a všechnu tu práci, kterou vykonal na mých prstech a ústech, začali hladovět po zázracích.

Byla jsem prostě natolik „extrémní“, že jsem věřila Písmu v Markovi 16:18 – a když jsem pak vkládala ruce na nemocné, tak i oni začali vidět zázraky. Mnozí uviděli takové zázraky, jaké jsou popsány v Bibli!

Během těch prvních dnů mé nové chůze s Bohem mi Pán ukazoval místa z Bible, která popisovala různé druhy témat.

Dal mi například více jak dvě stě veršů o andělech. Zjistila jsem, že andělé hráli velmi důležitou úlohu v plánu pro můj život, a přijímají pouze Jeho příkazy (ne moje!) aby mi přinesli to, co On chce, abych měla.

Žalm 35:5 říká: „*At' jsou jak větrem hnané plevy, Hospodinův anděl at' je dohoní!*“ Král David žádal Boha, aby poslal anděly, kteří by dohonili jeho nepřátele, se kterými si nevěděl rady. Když David, proč ne já?

Jednoho dne se učení týkalo pomazání olejem. Tak tedy, nechtěla jsem dělat nic jen tak napůl. Když mi přítel přinesl galon (1 galon = 3,7 litru, USA) olivového oleje ze zahrady Getsemanské, pomazala jsem tím všechno, co jsem viděla – včetně mojí kancelářské židle.

Když mne pobídl, abych četla Židům 9:14-19, slovně jsem začala všechno pokrývat krví Ježíše.

Chtěla jsem to Slovo vložit do praxe. Mám tím na mysli, že když to tam bylo k použití, tak co mi bránilo, abych se nestala radostným „činitelem“ Slova?

A nejčastější Boží instrukce pro mne byla: „Petty, ty udělej ten první krok, a já tě povedu za ruku každý další krok po cestě.“

Uvědomovala jsem si, více než kdy jindy, že On vede moje kroky po celý můj život, i když jsem Ho mnohokrát zklamala. To pomazání, o kterém mi řekl – to bylo na mém životě již od začátku. Mohla jsem se podívat nazpět mnohokrát a uvědomit si, že On mi dal odvahu ve chvíli, kdy ostatní od té určité věci ustupovali zpět. Když jsem začínala další novou akci, tak On mi dal moudrost, abych hledala tu nejlepší dostupnou finanční a právní radu. A i když mi radili, abych určitý byznys nezačínala, měla jsem někdy takovou „kuráž“, instinkt (nevěděla jsem tehdy, že On mne vede). Znovu a znovu se moje instinkty ověřily jako správné.

Myslela jsem si, že můj úspěch spočívá v tom, že jsem byla ochotná pracovat více než ostatní, anebo kvůli mému životnímu pravidlu - „pokud lidé mohou získat větší hodnoty než ty, za které zaplatili, tak to musí fungovat“.

Učila jsem se, že můj úspěch spočíval v tom, že mne Bůh vedl – i když jsem Ho tehdy sotva znala.

Kurz z pádu pokračoval. Byla jsem nadále příliš „extrémní“ i pro charismatického křesťana. Ale ty lekce, které jsem se učila, mne připravovaly na ještě větší zkoušky.

KAPITOLA 20

Můj synu, můj synu

Jednoho dne mě Bůh inspiroval, abych se podívala do epištoly Židům 4:16. Stálo tam: „*Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a našli milost ku pomoci v pravý čas.*“ CSP

Měla jsem nějaké potřeby? Opravdu jsem měla. Potřebovala jsem pomoc? Ano!

Pouze Bůh mohl učinit v některých mých situacích cestu tam, kde žádná není. I když jsem prožívala finanční zázraky na každý den, i tehdy jsem potřebovala Jeho pomoc. S právními bitvami, které se neustále zostřovaly a s mnoha mými věřiteli, kteří byli nedočkaví, bylo nutné prosit Boha, aby mi v této věci dal odpověď.

A jedna z nejhorších situací se týkala Petra, mého syna. Myšlenkami jsem byla stále u něho. Stále jsem každou noc jezdila na křižovatku Montrose a Drew Streets, abych se modlila za svého hubeného, vousatého syna.

Kimberly přicházela ke mně domů téměř každý víkend, a z našich rozhovorů bylo zřejmé, že měla o Petra také velkou starost.

Jednoho dne brzy ráno zazvonil zvonek u dveří. Ve dveřích tam stál Petr. Jediný pohled na něj mi řekl, že si prošel svým vlastním peklem.

„Mami... mami... mami,“ vzlykal, když se mi vrhl do náruče. Řekl mi, že jeho únosci opustili toho dne město, jelikož nakonec uznali, že z toho útoku proti mně již nebudou mít nic, pouze nezdar a smrt.

Mé slzy obmývaly jeho i moji vlastní ztrátu. Plakala jsem nad tou agonií, skrze kterou musel projít. A začala jsem upřímně děkovat Bohu, že Petra nakonec v pořádku přivedl domů.

Pak přišel opravdový šok – když jsme jeli vyzvednout jeho osobní věci z opuštěného bytu, kde byl držen, Petr mne zavedl na křižovatku Montrose a Drew Streets, bylo to přesně v rohu, kam mě Duch svatý posílal každou noc! Po dobu šesti týdnů jsem tam chodila, abych se přimlouvala za svého syna.

„Ten jediný čas, kdy moje mysl byla jasná a nebyla ovlivněna drogami, byla ve chvíli, kdy jsem se podíval z okna a viděl jsem tam zaparkované tvoje auto,“ řekl mi. „Poznal jsem je, ale neodvažoval jsem se o tom říct ani slovo, protože pak by nás oba hned chytli a zabili.“

Petr, můj syn, ať se už z jakéhokoliv důvodu nakonec do toho mého přepadení zapletl, stal se pouhým pěšákem na zrádné šachovnici.

Proč ale Petra toho dne pustili, místo toho, aby ho zabili? Ve svém srdci jsem věřila tomu, že je v pořádku jen proto, že Bůh byl věrný svému Slovu. To Písmo, které mi dal a ve kterém

mne ujišťoval o mém bezpečí – a spásu celého mého domu, to se naplnilo. Nemohla jsem činit jinak, než Ho chválit!

Když byl tedy Petr v bezpečí a naše rodina pohromadě, moje dřívější kuráž a elán pro život se navrátili ve své plné síle v mohutných vlnách.

Ale navzdory mé víře a neustálým modlitbám bylo jasné, že uzdravování mých porušených nervů bude nadále pomalým procesem. Zvuky, které mne jindy v noci nijak nerušily, mě najednou v noci s hrůzou budily ze spaní. Když vál silný vítr, televizní anténa vydávala podivné zvuky, které jsem slyšela ve své ložnici. Byla jsem z toho naprosto vyděšená.

Bylo to ale pochopitelné pro někoho, kdo si prošel takovým traumatem, že měl porušené nervy.

Stále jsem ale měla pocit, že Bůh může uzdravit naprosto cokoliv.

Poté jsem zjistila, že Bůh má dokonalé řešení i pro moje nervy.

KAPITOLA 21

Nová žena

Během celého června mne Pán pobízel, abych čtvrtého července strávila v Acapulcu, aby mi mohl uzdravit mé nervy. Nějakou dobu jsem Mu naslouchala, ale jen tak na půl ucha, jelikož jsem si v tu chvíli nemohla takový luxus dovolit. Ale každého dne mi Pán připomínal, že cesta do Acapulca je součástí Jeho plánu na mé zotavení. Když již nešlo tyto připomínky ignorovat, začala jsem se vymlouvat.

„Ale Otče,“ protestovala jsem, „nemám, co bych si na sebe na tuto cestu vzala.“

Peníze začaly přicházet více, ale já se cítila vázána, abych je všechny dávala na splácení těch obrovských dluhů z kreditních karet. Můj šatník byl téměř prázdný. Nakonec mi řekl, abych se podívala do Matouše 6:28-32.

A proč si děláte starosti o oděv? Podívejte se pozorně na polní lilie, jak rostou. Nenamáhají se ani nepředou, a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je a kterou zítra hodí do pece, nebude tím spíše oblékat vás, malověrní? Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: „Co

budeme jíst?’ nebo: ‚Co budeme pít?’ nebo: ‚Co si oblečeme?’ Neboť o to všechno horlivě usilují pohané. Vždyť váš nebeský Otec ví, že to všechno potřebujete. (CSP)

Styděla jsem se zmínit o tom, že můj šatník je prázdný. A i když jsem si stále myslela, že si nemohu dovolit ten výlet, Pán mi každý den připomínal, že jako přídavek k uzdravení mých nervů pojedu do Acapulca také proto, že tam potkám muže svého života – osobně!

Kladla jsem si otázku, jak asi bude vypadat a nemohla jsem se ho dočkat. To byl přece jeden z mých požadavků ve dnech mého úniku.

Jednoho dne mi listonoš donesl dopis od společnosti American Express Company. Poděkovali mi za mou zodpovědnost splácet ony podvodné dluhy, které jsem právně splácet nemusela. Jako dárek mi poslali v dopise zlatou kartu American Express Gold Card – na jejímž účtu byla spousta kreditu, který jsem si určitou formou mohla vybrat. Ne že by to nějak změnilo moji finanční situaci – to vůbec ne, ale tato karta byla propojena s mojí návštěvou Acapulca. Vzkročit do něčeho takového bez finančních prostředků nikomu nikdy nedoporučuji. To by nedávalo smysl. Nikomu jinému bych takovýto krok nedoporučovala.

„Pane,“ řekla jsem, „tohle je nádherné – přijmout kartu od American Express (pozn. většinou různé slevy) – ale kdo zaplatí ten účet?“

„Já ho zaplatím,“ ujistil mne.

Znělo to tak zvláštně, ale cítila jsem vedení, abych tento let naplánovala. Stále jsem se cítila omezena tím, že nemám plný šatník. Ten černý kalhotový kostým, který jsem měla na sobě, když mě unesli, se pro mne stal téměř uniformou. Druhý kostým, který jsem měla, byl béžový, a hnědý kostým již obnosila moje dcera.

Když se mne přátelé kdysi ptali, co si mají vzít na sebe, když pojedou do Acapulca, vždy jsem jim říkávala: „Vše, co potřebujete na sebe do Acapulca, jsou plavky, úsměv a větší dávka slunečního svitu!“ Tedy, teď se v mojí finanční situaci tak stalo, téměř přesně podle mých slov.

Pán mi dal instrukce ohledně mého výletu, dokonce i pro hotel, kde jsem si zamluvila rezervaci.

Takže bylo pro mne trochu neobvyklé, když jsem dorazila do Acapulca a Bůh mi nařídil, abych nechala své zavazadlo na recepci ve svém hotelu, a hned se vydala do hotelu Las Brisas.

„Hmm...?“ nedokázala jsem si představit, že po mně Pán chtěl, abych se setkala se svým budoucím manželem v jedné z restaurací Las Brisas anebo v nočním klubu. Když jsem tedy dorazila do Las Brisas, byl to nádherný objekt postavený na úpatí hory. Duch svatý směřoval moji pozornost na vrchol hory, kde byl vidět obrovský rozsvícený kříž, který jakoby zářil nad celým městem.

„Běž na vrchol!“ nařídil mi Pán. Mé srdce bušilo nadšením. Byla jsem si jista, že v několika momentech se setkám s mužem svého života!

Dala jsem své instrukce taxikáři, a ten začal cestu na vrchol hory. Míjeli jsme krásné chatky pro snoubence, zapuštěné do svahu v horách a stále jsme jeli nahoru točitou cestou až ke vznešenému hřebenu hory, kde byla malá kaple, která sloužila jako kotva pro kříž, který pro město sloužil jako maják.

Když jsme byli v polovině cesty, přijeli jsme k bráně, kde stála stráž. Taxi zastavilo a řidič mě informoval, že dál již jet nesmíme – já to ale věděla lépe.

Vyskočila jsem z taxíku a promluvila se strážcem autoritativním tónem: „Nechte nás projet!“ řekla jsem. „Bůh chce, abych šla na vrchol této hory.“ Podivný výraz na jeho tváři mi říkal, že mu Bůh dával podobné poselství. V každém případě tento muž na to nic nenamítal. Jednoduše odemkl bránu a dal nám pokyn, abychom projeli.

Když jsme dojeli na vrchol, zdálo se, jakoby nás ten kříž na kapli vítal svým světlem, zvláště mne. Plná vzrušení jsem vykročila z taxíku a zamířila si to do kaple. Kladla jsem si otázku, jestli ten muž mého života bude zrovna na kolenou.

Možná, že se bude modlit také, aby tu potkal svoji manželku.

Se srdcem plným očekávání jsem otevřela malé dveře kaple. Moje oči rychle projely všechny lavice. Nikdo tam nebyl. To místo bylo prázdné. Byla jsem tím zklamaná.

Když jsem dále vkročila do budovy, spatřila jsem sochu Ježíše v životní velikosti. Rozhodně nevěřím v uctívání soch, ale na malinký okamžik mi připadalo, jakoby ožila a byla ozářena růžovou září.

Pak jasně a zřetelně zazněl hlas mého Nebeského Otce: „Tohle je ten muž tvého života.“

V tu chvíli se se mnou stalo něco nevysvětlitelného. Přítomnost Boží sestoupila do té místnosti s velikou mocí. Padla jsem na podlahu. Zatímco jsem tam tak ležela, otočena tváří k studené podlaze, plakala jsem a plakala. S každou slzou Bůh odplavoval více mě samé, a udělal tak místo pro Něho.

Každý kousek zášti, který jsem kdy pocítila, každé odsouzení, které bylo na mě vloženo, a všechna ta zranění z minulých měsíců, o kterých jsem si myslela, že nebudou již nikdy uzdravena, vše bylo zcela a naprosto odstraněno ve chvíli, kdy jsem tam ležela a plakala.

Když jsem se cítila volná, že již mohu vstát, zůstala jsem v úžasu. Když jsem se podívala na hodinky, zjistila jsem, že uplynuly celé dvě hodiny. Mně se to zdálo jako pár sekund.

Nějak jsem věděla, že všechny ty zázraky, které Bůh pro mne v minulosti udělal, byly ve srovnání s tím, co udělal pro mě právě teď, bezvýznamné.

Věděla jsem od té chvíle, že všechno to přetavování, které za uplynulých tří měsíců vykonal, bylo pouze přípravou na to naprosté očištění, které vykonal teď.

Byla jsem uzdravena jak zevnitř, tak i zvenku. Věděla jsem, že na tomto světě již na ničem zálehet nebude – na ničem, ve srovnání s tím faktem, že jsem patřila muži mého života – Ježíši.

Jako psycholožka, která pracovala aktivně s tisíci lidmi, jsem věděla, že jedna z největších potřeb lidského srdce je jednoduše někomu náležet.

Patřila jsem Jemu. Věděla jsem to bez stínu pochybnosti.

Když jsem konečně vyšla z kaple, ten taxikář na mě stále čekal. Stále tak nějak omámena jsem ho nasměrovala zpět do hotelu. Když jsme tam dorazili, začala jsem mu dávat peníze za cestu. On ale absolutně odmítl cokoliv si vzít!

„Já bych vám měl zaplatit za to privilegium,“ řekl. „Cítím se jako bych tam nahoře byl v samotné přítomnosti Krista.“

„Takže jsem nebyla tou jedinou osobou, která Ho tam cítila,“ pomyslela jsem si. Bylo to pro mne další potvrzení.

„Věděla jsem to!“

Očekávala jsem, že zbytek mé dovolené nebude již tak vzrušující – ale můj Otec se překonával každým dnem. Mohla jsem používat bílý džíp (sundala jsem z něho střechu jako u mého kabrioletu doma, a tak jsem ho nazvala „můj Acapulco Cadillac“), a jezdila jsem s ním od jednoho konce ostrova na druhý. Boží nádherná sláva mne stále obklopovala a uzdravovala každý nerv v mém těle. Chválila jsem Ho a uctívala a spolu s Ním jsem zpívala. Poprvé od doby mého únosu jsem si uvědomila, že si mohu užít pokojné noci ničím nerušeného spánku.

Každodenně mne Duch svatý prováděl každým koutem a místečkem v té oblasti, a často mne vedl k té milé modlitebně na náměstí. Kdykoliv jsem s džípem vyjela tím směrem, věděla jsem, že mě tam něco vzrušujícího čeká.

Jednoho rána jsem zjistila, že tam sedím vedle krásné Mexičanky. Její dcera se vdávala, tak mne pozvala na svatbu, která se konala poblíž oceánu na krásné prostorné louce. Bylo to vše tak osobní – jako kdybych byla v mexickém ráji.

Dalšího rána jsem seděla pod malou travnatou stříškou a objednávala si snídani. Tři pohlední gentlemani byli poblíž stolu. Jeden z nich ke mně přistoupil a řekl: „Nemůžeme si nevšimnout vašeho šťastného obličeje. Nepřipojte se k nám, prosím, na snídani? Potřebujeme dotyk vašeho slunečního svitu.“

Zjistila jsem, že jsou to kapitán, vojenský lékař a účetní z australské lodi, zakotvené v přístavu Acapulco. Loď plula kolem celého světa a měla být v přístavu ještě další tři dny.

Během snídane jsme se smáli; poté mne pozvali na večeři, která se měla konat na lodi. Přijala jsem nabídku, a když oranžový západ slunce olizoval mexickou oblohu, přijelo pro mne auto; pak mě malou loďkou převezli k zakotvené lodi.

Ten večer byl nádherný, stejně tak jako večeře. Nejen večer, ale i druhý den jsme společně trávili spoustu času. Byli fascinováni těmi zázraky, které Bůh při mně vykonal, a Bůh tyto zázraky použil, aby otevřel jejich srdce pro Jeho lásku. Dříve než jsem tu loď opustila, tak všichni tři muži pozvali Ježíše, aby přišel a kraloval v jejich životech!

Jedním ze šperků, které mi byly odcizeny, byl takový pěkný zlatý medailonek s tváří Ježíše, který mi přítel donesl ze Svaté země (z Izraele) před lety. Byl upevněný na zlaté tabulce. Nosila jsem ho kolem krku tak dlouho, že jsem i nyní po něm každé ráno automaticky sahala. Pak jsem si vždy uvědomila, že už ho nemám. V takové chvíli mi pokaždé můj Otec říkal, že když si to zasloužím, tak mi takový opatří a dokonce ještě hezčí, než ten předešlý.

V Acapulcu mne Duch svatý vzal do všech těch nejvybranějších zlatnictví se šperky, dokud jsem nenašla ten největší a nejkrásnější medailonek s Ježíšovou tváří, jaký jsem kdy viděla. Bylo to čisté zlato, ale věděla jsem, že si to nemohu dovolit. Pak mi ale Duch svatý připomněl, že mi Bůh slíbil, že mi zaplatí můj účet na A. E. kreditce. Zdálo se, že mi naznačuje, že mě vidí hodnou toho, abych přijala náhradu za ten medailonek, který mi byl ukraden. Říkala jsem si, co jsem asi udělala, že jsem si ho zasloužila.

„Copak nevíš,“ řekl, „že Ježíš se usmívá nad těmi třemi novými dušemi, které jsi Mu přinesla – toho kapitána, lodního doktora a účetního?“ Potom jsem si každé ráno, když jsem si ten medailonek zavěsila kolem krku, vzpomněla, že Ježíš se usmívá pokaždé, když přivedu novou duši svému Nebeskému Otci.

Když nastal čas, abych opustila toto středisko, vzbudil mě Duch svatý a řekl mi, abych potvrdila svoji rezervaci pro zpáteční let do Spojených států.

„Bože, to je zastaralé, to již nemusím dělat. Za moji letenku je již zapláceno, a proto není třeba, abych ji nějak potvrdila.“ Tak tedy jsem naložila své věci do svého „Acapulco Cadillacu“ a odjela na letiště. Když jsem přijela na místo a zkontrolovala své věci, byla jsem informována o tom, že všechna místa jsou již obsazena.

„Ale já mám potvrzenou rezervaci,“ namítala jsem.

„Je nám líto,“ řekl mi opatrně uniformovaný agent. „Právě nedávno vešlo v platnost nové pravidlo. Je nezbytné, aby lidé potvrdili své zakoupené lety – i ti pasažéři, kteří již mají letenky předplacené.“

Srdce mi kleslo. Duch svatý měl pravdu – jako vždy. Kdybych Ho jen poslechla!

Byla jsem nasměrována k místu na letištní ploše, kde jsem se připojila k zástupu lidí, kteří si také svůj let nepotvrdili. Letadlo, s kterým jsme plánovali odletět, stálo nedaleko nás, ale brána již byla zavřena.

„Další letadlo přistane ze Spojených států za několik hodin,“ bylo nám řečeno. „Mnozí z vás se budou moci s ním vrátit.“

Stála jsem uprostřed nespokojeného davu. Najednou vystoupil z letadla pilot, prošel tím davem přímo ke mně, beze slova mě vzal za ruku a vyprovodil mne po schůdkách do letadla. Uvnitř mne zavedl na jediné volné místo v letadle.

Byla jsem v šoku! Byla jsem tím dojata! Proč jsem byla zrovna já, z celého toho davu vybrána, abych tím letadlem letěla? Zdálo se, že to nedává smysl.

Odpověď přišla jen pár minut poté, co jsme odletěli. Bůh mi připomněl v myšlenkách něco, co se stalo již na ostrově. Jednoho dne jsem viděla stařenku, jak žebra. Něco mne nutilo, abych jí dala své poslední dva dolary. Jakmile jsem jí ty dva dolary dala, Duch svatý mě informoval, že jsem právě dala dva dolary té nejbohatší ženě v celém Acapulcu. To mě opravdu rozesmálo: „Nuž tedy dobrá, možná že je nejbohatší žebračkou v celém Acapulcu, ale velmi Tě miluje. Jen se podívej na tu velkou kytici růží, kterou přinesla na Tvůj oltář.“

V tom letadle mi dal Bůh vědět, že mne nenechal bez prostředků právě kvůli mému upřímnému čistému srdci, které dávalo.

Jak pečlivě to vše Bůh naplánoval. On mi dovolil, abych se cítila uvolněně, i když jsem v peněžence neměla téměř žádné peníze. On ode mne vzal tu úzkostlivost ohledně výdajů. Součástí toho plánu byli i lidé, kterých jsem se dotkla a kterým jsem svědčila.

A co ty zvuky během noci? Ve světle Jeho dokonalé lásky ke mně to vše navěky zmizelo. Ten muž mého života to učinil tak, jako by to nikdy neexistovalo. A skutečně to byla nová žena, která se vrátila do Houstonu, aby znovu pracovala na Božím díle.

Bůh mne připravoval na veliké úkoly, které byly ještě přede mnou.

KAPITOLA 22

Přípravy

Je cesta, po které každý nový křesťan jako „dítě“ musí jít, aby dospěl k dospělosti. Příliš často máme sklon soudit nově uvěřivší za jejich, někdy i bizarní kroky.

Já sama jsem prošla spousty takovýchto různých stádií. Jeden evangelista v rádiu nabízel, že za 25 dolarů nám sdělí náš duchovní stav. Já jsem si s ním již dohodla schůzku, když mi Pán řekl, že se jedná o duchovní úchylku, a že tento muž je ve skutečnosti zapleten do okultismu.

(Pozn. překladatele: Osobně jsem se s něčím podobným setkal v jedné západní církvi někdy v roce 1990, kdy cestující „kazatel a kazatelka“ takto za poplatek nejdříve asi 5 dolarů nabízeli duchovní „diagnózu“. Částka se postupně zvyšovala a se zvyšovanou částkou postupně řídla nejprve dlouhá řada vpředu u podia. Když se vyšplhala na pár tisícovek, tak po delším „prorockém“ vyvolávání, že „je zde... ten a ten... který má tuto částku dát“, si dopředu stouplu pár lidí. Tato proctví byla velmi všeobecná, spíše psychologického než prorockého rázu. Lehce rozpoznatelný falzifikát. Již to jejich úvodní „kázání“ zesměšnilo

místního pastora pro jeho „nudná“ kázání s výkladem Bible. Zato z jejich „kázání“ jste se toho moc z Božího slova nedověděli, zato různé nadpřirozené příběhy o andělech ano.)

Zúčastnila jsem se bohoslužby, kde pastor pořádal takzvané „vyzkoušej mne“ (pozn. tj. Boha) sbírky. Dala jsem tam spoustu peněz, jelikož jsem od Boha hledala vedení. Nakonec mi Bůh ukázal tu chybu, že jsem si ve skutečnosti za Boží vedení chtěla zaplatit.

Jelikož jsem byla horlivou mladou křesťankou s touhou růst do plnosti Boží, kterou pro mě Bůh naplánoval, tak jsem docházela na vyučování do jedné takové tradiční církve, i když mi Bůh ukázal některé jejich chyby.

Podobně jako nějaká -náctiletá, která se snaží obejmout celý svět najednou, tak i já jsem se snažila naučit se o Bohu všechno najednou.

Zajímavé na tom bylo, že to světlo, které bylo kolem mne vidět ve dni mého úniku, se občas objevilo různými způsoby.

Během následujícího roku po mém únosu sedělo v mé kanceláři mnoho lidí, kteří trpěli rakovinou. Někdy je Duch svatý uzdravil ještě předtím, než jsem na ně stačila vložit ruce!

Bůh mne ale začal vést jiným směrem. Uzdravující služba nebyla úplně odstraněna, ale uzdravení se začala vyskytovat nikoliv jako spontánní projevy, ale stále častěji se vyskytovala jako postupný proces teprve poté, co se dotyčná osoba naučila používat svoji víru v Boží Slovo.

Mezitím jsem pokračovala ve své „divoké jízdě na horské dráze“. Během období tohoto přechodu jsem zakoušela znatelné výšiny i nížiny v mnoha věcech, ať už to byly moje finance, moje nadšení pro život nebo moje rozhodnutí sloužit Pánu.

Jednoho večera jsem se litovala a vnímala jsem nutkání uvolnit tento tlak nějakou tekutinou. Zajela jsem do hotelu a objednala si exotický míchaný nápoj. Mnohokrát v minulosti jsem se tam stavovala na koktejl, abych své emoce odreagovala, ale tentokrát to bylo od doby po mém únosu poprvé, co jsem opět měla takovou potřebu. Zatímco jsem čekala na svůj nápoj, snažila jsem se nemyslet na spoustu věcí, ale litovala jsem se za to, v jakém stavu jsem byla.

„Tak tedy, Pane,“ vzlykala jsem, „domnívám se, že ty koktejly mi také vezmeš. Zdá se, že všechno ostatní už je pryč.“

Ale po prvním usrknutí z koktejlu jsem to musela odložit. Chutnalo to podivně hořce! Vždycky jsem pila jen trochu, příležitostně, ale věděla jsem, že po této zkušenosti už se znovu nenapiji.

Ve své sklíčenosti jsem řekla Bohu, že cítím, že můj život je již u konce a navrhla jsem Mu, aby to, co z mého života ještě zbývá, daroval dítěti, za které jsem se modlila, sedmiletému chlapci, umírajícímu na leukemii.

Boží odpověď na moji nabídku mě probrala z mé sklíčenosti: „Není to tvůj život, abys ho dávala,“ řekl konečně a mile. „Nemůžeš utéct od života, nemůžeš utéct od smrti, nemůžeš

utéct od Boha, nemůžeš utéct od sebe samé. Tyto čtyři zdi jsem postavil kolem tebe tak vysoko, že přes ně nelze přelézt. Teď povstaň a bojuj!“

Ta slova byla vyslovena s neodolatelnou výzvou. Bylo ještě tolik práce, která musela být vykonána. Bylo tolik lidí, kteří se chtěli vzdát svého života. Začala jsem vnímat v sobě neodolatelnou touhu právě těmto lidem pomoci, aby zůstali naživu.

Nade vše jsem se chtěla líbit Jemu, i ve chvílích, kdy jsem se cítila na dně.

Když jsem tak duchovně rostla, Bůh mne vedl k jednomu zajímavému společenství (Lakewood church), kde byl jeden velmi milosrdný pastor - John Osteen (*pozn. John Hillery Osteen, narozen 21.8.1921 – zemřel 23.1. 1999*). Ta poselství, která jsem tam slyšela, byla tak jednoduchá a přitom hluboká. Zasahovala do potřeb lidí, a to jsem potřebovala. Právě takové učení jsem potřebovala, abych se dokázala vyrovnat s těmi výšinami a údolími v mém životě.

Během těchto let jsem chodila na přednášky teologie na univerzitě v Rice, účastnila se několika církevních bohoslužeb a biblických hodin a také jsem sledovala televizní křesťanské programy.

Nějakým způsobem byl Bůh schopen tuto směsici použít pro Jeho slávu.

Vše to bylo o tom, že jsem tím vším musela projít, abych vyžrála. Zjistila jsem, že někteří jsou lhostejní k tomu, aby rostli na své cestě s Pánem – jednoho dne se ale budeme ze všeho zpovídat před Bohem osobně, za to, co máme a také za to, co jsme mohli mít; ne z toho, co jsme, ale z toho, čím jsme mohli být.

Potřebovala jsem každé sebemenší povzbuzení, každou špetku síly, a také spoustu odvahy, abych vůbec byla schopna těmi nadcházejícími měsíci projít.

Možná, že ty největší bitvy mého života jsou teprve přede mnou.

KAPITOLA 23

Odplata

Na jaře roku 1974 měl Jerry Hamilton vše připraveno na náš soudní proces - udání proti nemocnici na Westheimer Road.

Až do tohoto bodu bylo vše rozhodnuto v náš prospěch. Dokonce i udání proti Dr. Ronaldu Holmesovi, muži, který schvaloval ono kruté „léčení“, bylo u soudu projednáno. Nebylo pochyb o tom, že se odchýlil od přijatelných zásad léčby, ale ta právní bitva by u soudu za normálních okolností stála za doktorem. V té době udání ohledně nesprávné léčby nebylo téměř nikdy v prospěch pacienta, a nezáleželo na tom, jak špatně se s pacientem zacházelo. Porota tehdy stále věřila, že doktoři jsou neomylní. Takže když právník Dr. Holmese a Jerry se shodli na velmi liberálních podmínkách, od této žaloby bylo upuštěno. Pro mne to bylo víc, než peníze, které Holmes musel zaplatit; ono vyrovnání bylo pro mě také morálním vítězstvím.

Tou největší bitvou však bylo udání proti nemocnici, kde jsem byla mučena a zavražděna. Přípravy na další soudní jednání nabralo na intenzitě. Ve skutečnosti, díky svým výzkumným dovednostem, jsem byla schopna pomoci Jerrymu vystopovat podobné případy, jako byl ten můj. Vrátila jsem se s potřebným materiálem pro tuto bitvu.

Když přišlo ono datum, řekla jsem: „Pane, netušila jsem, že budu muset jít k soudu, abych dostala své vlastní peníze zpět.“

Jeho odpověď byla: „Budou tě soudně vyslyšet?“ (nebo také...budeš obviněna?) „Neboj se. Já pošlu své anděly před tebou,“ řekl.

A tak když ten den nastal, Bůh poslal různé lidi, kteří zůstávali poblíž a modlili se: kazatel z Galvestonu, skupina věřících z Tulsy, arcibiskup z Kanady a někteří dobře známí televizní kazatelé.

Tento soud trval po dobu tří týdnů. Proces „Olívie Petty Wagnerová proti Southwest General nemocnici“ byl určitým způsobem parodií a také sérií šoků v jiném slova smyslu.

Soudce měl se mnou skutečný problém. Nemohla jsem si ale pomoci, když určití jednotlivci předstoupili před soud; byla jsem podrážděná, zvláště když jsem věděla, že úmyslně lžou. Soudce chtěl, abych tiše seděla a dokonce abych ani nehovořila se svým právníkem. Byla to chyba, když jsem občas vybuchla, ale aby se takovým „orlím pohledem“ na mě díval, to jsem si nezasloužila.

Tento soudní proces se táhl po dobu tří otřesných týdnů. Každý večer jsem se dobelhala domů. Zdálo se to být nemožným úkolem – dokázat nemocnici jejich vinu.

Pouze tehdy, když jsem četla Boží Slovo, nějak jsem z něho načerpala dost síly, abych se mohla vypořádat s dalším dnem. Rodinní členové mne povzbuzovali a dávali naději na výhru.

Jerry Hamilton zůstal optimistický, ale já jsem pochybovala, jestli je tak optimistický i v mém případě.

Jerry skutečně vykonal svůj „domácí úkol“. Byl u soudu skvělým výřečným právníkem. Když něco pronášel anebo četl ze svého materiálu, soudce i obecnost pozorně naslouchalo.

Byly tam i méně napjaté momenty. „Následovník“, jeden z mých strážců, vykládal o mém úniku: „Soudce, to musela být nějaká organizovaná práce. Žádná ženská ve stavu, v jakém byla Dr. Wagnerová, by tu tabuli nemohla sundat. Šest chlapů to muselo dávat zpátky nahoru!“ Celá soudní síň propukla ve smích spíše nad způsobem, jakým to řekl.

Když to Následovník řekl, nahnula jsem se k Jerrymu a pošeptala jsem mu: „Tak tedy, skutečně to byla organizovaná práce. Bůh, Ježíš a Duch svatý mi pomohli, abych tu tabuli dala dolů. Kdybych to ale řekla, tak by mě znovu zavřeli, rychleji než cokoli jiného!“

Pak přišly na řadu ty tajuplné momenty. Dostali jsme soudní předvolání k vůli osobním věcem z nemocnice, včetně oné polystyrénové hlavy. Když Dr. Holmes předložil tuhle hlavu s těmi slovy napsanými na ni, téměř jsem omdlela emocemi, které to ve mně vypůsobilo.

I Vychrtlá svědčila. Obhajobě tím moc nepomohla, když s opovržením popisovala, jak do mne zabodávala injekce: „Bodali jsme to do ní přímo přes tu její černou blůzu!“

Ocel-a-hrom tam byl také. Když ho Jerry vyslyšel, ukázalo se, že tento sádelnatý obr byl jedním z našich nejlepších svědků. Jerry se ho zeptal na ten elektrošok, a tento pomalu mluvící hromotluk hrdě popisoval, jakým způsobem sebou osoba, jako třeba já, mlátila kolem sebe, až nakonec spadla z „vagonu na maso“ na podlahu, kde z ní vyšla „šťáva“.

Můj osobní lékař pronesl velmi cenné prohlášení:

Q-(soudce) Kontaktoval jste konkrétně onu nemocnici?

A-(svědek) Ano, kontaktoval.

Q-A co se dělo, když jste s nimi hovořil?

A-Tak tedy, odmítli mi dát jakoukoliv informaci, která by se jí týkala, a požadovali, abych si promluvil s vedoucí sestrou. Nepamatuji si na její jméno, ale představila se jako hlavní sestra, která je právě ve službě. Vysvětlil jsem jí, kdo jsem, že jsem osobní lékař této osoby, a rád bych si s ní promluvil; ona ale odmítla sdělit mi číslo toho pokoje a dokonce mi ani nedovolila pacientku vůbec vidět.

Q-Byl jste schopen zjistit, kdo je v této nemocnici jejím lékařem?

A-Ne, ani to jsem nebyl schopen zjistit.

Q-Pokusil jste se poté kontaktovat některé její přátele nebo rodinné příslušníky?

A-Ano, to jsem učinil. Ve skutečnosti jsem celou noc zůstal vzhůru a snažil jsem se telefonicky zkontaktovat s jakýmikoliv jejími přáteli a příbuznými...

Q-Z prohlídek, které jste u paní Wagnerové učinil, ať už ve vaší kanceláři nebo mimo ni, byl byste schopen říci, jestli tato osoba vyžaduje psychiatrickou léčbu, či nikoliv?

A-To bych určitě schopen byl.

Q-Dobrá, pane. Když jste ji tedy viděl onoho šestého února, bylo její chování v té době stejné jako tehdy, když jste ji viděl dříve?

A-Naprosto stejné. Ani moji zaměstnanci si nevšimli na ní ničeho podivného.

Q-Konkrétně, podle vašeho názoru, vyžadovala psychiatrickou hospitalizaci onoho šestého února, kdy jste ji naposledy viděl?

A-Rozhodně nikoliv.

Q-Toho šestého února vyžadovala podle vašeho názoru jakoukoliv jinou hospitalizaci?

A-Nikoliv, pane.

Ten hlavní předpoklad byl, že potřebuji psychiatrickou léčbu; že Petr to podepsal, abych mohla být zadržena pro tuto léčbu, a že jsem prý Dr. Holmesovi dala psaný souhlas k tomu, co se mnou budou dělat.

Samotné prohlášení Dr. Holmese vypovídá o něčem jiném.

Q-Obdržel jste její souhlas pro léčení křečí nebo pro jakoukoliv Elektrokonvulzivní terapii?

A-Nikoliv, teď vím, že nikoliv.

Q-Podepsala někdy nějaký písemný souhlas? Požádal jste ji někdy, aby vám podepsala nějaký souhlas v souladu se zákonem?

A-Ne, uvědomuji si teď, že k ničemu takovému nikdy nedošlo.

Q-Věděl jste, že její syn byl v té době pod vlivem drog?

A-Ano, teď to již vím.

Q-A přesto jste ho požádal, aby podepsal tohle schválení již tři dny poté, co se tohle stalo. Byl to dokument, který měla podepsat předtím, než jí byly aplikovány elektrošoky.

A-Ano, tak jsem učinil.

Q-Měl jste kopii toho dokumentu s sebou?

A-Ano, mám ho.

Q-Jaké je na tom datum?

A-To datum je 22. 3. 1971

Q-Navzdory všem těm zprávám ve vašich záznamech, ve kterých se říká, že byla v nemocnici přítomna 18.,19.,20.,21. a 22. března, uvědomujete si, že utekla ve tři hodiny ráno osmnáctého března 1971?

A-Ano, teď to již vím.

Q-Kdo mohl zfalšovat tyto záznamy, na kterých je váš podpis?

A-Domnívám se, že ta sestra, která měla právě službu.

Q-Jaké bylo to elektrické napětí, které jste použili?

A-Mohu vám říct napětí – chcete to vědět zvláště u tohoto případu?

Q-Ano, u tohoto případu.

A-U tohoto případu si myslím, že jsme použili starší zařízení ze skladiště a bylo to bez kontroly. Je to 240 voltů. Normálně se používá 150-170 V. Nechápu, jak je možné, že byl použit tento starý přístroj.

Q-Víte, jaký druh proudu to byl?

A-Ne, to nevím. Měl by to být slabší druh proudu, ale tento přístroj neměl měřidla ani kontrolu.

Q-V tomto určitém případě, házelo sebou její tělo? Byl tam...

A-Ano, její tělo sebou házelo a škubalo, a poté se její srdce zastavilo.

Q-Dala vám někdy najevo, že chce vidět během toho času Dr.Johna McGuireho, jejího osobního lékaře?

A-Nevzpomínám si.

Q-Vzpomínáte si během toho času, co tam byla, že jste jí objednal černou paruku?

A-Ano.

Q-Jakou barvu vlasů měla, když do nemocnice přišla?

A-Byla černá.

Q-Vzpomínáte si, jakou vlasů měla, když byla prohlášena za mrtvou?

A-Byla sněhově bílá.

Q-Nebylo to trochu neobvyklé, aby se u elektrošoků měnila lidem barva vlasů?

A-Ano, bylo to neobvyklé.

Soudce si vyslechl důkazy. Každý právník poté pronesl svoje závěrečné argumenty a soudce pak měl vydat konečný příkaz. Když se soudce znovu ukázal, aby pronesl tento závěrečný

ortel, čekali jsme téměř bez dechu na výsledek. *Konečný rozsudek* vydal svědectví o vítězství! Členové soudu se shodli na tom, že se odehrál předem plánovaný únos, že jsem byla držena proti své vůli bez legálního souhlasu, že mi byly píchány drogy proti mé vůli, že mi byly dávány elektrošoky bez legálního schválení, a že jsem utrpěla četná fyzická poranění. Soudec stál při mně po všech stránkách!

Ten *konečný rozsudek* byl vydán 6. března 1974, jen dva dny před třetím výročím mého přepadení.

NO. [REDACTED]

MRS. OLIVE P. WAGNER	Y	IN THE DISTRICT COURT OF
	X	
V.	X	HARRIS COUNTY, T E X A S
	X	
[REDACTED] GENERAL HOSPITAL,	X	
INC., ET AL	X	JUDICIAL DISTRICT

SATISFACTION AND RELEASE OF JUDGMENT

THAT WHEREAS, on the 25th day of March, 1974, in the above and foregoing cause, Mrs. Olive P. Wagner recovered a judgment against [REDACTED] General Hospital, a Texas corporation, in the sum of [REDACTED] with interest thereon at the rate of six per cent (6%) per annum from March 25, 1974, together with all costs of Court; and

WHEREAS, the said judgment has been fully and finally paid to the undersigned, Mrs. Olive P. Wagner, and at the time of its payment, the said undersigned was the legal and equitable owner and holder of said judgment, and the party fully entitled to receive payment thereof;

NOW, THEREFORE, KNOW ALL MEN BY THESE PRESENTS, that Mrs. Olive P. Wagner, in consideration of the payment of said judgment together with interest and court costs, hereby acknowledges and admits full and complete payment of the above-described judgment, and does hereby release unto the said [REDACTED] General Hospital, and Argonaut Southwest Insurance Company, their successors and assigns, such judgment and any and all liens, claims and demands heretofore existing by reason thereof upon any of the property of the said [REDACTED] General Hospital and Argonaut Southwest Insurance Company, whatsoever.

WITNESS MY HAND this 24 day of June, 1974.

[Signature]
Mrs. Olive P. Wagner

APPROVED AND PAYMENT ACKNOWLEDGED:

[Signature]
Attorney for Plaintiff,
Mrs. Olive P. Wagner

Dokument usnesení soudu.

Potvrzení rozsudku bylo vydáno 25. března 1974. Ironicky, pojišťovna, u které byla tato nemocnice pojištěna, prohlásila: „Pojistili jsme vás pro nesprávnou léčbu. Nepojistili jsme vás pro únos. Nezaplatíme.“ To znamenalo, že nemocnice musela uhradit veškeré výdaje. Majiteli této nemocnice byli bratři, prominentní soudce a prominentní právník. Když šel Jerry 25. března za soudcem, musel čekat, jelikož soudce měl právě jednání. Zjistil ale ten důvod pro zpoždění – ze soudní místnosti vyšli tito dva bratři (právník a soudce). Byli při jednání se soudcem, které se týkalo mého přepadení.

A tak za zavřenými dveřmi, bez přítomnosti Jerryho Hamiltona, byla ta suma, kterou měli uhradit, podstatně snížena. Bylo zřejmé, že se jednalo o dohodu mezi přáteli – mezi soudcem a těmi dvěma bratry. Takové věci se už staly i jiným lidem. Není tak náhodou něco v nepořádku s naším soudnictvím?

Ale alespoň jsme vyhráli! Byla jsem nazvána bláznem, mentálně nekompetentní a senilní. S takovýmito obviněními, ať už byly lehkomyšlně vysloveny psychiatry nebo lidmi pod vlivem drog, je ale problém - jsou téměř nemožné dokázat – „Vinen, dokud se neprokáže, že je nevinný!“

Nikdy jsem ničím podobným nemusela procházet. To mentální trauma z těch obvinění bylo dostatečně silné na to, aby zlomilo kohokoliv. Ty nadávky, a nadto jakou újmu mi způsobili fyzicky, to mě téměř zničilo.

Takže to bylo jak osobní vítězství, tak i vítězná obžaloba proti nemocnici a také proti státnímu systému licence, která dovolovala, aby se taková ukrutnost děla.

Bůh zaslíbil vítězství. Proč bych Mu v tom kdy měla nedůvěřovat?

Chtěla jsem zakusit jak chutná vítězství, ale stálo to hodně úsilí.

KAPITOLA 24

Živý svědek

Můj příběh ale nekončí tím „neuvěřitelným“ vítězstvím u soudu.

Podala jsem i jiná mnohá udání – proti zdravotnímu personálu v nemocnici Westheimer, proti lidem, kteří ukradli veškeré moje jmění, proti psychiatrům v krajské nemocnici (kteří se podíleli na podvodu za úplatu), a proti dalším, kteří se podíleli na tom krvavém plánu. V každém z těchto případů jsme zvítězili.

Boží slovo se potvrdilo – měla jsem vítězství proti každé lži, a žádná zbraň vyrobená proti mně neměla úspěch (Izajáš 54:17 „Žádná zbraň chystaná na tebe se nezdaří a každý jazyk, jenž tě obviňuje, usvědčíš. Toto je dědictví služebníků Hospodinových a vítězství, jež jim zajistím, praví Hospodin.“ B21)

Mezitím Boží soud proti těmto spiklencům nabral na síle. Navíc k těm čtyřem, kteří zemřeli ve chvíli, kdy jsem unikala – David, Theodore (ve stejném letadle jako David), George a Don – přibyli ještě další. Zelda, kterou jsem již nikdy neviděla, musela být převezena (její tělo) z Kalifornie do Denveru a do New Yorku; zemřela na předávkování, ještě dříve, než měla vůbec příležitost užít si veškerý svůj „zisk“. Ocel-a-hrom zemřel na infarkt nedlouho poté, co svědčil u soudu. Soudce, který jim snížil pokutu a počet poškození, které stanovil hlavní soudce, zemřel hned další týden potom, co tyto věci uskutečnil.

(Pozn: „*Hospodin usmrcuje i oživuje, přivádí do podsvětí i vyvádí z něj.*“

1 Samuelova 2:6)

Právník, který si nezákonně přivlastnil něco z mé pojistky, byl vyloučen z advokátní komory a nesmí ve státě Texas praktikovat zákon. Soudce, který dal Petrovi nezákonně zplnomocnění (kvůli jeho věku), utrpěl těžký infarkt a museli mu dát kardiostimulátor.

Podivné? Pouze série náhod? To zřejmě těžko. Nevěřím na náhody, když se jedná o Boží děti. Jeho Slovo je na toto téma tak jednoduché a jasné: „*Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí.*“ Genesis 12:3 A běda tomu, kdo se dotýká zornice Jeho oka. Zacharjáš 2:12 „*Neboť tak praví Hospodin zástupů, který mě pro svou slávu poslal k národům, které vás plenily: „Kdo se vás dotýká, dotýká se zornice mého oka.*“ (B21)

Nejsmutnější z toho je to, že moji únosci tím, že se spikli proti křesťanovi (Božímu dítěti), se připojili na stranu zlých sil, a tím dostali částečný podíl na trestu, připraveném pro satana. Zvolili si smrt, i když jim milující Bůh nabízel život.

Doufám jen v to, že ti, kteří se na tom podíleli a jsou ještě stále naživu, najdou pravdu dříve, než bude pro ně příliš pozdě.

Dále bych si přála říct, že vítězství u soudu přineslo konec mým nepokojům. Lidská přirozenost je taková – chceme, aby všechny úspěšné příběhy končily tím, že dotyčný se již prochází na obláčcích blaha.

Ale není tomu tak. Dvakrát jsem byla potom okradena člověkem, který navštívil naši církev v Houstonu. Abych byla upřímná, když se to stalo podruhé, tak jsem se pěkně naštvála. Začala jsem se modlit: „Pane, ať je to kdokoliv, tak tě prosím, aby konal pokání a veřejně se k tomu přiznal.“ Upřímně jsem se přimlouvala a ve svém duchu sténala za tohoto člověka po celý týden. V naší církvi okradl i dalších 15 lidí. To bylo něco hrozného. Ale ještě dříve než skončil týden, zavolal policii z Corpus Christi Dairy Queen (Pozn: Corpus Christi: *Tělo Kristovo* a Dairy Queen - název řetězového rychlého občerstvení) a všechno jim řekl!

Nedlouho po soudním líčení mi Bůh řekl, abych šla do Metodistické nemocnice a modlila se za kazatele Johna Osteena, který měl naplánovanou otevřenou operaci srdce. Jelikož jsem byla vděčna za duchovní službu, kterou konal v Houstonu, cítila jsem se velmi poctěna, když mne o to Bůh požádal. V té době jsem již viděla, jak Bůh vykonal mnohé zázraky při lidech, za které jsem se modlila, a chtěla jsem být nástrojem Jeho uzdravující lásky kdykoliv jen to bylo možné. Moje ranní modlitba byla vždy taková: „Pane, očisti mne naprosto od každé myšlenky nebo skutku nebo překážky, která není z Tebe, a odpusť mi veškerou moji nespravedlnost. Očisti mé cesty natolik, abys mohl vylévat plnost Tvoji lásky skrze mne a mohl jsi to použít pro Tvoji slávu. Pane, použij si mne, jakkoliv si přeješ.“

Velmi jsem toužila jít a modlit se za pastora Osteena, ale celou dobu na cestě do nemocnice jsem se rozčilovala ohledně parkovacích míst. „Pane, Ty víš, že se tady nedá zaparkovat,“ stěžovala jsem si, a přemýšlela o té úzké rampě odbočující z hlavní silnice vedoucí k nemocnici a podobně úzké vozovce hned pod ní – ani jedna z nich nevyhovovala poměrům pro parkování.

Ale Bůh mne poslal do této nemocnice ve chvíli, kdy provoz na silnicích nebyl tak silný, a podařilo se mi hned napoprvé najet na parkovací místo přímo u hlavního vchodu – v zóně označené „ZÁKAZ PARKOVÁNÍ. BUDETE NÁSILNĚ ODTAŽENI.“

A přesně tak, jak jsem se obávala, jakmile jsem zaparkovala, hned ke mně přistoupil policista. Ale místo toho, aby na mě nějak naléhal, tak si četl nálepky vpředu a vzadu mého Cadillacu, kde stálo „CHVÁLA JEŽÍŠI“ a „JEŽÍŠ TĚ MILUJE“. Pak mne pozdravil s úsměvem, místo přísného varování, na které jsem se připravovala.

„Mohla bych tady na pár minut zastavit, abych se mohla modlit za jednoho vzácného Božího muže, který má naplánovanou otevřenou operaci srdce?“ Zeptala jsem se ho.

„Nejenom to,“ řekl, zatímco jeho tmavé oči na mne zamrkaly, „budu vám i hlídat vaše auto, pokud chcete jít a vkládat na něj ruce.“

Čtyřikrát denně po dobu tří dnů – brzy ráno než jsem šla do své kanceláře, v poledne, v podvečer po večeři a v jedenáct hodin večer hned poté, co jsem dokončila svoji práci – jsem jela na totéž místo, zaparkovala své auto, a seděla tam a přimlouvala se za bratra Osteena.

Byla jsem si jista, že se za něho modlí i spousta jiných lidí, ale věděla jsem, že mne Bůh povolal jako zvláštního přímlovce, abych udržovala pro něj tu „pohotovostní linku k Bohu“, zatímco on vyznával a věřil tomu, že je uzdraven skrze Boží slovo.

Čtvrtého dne, když jsem zaparkovala na totéž místo s nápisem „ZÁKAZ PARKOVÁNÍ“, Bůh připravil mého policistu, aby tam již stál přichystán. Když přistoupil k mému autu, tak řekl: „Ten muž, za kterého jste se modlila, odešel domů,“ řekl. „A vůbec nemusel mít žádnou operaci.“ Nikdy jsem mu nezmínila jméno Osteen, takže jsem věděla, že tohle poselství muselo přijít od Boha.

Ve svém nadšení, když jsem tuto dobrou zprávu uslyšela, otevřela jsem okénko, chytla policistu kolem krku a objala jsem ho. Celou cestu zpět do mé kanceláře jsem chválila Boha a děkovala Mu za Jeho velkou milost obnovení – k mému prospěchu a prospěchu tisíců dalších – jednoho z nejúžasnejších učitelů Božího Slova.

Ani jsem na to tehdy nepomyslela, ale tu stejnou milost jsem potom potřebovala také i já.

Prvního listopadu roku 1975 jsem šla na ženskou kliniku na svou rutinní pravidelnou prohlídku, ale výsledky již tak rutinní nebyly. Výsledky stěru ukázaly indikaci zhoubné rakoviny dělohy. Tyto výsledky byly po každé stejné.

Bůh měl ale jiné plány. Třikrát způsobil, aby lidé potvrdili – naprosto stejnými slovy – že budu uzdravena Slovem Božím. Když se to stalo potřetí, bylo to velmi neobvyklé. Bůh již měl dopředu připraveného člověka, který se za mne modlil. Je na tom něco zvláštního, že mne poslal, abych se modlila za kazatele Osteena, když byl nemocný?

John Osteen mne neznal osobně, takže jsem byla šokována, když, zatímco jsem seděla uprostřed davu 2000 lidí při bohoslužbě díkyvdání, mne kazatel Osteen oslovil: „Je tady Dr. Wagnerová?“ „Ano!“ odpověděla jsem. Pak mi potvrdil: „Jsi uzdravena Božím Slovem!“

Takhle jednoduše! Když jsem se vrátila ke gynekologovi, nejenže jsem měla v pořádku své zdraví, ale také ten doktor nakonec přijal Ježíše Krista jako výsledek tohoto uzdravení!

Moje ústa, to byl další problém. Po šest dlouhých roků od doby, kdy jsem byla zbita, jsem navštěvovala několikrát týdně toho muže, kterého si Pán zvolil, aby tuto práci vykonal. Moje čelist byla spojena dohromady kousky mého vlastního rozdrčeného žebra. Dr. Frazier vyrobil dokonalou zlatou stříšku pro moje ústa a znovu zasadil zpět mé zuby na jejich místo. Kromě dvou zubů se mu podařilo zachránit všechny mé vlastní zuby.

Všichni studenti medicíny, kteří tento proces práce sledovali, byli přirozeně zvědaví, co se stalo, že došlo k tak vážným zraněním. Když můj příběh poslouchali, mnozí odevzdali svůj život Pánu. Během těchto šesti let se během studia medicíny znovuzrodilo mnoho křesťanů.

Spolu s ostatními zázraky, které se mi přihodily, se Bůh rozhodl tak, že jsem 22 let zůstala sama. Rozvedla jsem se, abych si zachránila život a také abych zachránila psychické zdraví svých dětí. Kdybych tehdy věděla to, co vím teď, tak by se mi ono manželství podařilo zachránit. Kdyby byl alespoň jeden z nás vyškolen v té Boží škole, poznali bychom, že to byla

práce ďábla, jehož největší radostí je, když posílá duchy rozdělení do rodin. Můj manžel by zaujal své právoplatné místo jako duchovní hlava rodiny a byl by schopen podílet se na výchově našich dětí v době, kdy vyrůstaly.

Říká se, že lidé umírají na nevědomost. Ve světle tohoto poznání se dnes denně modlím za spasení svého bývalého manžela. V Božích očích je Karl stále součástí naší rodiny, a já mohu tedy na základě Božího slova nárokovat jeho spasení pro Boží království.

Jsem si jista, že modlitby spravedlivého zmohou hodně (pozn: Jakubův 5:16); nicméně tehdy jsem spravedlivou ženou nebyla a nebyla jsem vyzbrojena onou posvátnou smělostí k Bohu, jakou mám dnes. Dnes je ze mne modlitební válečník a veliký problém pro ďábla. Kdybych měla tyto schopnosti již předtím, nemám pochyb o tom, že by byl dnes Karl znovuzrozen. Výsledkem těchto každodenních modliteb za jeho spasení jsem alespoň já očištěna od hořkosti a neodpuštění. Jsem přesvědčena, že jednoho dne bude znovuzrozen.

Nicméně, i s těmito problémy jsem prožila nádherné chvíle; moje obě děti dokončily studie. Nějakým způsobem jim s každou novoroční přihláškou na studium přišly i peníze, které byly na to potřeba. První léta studií si Kimberly i Petr mysleli, že ty peníze, které dostali, jsou pouhou „náhodou“. Dnes je pro ně způsob, jakým tyto peníze na studium dostali, zjevením Božího zaopatření a nikoliv „náhody“. Dnes je Petr ženatý se svou nádhernou manželkou a má opravdu úspěšné realitní podnikání. Sdílíme společně zvláštní lásku a respekt díky všemu tomu, co jsme společně prožili. Tato láska a respekt se zdá občas příliš překypující. Jednou mu někdo řekl: „Tvoje matka je veliká žena – ale tak trochu okázalá.“

Petr na onu osobu hned vystartoval jako můj osobní ochránce a odvětil: „Ne, moje matka se nechová nijak okázale. Ona má tušení (flair) a úroveň (třída).“

Ano, takto tak nějak o sobě také smýšlím. Mám prvotřídní školu v Ježíši.

Kimberly je talentovaná spisovatelka, zpěvačka a herečka. Ona je ta, která v těch nejtemnějších momentech psala poznámky a básně, které na mne zapůsobily jako jemný balzám, jako například tato:

Mamince

Veškerá moje láska. Miluji tě proto, jak jsi ohleduplná ve své bezmyšlenkovitosti,

Trpělivá ve svém pobouření,

Mladší než jsem já kdy sama mohla být, a chytřejší než si myslím, že jsem kdy byla.

Vím, že je to právě tehdy, když na mne nemáš čas, že jsem ve tvých myšlenkách, takže vím, že musím být s tebou trpělivá stejně tak jako ty se mnou.

Miluji tě, protože jsi sentimentální, a pro ty pravé přátele, jsi nejlepším ze všech přátel.

Miluji tě, protože ve mne věříš – cokoliv se snažím dělat a kdykoliv tě potřebuji, tak vím, že tam budeš

Ochotna, abych se stala pro tebe potřebnou a vydala sebe tobě.

Miluji tě, protože jsi nesnesitelně pošetilá, milující, milá, jemná, nediplomatická, trochu rozkazovačná, milující, dynamická a stále milující.

Ale ze všeho nejvíce tě miluji, protože jsi moje matka a velká část mne samé.

Tvoje dcera Kim.

Můj život stále prodělává nějaké změny. Viděla jsem, jak Bůh obrací mé neštěstí ve štěstí tolika možnými způsoby. Použil dokonce i moje kousky papíru, které jsem použila na zápisky a které jsem ukryla pod matrací během svého uvěznění. Staly se zdrojem materiálu pro projekt na Univerzitě ve Stanfordu, poskytující tak náhled do „syndromu smrti“, který zažívají mnozí lidé, kteří se blíží smrti.

Neustále se učím, že Bůh na této zemi nezamýšlí pro své děti to, aby měly spoustu skvělého majetku. Od chvíle mé velké ztráty mi On navrátil většinu toho, co mi bylo odcizeno. Ale ten proces teprve začal. Bylo mi zaslíbeno obnovení v každé oblasti mého života.

Žiji si dobře. Lidé tomu někdy nemohou rozumět. Ve skutečnosti jsem byla kritizována za to, že nosím tolik prstenů. To, co lidé ale nevědí, je to, že Bůh sám mi tyto prsteny dal, aby zakryl ty škaredé jizvy, které mám od té hrozné noci v pokoji 120.

On opatřil přesnou částku peněz pro nový Cadillac, přesně do halěře, v poslední minutě, od již zapomenutého zdroje – byly to peníze za pojištění, dlouho po splatnosti.

Když mne Bůh vedl k tomu, abych prodala svůj obchod a budovu v Houstonu, On pracoval úžasným způsobem, když v poslední minutě opatřil pro ty nové majitele finance.

Ale to jsou jen materiální zázraky. Chtěla bych se spíše sdílet s těmi hlubšími věcmi, které mají trvanlivější hodnotu.

Bůh pokračoval v obnově mého ducha. Nebylo to lusknutím prstu. Ve své snaze poznat Ho lépe, jsem opotřebovala hodně Biblií. Stále se cítím tak, jako bych byla novým křesťanem (začátečníkem), stále v tom „kurzu z pádu“.

Stále se hovoří o výsledcích sérií řetězových zázraků, které při mně Bůh učinil před nějakou dobou. Měla jsem tu výsadu hovořit v několika programech národní televize a v mnoha bohoslužbách a církvích.

Nicméně se zdá, že Bůh žehná mimořádně osobním svědectvím.

Bůh mne mnohokrát použil k tomu, abych zasáhla lidi, kteří jsou mi poblíž. Můj vlastní právník, Jerry Hamilton, se vrátil k Pánu, zatímco jsme společně pracovali. Dokonce jsem ho představila jeho budoucí manželce. Teď jsou šťastně svoji a mají dvě krásné děti.

Díky svým vlastním zkušenostem ve vězení jsem to právě já, komu lidé často volají, když slyší o podobných násilných případech mezi přáteli. Nemůžeme ani vědět, kolik lidí je ve skutečnosti vězněno proti své vůli v psychiatrických léčebnách a nemocnicích.

Díky Bohu, že Bůh má svoji vlastní rostoucí síť starostlivých psychiatrů, kteří mají zájem, jsou experti ve svém oboru a vidí pozitivní změny.

Naplňuje mne to posvátným vzrušením, když mne Bůh vede k tomu, abych se modlila za fyzické potřeby, a ještě větší, když dostanu dopisy jako je třeba tento:

11. července mi zjistili melanom rakoviny. Požádala jsem vás, abyste se za mne modlila. Pán vám dal slovo poznání, že právě v tuto chvíli je čas pro uzdravení. Modlila jste se za mne.

Dnes je 13. listopadu. Právě jsem dokončila svůj test na klinice pro rakovinu a doktor mi řekl, že v žádném z těch testů se nic nenachází. Není již žádná stopa po rakovině. Jsem naprosto uzdravena!

(Od Shirley z Louisiany)

Anebo tento dopis od evangelisty Jimmy Clantona, kdysi jednoho z předních rockových umělců, dnes služebníka Božího Slova.

Před dvěma lety Dr. Wagnerová pozvala mne a moji rodinu do svého domu, jen krátce před naším odstěhováním z Houstonu. Stali jsme se přáteli skrze naši církev.

Všimla si, že moje starší dcera má znetvořenou nohu, a to díky autonehodě před několika roky.

Když s ní hovořila, moje dcera souhlasila, že se posadí na židli, aby se za ni Dr. Wagnerová mohla pomodlit.

Jedna noha byla kratší, ale když se Dr. Wagnerová modlila, Dusty pocítila v noze „škubání“. Když jsme se pak podívali, ta noha byla opět v dokonalém stavu! Chvála Bohu!

Ráda vidím lidi, když jsou uzdraveni, ale moje největší radostí je, když je mohu vést k Pánu. Uvědomuji si, že Bůh si použil všechny ty hrozné věci v mém životě, aby mne přivedl tam, kde jsem dnes. Uprostřed všeho toho nepřátelství a utrpení On stále projevoval svoji moc tak, aby ostatní mohli k Němu přijít a uvěřit v Něho, a měli tak věčný život.

Vyplatí se to?

I kdyby jen jedna jediná duše přišla ke spasení skrze známost Ježíše, tak by se mi to všechno vyplatilo. Nevím, proč si Bůh zvolil mne a moji osobní cestu. Nemyslím si, že by kdokoliv mohl pochopit, proč někoho nechá, aby bohatý již od narození a druhého, aby byl chudřasem.

Ani zde (na této zemi) nemohu pochopit, proč jsou někomu dány v určitých oblastech zvláštní schopnosti, talenty.

Vše co vím, je to, že jsem pouze zodpovědná za ty kroky, které konám – jeden po druhém.

Našla jsem své místo – v Něm. Někteří lidé se zdají trochu zahanbeni, když sdílejí Jeho lásku s ostatními. To je jedna z věcí, kterou již nemohu pochopit. Kazatel John Osteen mě nazývá „největším evangelistou naší doby“. Tak tedy tím bych si tak jista nebyla. Nicméně vím, jak důležité je pro mne, abych se sdílela s tím, co jsem se naučila, s tím, co se mi přihodilo a s tím, čím jsem.

Pokud tohle ze mne dělá extremistku, tak ať si mi tak klidně říkají. Pokud moje denní dávka svaté smělosti ze mne dělá někoho „zvláštního“, tak to tak má být.

Opravdu nemám moc na vybranou. Tohle rozhodnutí jsem již učinila. Mám ještě mnoho dárků, které musím převázat „červenou stuhou“.

Seděla jsem a hovořila s Pánem Ježíšem Kristem tváří v tvář. Pak jsem se vrátila. Nemohu si pomoci, než být Jeho živým svědkem!

Římanům 11:33-36 „Ó hlubino bohatství a moudrosti i poznání Božího! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nepostižitelné jeho cesty! ,Kdo poznal Pánovu mysl a kdo se stal jeho rádcem?‘ ,Anebo kdo mu dal něco dopředu, aby mu to on musel odplatit?‘ Vždyť z něho a skrze něho a pro něho jsou všechny věci. Jemu buď sláva na věky. Amen.“

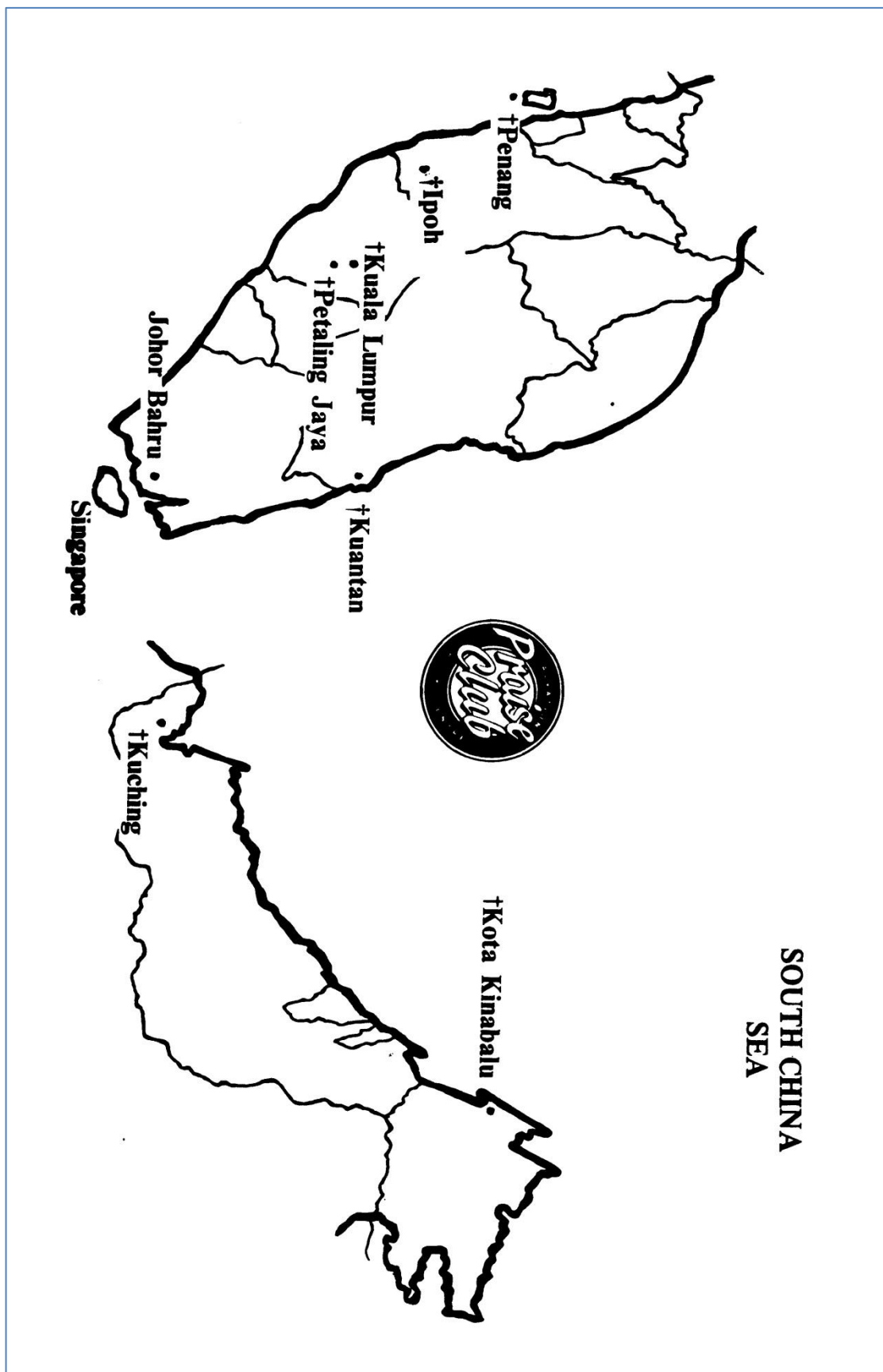
Římanům 12:1-2 „Vybízáím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé.“ (CSP)

Dr.Petti Wagner

P.O.Box 462

Altamonte, Florida 32715-0462

(305) 339-3553

Jižní čínské moře – Místa, kde se kniha P.Wagnerové šířila v té době v několika jazycích – Čína, Singapur a Malaisie